

OSREDNJA
KNJIŽNICA
CELJE

Šentjurske

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik X, št.2

25. februar 2003

cena 300 SIT

www.sentjurskenovice.si

poštnina plačati

Celje

VULKANIZACIJA IN ROČNA AVTOPRALNICA MULEJ

Ul. Tončke Čečeve 17, 3230 Šentjur, tel.: 03 749 17 10, 749 17 12, gsm: 041 630 652

Delovni čas
delovnik
8.00 - 18.00
sobota
8.00 - 13.00

- UGODNA PONUDBA LETNIH PNEVMATIK IN TRAKTORSKIH GUM
- ALU PLATIŠČA
- ROČNA AVTOPRALNICA
- NOTRANJE ČIŠČENJE IN SESANJE

**ELBA TRGOVINA
STORITVE** d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151

V TRGOVINI ELBA vse za:
- elektroinstalacije
- vodovod in
- toplotno tehniko

**NAROČILA SPREJEMAMO TUDI
PO ELEKTRONSKI POŠTI
elba@siol.net**

TRGOVINA Z OGREVALNO TEHNIKO
ELEKTROMATERIALOM
IN VODOVODNIM MATERIALOM

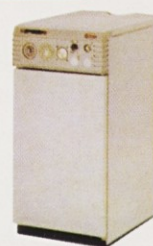
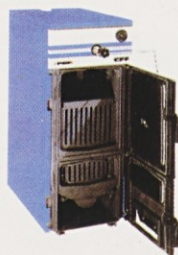
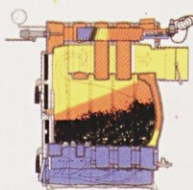
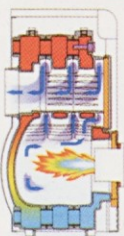
AKCIJA PGP 3 x 1,5
44,98

Za dodatne informacije smo Vam na voljo na tel.: 03 / 57 41 151

LITOŽELEZNE PEČI

in PEČI

Vse slike so simbolične.

na olje ali plin

na trda goriva

na plin

LDS

Liberalna demokracija Slovenije

OBČINSKI ODBOR ŠENTJUR

Ženske ste danes v družbi še vedno:

- slabše plačane za enako delo,
- težje dobite delo pod enakimi pogoji,
- subjekt izsiljevanja in nadlegovanja na delovnem mestu ter opolzkih pripomb,
- vaša pot za doseganje kariere je bolj trnava,
- prepogosto ste predmet poniževanj in omalovaževanja.

**Zato je 8. marec Dan žena
še vedno zelo in vse bolj aktualen.**

Vaš praznik,
ob katerem
vam čestitamo,
naj bo
resno opozorilo
zaradi vseh
zgoraj navedenih
krivic ženskam
v sodobni družbi.

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

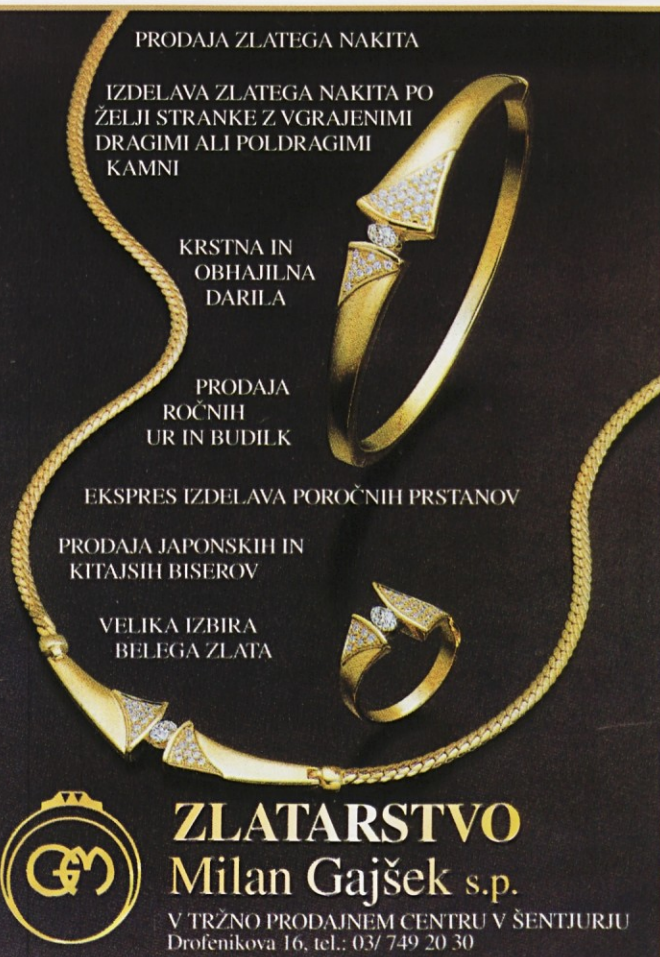
PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

**ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.**

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

VSEBINA

Mrtvi tek "Ratajeve" bazne postaje	5
Ekološko društvo ne bo opozicija	7
Gasilci izzivajo novo šentjursko oblast	7
Uspešne ženske o "ženskih praznikih"	8
Umreti za NATO?	10
Diagnostični center Dragiše Čoloviča	13
Miran Koren: Če hočeš uspeti, moraš iz Šentjurja	17

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:

Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,

Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Šentjurske novice

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Maslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice

06000-0105036264

Naklada:

1100 kom

Časopis je vpisan v evidenco

javnih glasil, ki jo vodi Urad za informiranje,

pod zaporedno številko 1056

naslednja številka:

[torek]

25. marec 2003

UVODNIK

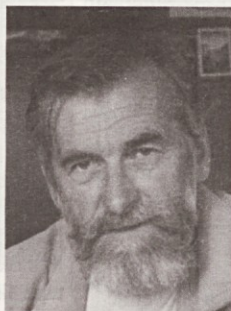
Franc Kovač

Mi vsi smo okoljevarstveniki

Okolje je hit današnjice, vsi smo zaskrbljeni zaradi toplogrednih plinov, ozonske luknje, onesnaženih voda, zraka, svetlobnega, zvočnega, elektromagnetnega in bogve kakšnega onesnaževanja še. Nismo le zaskrbljeni, smo tudi vedno pripravljeni pritegniti tistim, ki so za zdravo okolje, in v prah poteptati tiste, ki zaradi dobičkov pljuvajo na naše okoljske svetinje. Kljub temu pa vsako leto prevozimo več kilometrov, naredimo več odpadkov, povzročamo več vseh mogočih sevnanj. Skratka naša skrb za okolje je, milo rečeno, ena velika hinavščina.

V zadnjem času smo imeli v Šentjurju kar nekaj razmeroma odmevnih množičnih eko shodov. Začeli smo žolčno z asfaltno bazo, nadaljevali z alpoškimi »krematorijem«, ekološko kmetijo na Planinci, deponijo sadre na Proseniškem, prašiči in klavnico, že dvakrat smo se tudi spopadli s sevanjem »Ratajeve« bazne postaje. Le še pokojni Ivek iz Negove je uspel v Šentjurju spraviti na noge toliko ljudi, kot jih spravijo okoljevarstveniki. To je sicer spodbudno, ker kaže na krepitev naše

osveščenosti, manj spodbudno pa je, da se vse te akcije zavrtijo več ali manj v prazno. No, z izjemo asfaltne baze, ki pa, kot vse kaže, ni končala v zmrzovalniku toliko zaradi globalne ekološke spornosti in odločnosti naše oblasti, kot zaradi uspešnih podtalnih akcij cestnega lobija. Za naše

lokalne eko-probleme je pravzaprav značilno, da sploh ne gre za objektivno težke ekološke ekscese, temveč bolj za naš kolektivni čustveni upor zoper posamezne pojave, ko začetni upravičeni pomisleki hitro preraščajo v kolektivno psihozo, ki je več ni mogoče omejiti z argumenti. Tako nekako so izpadle vse naše dosedanje »eko-revolucije«. Ko sta se soočila na eni strani podjetniški interes, na drugi pa občutek ogroženosti, praviloma nismo dopustili niti milimetra prostora za morebitni kompromis. Ki pa je žal vedno neizbežen. Naš ekološki radikalizem, ki je tudi meni osebno zelo blizu, enostavno ni racionalen. Dokler hočemo živeti v ogrevanih prostorih, obilno jesti, se voziti z avtomobili po asfaltnih cestah, potovati z avioni po vsem svetu, se modno oblačiti itd., pač ne bo šlo drugače, kot da bomo dihalni umazan zrak, jedli »sintetično« hrano in nas bodo zasipavali naši lastni odpadki. Iluzorno je zahtevati, da nam bodo pesek kopali na Frankolovem, asfalt delali v Pirešici, alpoška obešala ožigali v Novem mestu, odpadke

skladiščili v Celje, svinjske zrezke pakirali v Ljubljani..., ker mi pač imamo pravico do čistega okolja. Pravzaprav je nepošteno in pokvarjeno. Razen, če se res kolektivno odločimo za eko-življenje v stilu razširjene družine Alojzije Erjavca na Planinci.

Toda, žal je tudi res, da nas naši lokalni podjetniki s svojimi posli marsikdaj po nepotrebnem izzivajo, včasih iz nevednosti, včasih res zaradi dobička. Asfaltna baza sredi vasi, sežiganje barv »za pol Slovenije«, GSM bazna postaja sredi naselja, celo na garaži za okolje pristojne občinske uradnice, nam lahko vzbujajo upravičene dvome. Zlasti še zato, ker jim je skoraj vedno botrovala naša oblast, občinska ali državna. Torej prav tisti, ki so prvi odgovorni za naše zaupanje. Tu nekje je vir naše kolektivne psihoze, ki nam več ne dopušča treznega razmisleka.

Kako priti iz zagat, v katerih smo se znašli?

Zelo težko. Vsekakor brez žrtev na eni ali drugi strani ne bo šlo. Prva je na potezi naša občinska oblast, ki nas mora z odločnimi in nedvoumnimi potezami prepričati, da zadeve obvlada, da ve, kaj je ta hip prav in kaj ni, da sprejema polno odgovornost za svoje odločitve. To, kar se dogaja sedaj, ko med občani vre, občinski možje pa se na odprti sceni izogibajo resni opredelitvi, da se ne bi nikomur zamerili, prav gotovo ni pravo. Potem smo na potezi mi občani, da soočimo resničnost s svojo kvaziskrbjo za okolje in se začnemo pogovarjati brez visokih tonov. Gledano od daleč namreč naše težave sploh niso nekaj nerešljivega. GSM bazna postaja ne bi smela biti problem, ker gre res za zelo ozki materialni interes, za verodostojnost občine pa je velikega pomena, ker je vanjo vpletena visoka občinska uradnica. Hitro bo padla. Klavnica? V načelu je ekološko neprimerno bolj obvladljiva in manj sporna od prometa skozi mesto ali drugih industrijskih dejavnosti. Suho odlaganje sadre na Proseniškem? Kot se sliši, se je cinkarna že pogodila z neposredno ogroženimi, za širšo okolico pa ni sporna. Da bi mi z deponijo ustavljali Cinkarno, je menda le prepotentno. Alpos in ožiganje obešal? Ko se Marinka Vovk neha igrati eko-podjetnico vseslovenskega formata, tudi »krematorij« ne bo več sporen. Asfaltna baza? Lastniki se bodo slej ko prej morali pogoditi z ogroženimi sosedi - ali pa jo zrušiti...

Pričakujem, da bodo moje »rešitve« marsikomu dvignile tlak do plafona. Ker nisem župan in ni potrebno, da me imajo vsi radi, si lahko privoščim luksus, da se delam pametnega. Lahko pa so povod za pogovor, ki ga še kako potrebujemo.

Iz županove pisarne

Občinske dogodke preteklega meseca je povzel podžupan Jože Artnak:

Proračun

Proračun je še vedno naša prva preokupacija. Prevzeto stanje oziroma izhodišče za letošnje finančno leto je grozljivo: lansko leto je bilo vnaprej porabljenih že okrog 200 milijonov, vendar pa ta številka še sploh ni dokončna, realno lahko pričakujemo še bistveno težjo situacijo. Izbrali smo že revizorsko hišo, ki nam bo do 20. marca predložila analizo našega finančnega stanja in šele potem bo mogoče reči še kaj več. Pričakujem, da so KS skupaj zadolžene še za nadaljnjih 40 milijonov (to brez KS Planina, ki ima sama za približno 50 milijonov dolgov), Vareško grozi s tožbo za 800 000 eurov, ravno včeraj smo prejeli Vegradovo izvršbo za 16 milijonov... Kot sedaj kaže, letos praktično ne bo možna nobena investicija, če ne bomo sprejeli dvoletnega proračuna.

Poskušali bomo z manj denarja narediti isto. Varčevalni program za samo občinsko upravo je dal 16 milijonov SIT.

Izdelali smo proračunska načela, ki bodo zagotavljala transparentno porabo občinskega proračuna. Denar se bo porabljal po KS in sicer po kriteriju števila prebivalcev in dolžine cest.

Pločnik Vrbo

Je v državnem proračunu za leti 2003 in 2004, občinska participacija zanj znaša 20 milijonov. Ali nam bo letošnji proračun dopuščal to soudeležbo, še ni mogoče reči.

Kulturni center in knjižnica

Za določen čas se bo treba odpovedati ideji šentjurskega centra in takoj reševati akutno, tako pravi, prostorsko stisko knjižnice. Dostop do

knjižnice je načrtovan z Ljubljanske ceste. Tudi sklep o gradnji knjižnice še čaka na proračun.

Čistilna naprava

Gradnja bo možna le na daljši rok, verjetno v več etapah. O načinu financiranja še nismo odločili, verjetno je ne bo mogoče graditi z lastnimi sredstvi.

Klavnica

Od Klavnice zahtevamo presojo vplivov na okolje, ki jo bomo dali v oceno neodvisni inštituciji. Od zakonsko predpisanih norm za varstvo okolja ne bomo odstopali.

Nadvoz

Dogovorjen imamo sestanek na Direkciji za ceste in šele potem bo mogoče reči, če obstajajo realne možnosti za njegovo prestavitev na traso severne šentjurske obvoznice, to je v smeri proti Grobelnem.

Sporočila iz županove pisarne

Pošta

Župan Občine Šentjur Štefan Tisel in podžupan Jože Artnak sta se sestala z generalnim direktorjem Pošte Slovenije mag. Alfonzom Podgorelcem. Tema razgovora je bila gradnja nove pošte v Šentjurju in nekatere poslovne zadeve v zvezi s poštnimi storitvami na območju občine. Razgovor je bil uspešen.

Pošta Slovenije je zainteresirana za nakup okrog 300 m² poslovnih prostorov v centru Šentjurja. Zato se bodo takoj pričeli postopki za gradnjo nove poslovno upravne zgradbe na Mestnem trgu v Šentjurju - vzhodno od obstoječega objekta, v katerem je pošta sedaj. Selitev pošte v nove prostore je načrtovana za drugo polovico leta 2004. Nad pošto bo v dveh nadstropjih na voljo še precej površin namenjenih poslovnim dejavnostim.

Dogovorjeno je bilo, da bo zaradi interesa krajanov pošta na Kalobju ostala, četudi to ni ekonomsko upravičeno. Poleg tega pa je bilo govora tudi o iskanju ustreznih prostorov za pošto na Ponikvi in na Grobelnem.

Dogovorjeno je bilo, da bo Pošta Slovenije zelo kmalu v celotni občini zagotavljala dostavo najmanj petkrat tedensko, kar je v primerjavi s stanjem v preteklosti zelo velik korak naprej pri servisiranju občanov. Po novem je namreč s pismonošo mogoče urediti tudi nekatere dodatne poslovne storitve, ki jih nudi Pošta Slovenije na svojih poštah, kar je zelo pomembno predvsem za oddaljene kraje in starejše občane.

Mercator

Podžupan Jože Artnak se je s sodelavci iz občinske uprave pogovarjal z direktorjem podjetja Mercator - SVS Ptuj o že dalj časa nameravani gradnji trgovskega centra Mercator v Šentjurju na lokaciji med Alposom in Akvonijem. Dogovorjeno je bilo, da se takoj sprostijo vsi potrebni postopki za pridobitev preostalega manjšega dela zemljišč in sklenitev skupnega dogovora s Petrolom za gradnjo odvodnjavanja. Z gradnjo namerava Mercator pričeti takoj, ko bo to formalno mogoče in jo zaključiti še v tekočem letu 2003.

Na kratko

Priznanje šentjurskemu vrtcu

Vrtec Šentjur je 13. februarja v ljubljanskem Muzeju novejšje zgodovine prejel eno izmed štirih priznanj Blaža Kumerdeja, ki jih za dosežke pri razvoju in uvajanju novosti v vrtce in šole podeljuje Zavod za šolstvo. Kot so zapisali v obrazložitvi, je projektni tim v sestavi Ksenja Bezenšek (vzgojiteljica), Jelka Podkrajšek (pomočnica ravnateljice) in Zora Ketiš (ravnateljica) prejel priznanje »za odlično partnerstvo ter dosežke na področju predšolske vzgoje ob uvajanju in spremljanju novih programov«. V šentjurskem vrtcu so uspešno začeli z uvajanjem angleškega jezika v skupinah pet do sedemletnih otrok.

Naša zadruga tretja v regiji

Mlekarna Celeia je minuli teden v Zrečah podelila priznanja svojim najboljšim pridelovalcem mleka. V mlekarni, ki je lani zabeležila rast prodaje svojih izdelkov, so v letu 2002 odkupili kar 76,5 milijona litrov mleka. Kmetijska zadruga Šentjur je preko svojih članov prispevala 8,8 milijona litrov, kar pomeni tretjo največjo uspešnost v regiji.

Franc Gračner novi predsednik

Na rednem letnem občnem zboru so planinski gasilci pregledali delovanje v letu 2002, ki so ga s prireditvijo Florjevanje, uprizoritvijo gledališke predstave Rokovnjači, prevzemom novega avtomobila in mnogimi drugimi aktivnostmi, ocenili za dobrega. Po osemnajstih letih predsedovanja se je z najvišjega mesta poslovil Riko Stopinšek, ki ga je nadomestil Franc Gračner. Novi poveljnik društva pa je Ludvik Tojanko.

Abonma razprodan

V prvi polovici februarja je potekal vpis Prireditvenega abonmaja Šentjur 2003. V tednu dni so se izpopolnila vsa mesta v šentjurskem kulturnem domu, kjer bo pet raznorodnih kulturnih prireditev, prvič pa se bodo šentjurski abonenti podali v Rogaško Slatino, kjer si bodo v mesecu marcu v tamkajšnjem kulturnem centru ogledali glasbeni kabaret Čisto čez.

Zelje, repa in informativni dan

Na šentjurski Srednji kmetijski in gospodinjstvi šoli je bilo v mesecu februarju živahno. V sodelovanju s Kmetijsko gozdarsko zbornico in Zadružno kmetijsko družbo so pripravili ocenjevanje organoleptičnih lastnosti kislega zelja in repe. Sredi februarja pa so organizirali informativna dneva. In sicer na srednješolskem področju za štiri programe (kmetijski, gospodinjstvi, živilski, nadaljevalni), v sklopu višje strokovne šole pa za program inženirja kmetijstva.

Srečko Slemenšek v skupščini članov Vzajemne

Srečko Slemenšek je bil kot predstavnik Alposa izvoljen v skupščino članov Vzajemne. Volitve so potekale v Celju 14. februarja, Slemenšek, sicer vodja alposove službe za varstvo pri delu in ekologijo, je bil med 18 kandidati izvoljen na eno izmed treh mest, ki v skupščini zdravstvene zavarovalnice pripadajo naši regiji.

Javna tribuna o vplivih mobilne telefonije in baznih postaj Mrtvi tek »Ratajeve« bazne postaje

Skupščinska dvorana na občini je bila v sredo, 5. februarja, spet polna: okrog 80 občanov z vse občine, prišli so tudi s Ponikve, Slivnice, Kalobja..., je prišlo poslušat, kaj jim imajo novega povedati šentjurski ekologi (ki mukoma ustanavljajo ekološko društvo) o vplivih mobilne telefonije na zdravje. V ospredju je bila Mobitelova bazna postaja, ki stoji na garaži Ratajevih v ulici Na Razgled 6 in že dobri dve leti vznemirja predvsem najbližje sosede. Toda tudi navzočnost številnih uglednih gostov, državnega sekretarja na Ministrstvu za okolje in prostor Tauzesa, predsednika Zveze slovenskih ekoloških gibanj (ZSEG) Lipiča, podžupanov Artnaka in Koržeta, predstavnika Mobitela in vodje občinskega oddelka za okolje in prostor Marije Rataj (ki ima sporno bazno postajo na svoji garaži) ni problema premaknila z mrtve točke.

»Ratajeva« bazna postaja je med najbolj spornimi

Predsednik ZSEG Lipič je povedal, da v Sloveniji deluje okrog 1200 baznih postaj, ZSEG pa ocenjuje, da jih je vsaj 60 postavljenih na spornih lokacijah in utegnejo negativno vplivati na zdravje in počutje ljudi. Na osnovi

da človek čuti neugodje že pri sevanju 0,5W/m², pri 0,2W/m² organizem že izloča nevarne stresne hormone, jakost sevanja do 1W/m² naj bi že bistveno zmanjševala imunsko odzivnost organizma, kar ima za posledico lahko tudi rakasta obolenja. Motnje spanja, srčnega ritma, razdražljivost, depresije, migrene, zvišan krvni tlak... so znane biološke posledice izpostavljanja EM sevanju. Po njegovem mnenju je jakost sevanja 0,01 W/m² tista mejna vrednost, ki jo evropski oklojevarstveniki še dopuščajo.

Je lokacija »Ratajeve« bazne postaje neokusna?

Zanimiv je bil nastop državnega sekretarja Tauzesa, ki je trdil, da je slovenska zakonodaja glede EM sevanj celo strožja od evropske, saj v bližini določenih objektov (vrtci, šole, stanovanjski kompleksi...) postavlja desetkrat strožje norme in tam dovoljuje sevanja le jakosti 0,2W/m² do 0,9W/m². Ker meritve nikjer v Sloveniji niso pokazale prekoračitev teh norm, tudi v Šentjuru ne, je za oblast zadeva formalno urejena. Zanj pa je nesporno, da je lokalna skupnost suverena pri urejanju svojega prostora in ima odločilno besedo pri postavitvi bazne postaje in lahko gradnjo prepreči, če meni, da je postavitve »neokusna in povzroča nemir v soseski«. Toda v šentjurskem primeru je nesporno, da sta občina in KS dali Mobitelu ustrezno soglasje. Zanimiva je njegova izjava, ki se verjetno nanaša prav na šentjurski primer, ko je v bazno postajo interesno vpletena tudi vodja občinskega oddelka za okolje in prostor Marija Ratajeva, da je »neprimerno, če posamezniki s svojimi podjetniškimi pobudami vnašajo nemir v sosesko.«

Fini razpravljalci

Razprava, ki je sledila, je bila presenetljivo obzirna. Sam sem poskušal izzvati navzoče predstavnike nove občinske oblasti s trditvijo, da sta KS in občina v tem sporu očitno na drugem bregu kot njuni občani, kar naj bi bila za rešitev tega problema pravzaprav ključna težava. A me je primarij Moser hitro utišal, da to sploh ni res, da je medsebojno razumevanje pravzaprav skoraj vzgledno, zato je izrazil pričakovanje, da bo mogoče sporno bazno postajo brez večjih zapletov kmalu prestaviti na ugodnejšo lokacijo. Šmidova je povedala, da krajani niso bili seznanjeni niti s postavitvijo in še manj z možnimi škodljivimi posledicami,

Babnik je razpravljal o potencialnih nevarnostih sevanj dovoljenih jakosti, ki se bodo morda pokazale šele takrat, ko bo prepozno, Veber je ugotavljal, da je bazna postaja neizpodbiten negativni psihološki moment, ki ga ni več mogoče spregledati, Diaci se je zavzel za obnovitev lokacijskega postopka na osnovi novih šentjurskih prostorskih planov (ki se pripravljajo pod vodstvom Marije Rrataj?), Povh s Ponikve in krajanka s Kalobja sta opozorila na njihove tovrstne probleme. Edino g. Klanjšek je menil, da bazna postaja sploh ni problem in da bi bilo bolj na mestu, da bi se Šentjurčani soočili s celo vrsto bolj perečih težav.

Mobitel naredil konec dobrohotnemu klepetu

Navzoči predstavnik Mobitela se je odzval presenetljivo samozavestno, skoraj že rahlo arogantno: opravili so ustrezne meritve »Ratajeve« bazne postaje in-ker izkazane vrednosti v ničemer ne prekoračujejo predpisanih mejnih vrednosti, predstavnika šentjurske občanske skupnosti KS in Urad župana pa sta tudi izdala soglasje k postavitvi se o prestavitvi bazne postaje na drugo lokacijo niso pripravljani pogovarjati.

Zakaj občina molči?

Pričakoval sem, da bodo v dogajanje odločno posegli občinski močje, a sem se zmotil. Vsi navzoči občinski funkcionarji skupaj (podžupana Artnak in Korže, vodja oddelka za okolje in prostor Marija Rataj) niso zmogli niti ene besedice podpore eni ali drugi strani ali vsaj v tolažbo prizadetim občanom. Kar je po svoje sicer razumljivo, ker so ta problem v celoti zakuhal občinarji, čeprav razen Marije Rataj tisti iz prejšnjega mandata. Kaj ta molk pomeni, si lahko razlaga vsak po svoje, nesporno je le, da je bil vse prej kot spodbuden; problem »Ratajeve« bazne postaje se verjetno ne bo reševal, ali pa se bo delalo spet pod mizo.

Konec brez zaključkov

Lipič je sicer naredil nekakšne zaključke, ki pa s šentjursko bazno postajo niso imeli veliko skupnega. Njegova ugotovitev, da v situaciji, ko se operaterji niso pripravljali pogovarjati niti o baznih postajah, ki stojijo na kritičnih lokacijah, njihovo sevanje pa ne presega uradnega limita, lahko nekaj naredi samo občina.

In smo šli domov.

F.K.

merjenj, ki jih je za njih opravil lansko leto Lorenzov inštitut iz Nemčije, naj bi bila »Ratajeva« bazna postaja ena najbolj spornih; postavljena je sredi naselja, poleg tega pa naj bi bila tudi tehnološko zastarela in seva v okolje v radiusu 360 stopinj. Nasprotno pa ustrezne državne institucije trdijo, da vse bazne postaje delujejo v skladu z veljavnimi predpisi, torej ne vplivajo kvarno na zdravje in počutje ljudi.

Lipič je tudi odkrito podvomil v mnenje slovenskega strokovnjaka dr. Petra Gajška z Inštituta za varovanje zdravja o neškodljivosti naših baznih postaj, saj je Gajšek tudi (plačani) svetovalec vseh treh slovenskih mobilnih operaterjev.

Oklojevarstveniki ne verjamejo oblastem

Predavanje Stanislava Lorenza, našega rojaka, ki je sicer lastnik in vodja Inštituta za varstvo bivalnega okolja v Munchenu, je bilo vse prej kot prepričljivo, so pa bile zanimive nekatere eksaktne številke, ki jih je predstavil.

Mejna vrednost jakosti visokofrekvenčnega EM sevanja, ki jo še dopušča slovenska zakonodaja, je 4,5 W/m², Lorenz pa je navajal,

Mesarske muhe

Lansko poletje, tako rekoč takoj po napovedi prisilne poravnave v Mesarstvu, ni bilo mogoče spregledati debelih mesarskih muh, ki so se pojavile pri poslovanju tega podjetja.

Čeprav so akterji te avanture vzroke težav iskali v boleznih »norih krav«, je resnica, da je vodstvo podjetja dvignilo roke od Mesarstva že veliko pred tem. Potem ko je postalo očitno, da male klavnice ekonomsko ne bodo preživele, Gruda-Jurnes pa ni imela vizije in volje, da Mesarstvo obdrži, se je po mnenju poznavalcev barka zapeljala v načrtovano »prisilko«. Toliko volje so še pokazali, da so od občine, seveda brez sklepa občinskega sveta, potegnili 25 milijonov in v dveh mescih po objavi prisilne poravnave »ustvarili« novih 150 milijonov nezavarovanih terjatev. In če pogledamo v knjigo s prirejenim naslovom »koliko je kdo dobil s prisilno poravnavo«, pri postavki pogrešano ugotovimo, da so se milijoni spontano preselili v terjatve, ki jih je vodstvo prodajalo po smešno nizkih cenah. Poleg upnikov so bile najbolj nezadovoljne ribe, ki so v preteklosti v Voglajni plavale s trebuhom navzgor, čeprav je država korektno in z vsemi predpisi nadzirala dogajanja v klavnici... Nezadovoljni so bili okoliški prebivalci, ki so vsa ta leta pobijali velike mesarske muhe na svojih oknih, čeprav je država z vsemi predpisi nadzirala dogajanja v klavnici... In to nezadovoljstvo je povezano z zagonom nove industrijske klavne linije za 800 prašičev dnevno, ki jo največji lastnik farma Ihan namerava v kratkem zagnati. Po zagotovilih direktorja farme Ihan mag. Višnarja novo vodstvo želi dolgoročno ohraniti proizvodnjo in večino delovnih mest na lokaciji v Šentjurju. V dokapitalizacijo so že vložili 200 milijonov, 800 milijonov pa je ocenjena investicija v novo klavno linijo. Vse to daje slutiti, da je farma Ihan zagreta za tukajšnjo proizvodnjo, direktor Štukelj, ki večkrat strelja s topovi kratkega dometa in za vse krivi druge, pa bo moral nekatere svoje trditve le bolj doreči. Predvsem tiste, da bodo obremenitve okolja manjše kot doslej. Sicer pa bodo nekateri, ki niso bili dovolj dobri, da bi uspešno vodili Mesarstvo, sedaj z velikim zaupanjem ljudi nadzirali stvari, ki bi jih morali sami postoriti že pred leti. Da zadeva le ni tako črna, lahko navsezadnje razberejo vsi pismeni in slišči občani, ki budno spremljajo obljube, kako bo farma Ihan izvajala vse že zgoraj omenjene državne predpise, ki so zelo strogi in obvezujoči. Vendar se v območju zgolj enosmernih informacij znajo nekatere stvari usmraditi v žabjo mlako ali preleviti v debele mesarske muhe, kljub veliki količini dišečih besed.

L. Žafran

Klavnica ima gradbeno dovoljenje

Huda ura okrog obstoja klavnice se je polegla, klavnica je dobila gradbeno dovoljenje za prizidek in zadeve gredo očitno naprej po začrtani poti.

Direktor Štukelj je svojo napoved, da bo predlagal stečaj Klavnice, komentiral takole:

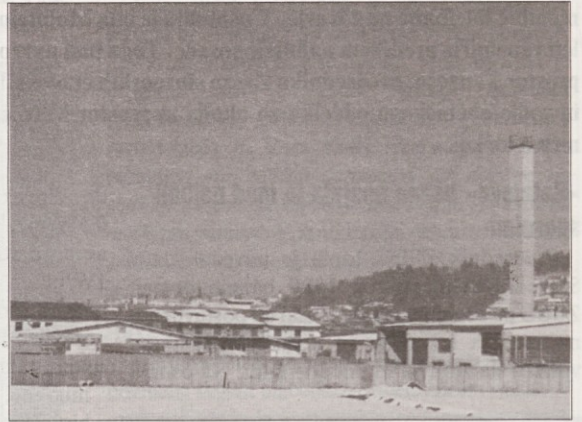
»Nekaj dni je bilo kritično, v Ihanu so se počasi naveličali šentjurskih težav, pa tudi meni osebno se je zdelo, da je stečaj neizbežen, saj sem povsod naletel na takšna ali drugačna nasprotovanja. Zdaj je zadeva drugačna, s KZ smo se sporazumeli glede lastništva zemlje in danes ali jutri pričakujem gradbeno dovoljenje. Kar pomeni, da smo osnovne dileme rešili in delamo naprej.«

Kako je z nasprotovanjem občanov?

»Zagotavljamo, da bo nova moderna klavniška proizvodnja ekološko bistveno bolj sprejemljiva, vse drugo je stvar državnih organov in zaupanja. Smrada bo manj, kot ga je bilo. Pravzaprav je edini možni problem smrad za kamioni, ki bodo vozili prašiče, toda tudi ta bo manjši, kot je bil do sedaj. Glejte, v Italijo gredo skozi Slovenijo vsak dan številni transporti živine, za katerimi krajši čas zrak ni ravno planinski, toda zato nihče ne dela ekološkega problema. Glede hrupa zaradi ventilatorjev, prevoznih sredstev in podobno je pa tako, da mora biti vse v skladu s predpisi. Kar seveda ne pomeni, da ne bo za koga morda tudi moteče. Ampak klavnica je tu že od leta 1962.«

Kaj pa čistilna naprava?

»Mehansko čistilno napravo za predčiščenje bomo obnovili, glede biološke ČN pa smo poslali občini pismo o nameri in upamo, da nam bodo kmalu odgovorili. Če nam bo občina zagotovila, da bo zgradila komunalno ČN do leta 2007, to je skrajni rok, ko moramo mi realizirati evropske ekološke direktive, bomo delali z njimi, sicer pa sami. V slednjem primeru gre za dodatnih 100 milijonov SIT, kar pri milijardni investiciji, ki je v teku, pravzaprav ne bi smel biti prevelik problem, zlasti ne, ker bomo ČN lahko odplačevali z odpisano takso za obremenjevanje voda.«

Izgradnja predelave?

»Ne pričakujem večjih težav. Projekti in vsi potrebni postopki so v teku, imamo pa tudi neuradno soglasje, da bomo za obstoječe objekte dobili potrebna soglasja za prehodno obdobje do konca letošnjega leta.«

Ta četrtek se ustanavlja ekološko društvo, pričakujete tam kakšne težave?

»Žal, nič ne vem o tem. Vsekakor bom tam, če me bodo povabili, kajti mi ničesar ne skrivamo in ničesar ne bomo delali mimo šentjurske javnosti.«

Kakšen je finančni položaj vaše firme?

»Mesarstvo je poslovno leto zaključilo brez rdečih števk, imamo pa še okrog 70 milijonov obveznosti iz prisilne poravnave. V tekočem letu pričakujemo izgubo, vsaj v prvem polletju, kajti vse do konca marca, ko bomo pognali svojo klavno linijo, bomo delali v Ljubljani. To pa ni enostavno.«

Kaj se dogaja z Jurmesom, vašo bivšo dvojčico?

»No, to pa ni več moj problem. Vzpostaviti želim solidno firmo na trdnih temeljih, kako pa se bodo reševali oni, me več kot to, kako bomo prišli do svojih terjatev, gre za okrog 300 milijonov SIT, ne zanima.«

F.K.

Goveja župca le še s poreklom

Skrb za varovanje zdravja potrošnikov naj bi bila ena od prednostnih nalog slovenske države. Po izbruhu bolezni BSE in dogodkih, ki smo jim bili priča še pred kratkim, so zahteve javnosti in potrošnikov razumljivo še večje. Slovenija je v nekaterih primerih imela vzpostavljene celo ostrejšje kriterije, kot smo jih »dolžni« sprejeti v času prilagajanja na evropsko zakonodajo.

Zagotavljanje sledljivosti govejega mesa v Sloveniji ni nobena novost, saj se v obliki pilotnih projektov izvaja že nekaj časa, z novim letom pa je postalo obvezno še ustrezno označevanje govejega mesa na prodajnih mestih. To pomeni, da bo odslej tudi pri nas zagotovljena takšna sledljivost govejega mesa, kot jo imajo v Evropski uniji.

Priprave na to so trajale že dalj časa, saj je v Sloveniji že vse govedo vključeno v sistem identifikacije in registracije, ki omogoča sledljivost od rojstva do zakola. Vsako tele, ki se rodi v Sloveniji, mora rejec ustrezno označiti, nato pa se žival vpiše v centralni register govedi. Podobno velja za uvožene živali, vsako spremembo

lastništva in lokacije živali pa morata stari in novi lastnik sporočiti centralnemu registru. Tako je vsak premik javljen dvakrat, žival pa od rojstva do zakola spremlja rojstni list, v katerem so vpisane vse spremembe.

Od 1. januarja letos je postalo obvezno še označevanje govejega mesa, tako da je ob nakupu v trgovini iz oznak na mesu mogoče natančno ugotoviti poreklo govejega mesa, ki pa ga lahko prodajalec še podrobneje označi. Sistem identifikacije in registracije živali ter sistem označevanja govejega mesa morata zagotavljati sledljivost mesa v vseh fazah proizvodnje in prodaje. Ob obveznem označevanju porekla lahko torej predelovalni obrati meso označijo še z dodatnimi oznakami, s katerimi potrošnika dodatno seznajajo z izdelkom. Seveda mora biti vsako dodatno označevanje, kot denimo ekološka pridelava, integrirana pridelava, višja kakovost, geografsko poreklo, registrirano pri pristojnem organu, ki skrbi za dodatni nadzor.

br

Ekološko društvo, ki ne bo opozicija

V drugem poskusu je porod uspel: Šentjursko ekološko društvo (ŠED) je ustanovljeno, še več, program in vsi organi so bili sprejeti soglasno, brez enega samega glasu proti. Kar pa gotovo ni zagotovilo, da bo predsednica Marta Slakan imela lahko delo, kajti že prvi začetki debate so pokazali, da so ekološke preokupacije navzočih zelo različne in bo prava umetnost obdržati društvo na skupnem imenovalcu.

Ker vsebinske razprave ni bilo prav veliko, je o konkretnih programskih usmeritvah novega društva možno le ugibati. Sodeč po sestavi vodstva, predsednica in podpredsednik Križnik sta s Proseniškega, bo prva frontna linija tekla ob cinkarniški deponiji sadre, drugi podpredsednik Ivan Moser se bo boril za krajinski park ob Slivniškem jezeru, člani IO pa so se postrojili po naslednjem redu: Babnik – elektrosmog, Rezar – čistilne naprave, Kalan – kmetijstvo, Igor Gorjup – divja odlagališča odpadkov,

Predsednica Marta Slakan

Ploštajner – zrak, alpoška sežigalnica, Brezovec – izobraževanje, Bučar – kulturna in naravna dediščina, Štiglic – klavnicna. Kolikšna bo res teža društva, ali bo društvo v stanju celovito zajeti občinsko ekološko problematiko, se bo pokazalo šele, ko bo društvo postavljalo svoje konkretne programske prioritete. So pa zborovalci že na samem začetku zelo presenetili z načelno usmeritvijo, ki jo je v svoji pobudi za ustanovitev društva ponudil Ivan Moser, naslednji govorniki vključno s predsednico Slakanovo pa so jo sprejeli, da društvo ne bo opozicija, temveč partner oblasti. Kar je več ali manj le fikcija ali pobožna želja, kajti varstveniki okolja so praviloma vedno najtrša opozicija ali pa jih ni.

Navzoči podžupan Artnak je bil te partnerske usmeritve prav vesel, toda že takoj po končanem zborovanju se je znašel v tesnem krogu ljudi s konkretnimi težavami, kjer je bilo to partnerstvo takoj na resni preizkušnji.

F.K.

Banka Celje se spet postavi na ogled

Tradicionalna novinarska konferenca, katere sestavni del je povabilo na kosilo z upravo banke, se je letos zgodila v znani celjski gostilni Čulak. Prijazen klepet s predsednikom uprave Kačem, podpredsednikom Drofenikom in članico uprave Svetovo je bil sicer kar gostobeseden, ključne informacije pa so bančniki, tako je vsaj kazalo, le ohranili zase.

Banka Celje je v letu 2002 povečala bilančno vsoto za 23 odstotkov (275,6 milijard SIT) kapital za 5% (24,8 milijarde), čisti dobiček za 13% (2,5 milijarde), knjigovodsko vrednost delnic pa za 5%. Te rezultate je dosegla s 3,2 odstotno obrestno maržo in z 660 zaposlenimi. Poznavalcu morda te številke že nekaj pomenijo, laiku pa bolj malo. Podobno je tudi z bonitetno oceno FitchRating: dolgoročna BBB in kratkoročna F3, kar po izjavi predsednika uprave Kača predstavlja »investicijsko sprejemljivost«. Zame bi vsekakor bila bolj zanimiva primerjava z drugimi slovenskimi bankami, ki pa je žal ni bilo na razpolago. Nekaj več morda pove izjava, ki smo jo slišali potem med kosilom, da so celjski bančniki po vseh pokazateljih rahlo nad slovenskim povprečjem, po povprečnih osebnih prejemkih pa celo na tretjem mestu. Plače uprave banke so seveda ostale skrivnost, le gospa Svetova je povedala, da lahko s svojo plačo kar solidno preživi.

Poslovni načrti banke: rast bilančne vsote za 14%, dobička za 4%, donos na kapital 15% in donos na aktivo 1,39%.

Kaj bo z Banko Celje? Po besedah predsednika Kača ostajajo zadeve nespremenjene, ostajajo pridružena članica NLB. Kako bodo zadeve šle naprej, Banka Slovenije namreč zahteva od NLB, da po privatizaciji zmanjša svoj delež s 36% na 10%, kar verjetno pomeni odprodajo, nismo zvedeli. Banka Celje se z NKB Maribor doslej ni pogovarjala o ustvarjanju tako imenovanega drugega bančnega stebra.

Nacionalni interes in prodaja bank? Po mnenju Kača bodo banke sledile logiki kapitala, čeprav bi bilo bolje, da bi tam, kjer so lahko enako učinkovite, ostale v domači lasti.

F.K.

Z občnega zbora šentjurskih gasilcev Izziv novi občinski oblasti

Kljub sobotnemu večeru je bila dvorana gasilskega doma polna: na 129. občnem zboru je zborovalo preko 120 gasilcev iz vse občine, od tega približno polovica gostov. Tam so bile delegacije iz 14 sosednjih društev. Toda nikogar ni bilo iz občine in predsednik Branko Oset je bil ogorčen nad tovrstno aroganco nove šentjurske politične elite. Malo opogumljen s šampanjcem, ki so ga gasilci dali na zob že kar pred pričetkom občnega zbora, je pozval »naj pridejo sem Tisel in njegovi trije župani, če upajo« in napovedal prodor gasilcev v občinsko politiko.

Dogajanje bi sicer bilo stereotipno, samovšečno, kot smo pri gasilcih navajeni, če ne bi bilo duhovitih in smelih izjav starega in tudi novega predsednika Oseta. Slišali smo več ali manj leporečna poročila,

številne zahvale, pozdravi gostov, videli 25 podeljenih priznanj (zanimivo, vsaj polovico so jih dobile članice) formalne javne volitve novega starega vodstva...Vse brez enega samega glasu proti.

Morda je sloga med gasilci res idelana, morda pa se tudi malo hecajo? Slišali smo, da je GD Šentjur nadstandardno društvo, tako po številu članov, dejavnosti, kvaliteti in starosti, toda ima premalo opreme (dihalni aparati, višinska lestev) in premalo mladih članov in pretesen gasilsko dom.

Nekaj števil iz poročila poveljnika Škorca: 12 požarov, večina v naravi, 573 ur gašenja, vrednost 1,8 milijona, 810 ur vaj, 105 prevozov vode...

Blagajničarka: 11,5 milijona prihodkov in prav toliko odhodkov. Večje postavke

med prihodki: prispevki občanov 1,6 milijona, občina 2,2 M, servis gasilnih aparatov 4,3 milijone.

Zaključek je bil seveda v stilu tekočih in užitnih zadev.

F.K.

Anketa

Uspešne ženske o »ženskih« praznikih

V zadnjem zimskem obdobju so se skoncentrirali kar trije pretežno ženski prazniki: valentinovo, ki v ta sklop skoraj že ne sodi, 8. marec in materinski dan. Tokrat naših sogovornic, najvplivnejših občank naše občine, nismo preveč spraševali, kako so jih oziroma jih bodo preživele, temveč bolj, kaj pravzaprav »ženski« prazniki sploh pomenijo. Ali žensstvu posvečeni prazniki niso znamenje, da jih sodobna družba, ki jo dejansko po svoje obvladujejo, vendarle še vedno tlači v nekak geto, rezervat, ki ga je treba obravnavati z rokavicami. Ali se v ta podrejeni položaj ne podajajo ženske same? Iz »komotnosti« ali potrebe?

Andreja Stopar, načelnica Upravne enote:

Da, ženski prazniki se res dajo razumeti tako kot pravite, osebno pa vsebinsko ne pristajam na takšno pojmovanje. Valentinovo a b s o l u t n o odklanjam, ker gre za uvožen praznik,

ki so nam ga podtaknili trgovci. Imamo podoben lep praznik 12. marca, na Gregorjevo, ki bi ga zlahka in prav lepo lahko nadomestil. Osebno jemljem materinski dan kot družinski praznik, ki ga posvetim sinu, greva plavat, v kino ali kaj drugega, kar se dogovoriva. Dan žena 8. marec pa vendarle nosi s seboj svoj zgodovinski pomen, ki ga poskušam doživeti tako, da v službi namenim določeno pozornost svojim sodelavkam, doma pa se posvetim svojim sorodnicam, materi, sestri...

Brigita Škoberne, direktorica občinske uprave:

Ne čutim, da bi ne bile ženske e n a k o p r a v n e, imamo vse možnosti, res pa je, da se potem na delovnem mestu ali na funkciji moramo vedno znova d o k a z o v a t i, vsekakor več kot moški.

Glede odnosa do ženskih praznikov lahko rečem le to, da jih pojmujem kot določeno pozornost, ki pa ničesar ne spremeni. Ne, ne čutim jih kot »poniževanje« žensk. Kljub temu se mi zdi, da je prav, da jih imamo, saj se tako vsaj enkrat na leto malo več in bolj poglobljeno govori o ženski problematiki.

Doma praznujemo materinski dan, ker so otroci pač tako naravnani, v službi pa teh praznikov enostavno ni.

Mira Abram, gostinsko - trgovska podjetnica:

Preveč je teh praznikov, kar neko vsiljeni so nam, zame pa so ti dnevi takšni, kot vsi dnevi v letu. Pravzaprav sem takrat obremenjena še bolj, treba je biti z gosti, s strankami, kajti konkurenca je huda. Še največ dam na 8. marec, kar se mi zdi tudi

dan. Ne, ne bi rekla, da bi ti prazniki kazali na žensko podrejenost, lahko celo rečem, da imam kot podjetnica morda celo določeno prednost oziroma bi jo imela, če ne bi bila dodatno obremenjena z vsem mogočim in nemogočim.

Tatjana Oset, direktorica knjižnice:

Osebno teh praznikov ne potrebujem in mi je v bistvu vseeno, ali so ali niso. Zame so to dnevi kot vsi drugi in prav nič več. Le trgovci so jih vzeli bolj za svoje. Je pa dejstvo, da ti tako imenovani ženski prazniki so obstajali, obstajajo in bodo obstajali, ker je ženska pač bila v podrejenem položaju in večinsko tudi danes ni bistveno drugače. Enakopravnost je pač lari fari, nekaj takega kot demokracija; o čemer se veliko govori, tistega zagotovo ni. Da imaš praznik zato, ker si ženska, je res nesmiselno, če kaj, potem sem za materinski dan, pa naj bo to 8. marca ali kadarkoli. Materinstvo je nekaj posebnega, zasluži osebno in splošno družbeno pozornost, zlasti še sedaj, ko se vseprevečkrat obravnava kot ekonomsko moteče. Ampak pri vsej ženski problematiki je tako, da žensko politiko praviloma vodijo ekonomske in psihološke emancipiranke, ki s pravimi ženskimi problemi nimajo nobene povezave.

Dubravka Turk, vodja poslovne enote Banke Celje:

Mislim, da je od teh praznikov 8. marec tisti, ki še največ velja; valentinovo je privlačena zadeva iz Amerike, materinski dan pa je na sceni šele dobrih deset let in se vsaj jaz vanj še nisem uspela živjeti. Od nekdanj nisem za te praznike, morda tudi zato, kot pravite, ker so znamenje ženskega pristajanja

na drugorazrednost. Da bi pa šla žurirat, pa sploh ne pride v poštev. Ženskam, ki so pretežno doma, ali so samo matere, ti prazniki gotovo nekaj pomenijo, ne verjamem pa, da kaj prida pripomorejo k večji ženski samozvesti. Ta pa je

kritično nizka. Kakšne posebne družbene vloge ženski prazniki ne nosijo s seboj, gre bolj za to, da je nekaj drugače, bolj pestro. Verjetno bi bilo res prav, da bi jim posvetili tudi kakšno poglobljeno okroglo mizo o ženskih problemih, toda na to se nihče ne spomni. Vsaj jaz za kaj takega nimam niti časa niti volje. Seveda sem ganjena, ko mi hčerka prinese iz šole takšno ali drugačno darilce, tudi sama grem rada z rožico k svoji mami, kar verjetno pomeni, da ti prazniki vendarle imajo razlog, da obstajajo.

Zora Ketiš, ravnateljica Vrtča Šentjur:

Rada imam vse praznike, ker mi polepšajo življenje in nosijo s seboj določeno sporočilo. Ženski prazniki sporočajo, da je biti ženska in mati lepo in veličastno. Sama moram reči, da sem rada ženska in sploh

nikakor ne čutim sporočilnost teh praznikov kot znamenje ženske manjvrednosti. Valentinovo je moderen praznik, jaz pa sem tradicionalistka, zato mi ni najbolj blizu, materinski dan sem od nekdaj doživljala izrazito kot cerkveni praznik, kot pravi ženski praznik mi torej ostaja le 8. marec, morda predvsem zaradi otroškega spomina na moja prva šolska leta, ko smo naredili proslavo ženam in sem sama nastopala pred hvaležno žensko publiko.

V službi smo se odločili za 8. marec, tudi zato, ker vse sodelavke niso matere; grem po naših enotah, sodelavkam podarim rožico, pogovarjamo se... Vse gre brez nepotrebne pompe. Jasno je, da en dan večje pozornosti ne pomeni veliko, vsaka ženska je pač spoštovana toliko, kot dela in živi vsak dan. Če lahko za žensko stvar kaj naredim, lahko pomagam sodelavkam in materam naših varovancev.

Srečanje alpoških penzionistov

Dve uri po uradnem začetku »fešte« je bila desna kasneje ali pa so vsaj kasneje postali šefi. Že morajo biti dvorana hotela Žonta še vedno polna in živahna. »One dobri, da peljejo fabriko.

man band« je veselo igral znane šlagerje, plesal pa ni nihče; nekdanji sodelavci so bili bolj željni drug drugega, kot plesa. Da srečanje alpoških upokojencev ni nebodigatreba formalnost, kosilo, malo pijače pa adijo, je dokazovala vodstvena ekipa. Generalni direktor Bevc, njegove »desne roke« Flander, Marot in Artnak so krožili od mize do mize in se posvečali svojim gostom. Vse skupaj je izgledalo kar preveč prijazno.

Jurij Kukovič iz Jakoba:

27 let sem delal v Alposu, največ kot monter, zdaj pa sem že 19. leto v pokoju. Imam 90 000 SIT pokojnine. S fabriko nimam veliko stikov, kolikor pa slišim, je bilo v starih časih boljše, bolj se je gledalo na delavca. Ne, s šefi nisem nič govoril, večinoma so prišli v fabriko

direktorjeva plača je visela na oglasni deski, zdaj nihče nima pojma, kakšne plače vlečejo šefi.

Močnik Martin s Ponikve:

Upokojil sem se leta 1992 s polno delovno dobo, kot mizar in monter in imam 90 000 SIT pokojnine. Kako je danes v tovarni, komaj kaj vem. Plače so slabe, menda mizar zasluži komaj toliko, kot imam jaz pokojnine, tudi odnosi do nadrejenih menda niso kaj posebno spoštljivi. Šefe poznam, a z njimi še nisem govoril. Pa saj ni kaj reči, pozdrav pa še par besed. Drugače pa, kakor sem danes slišal direktorja, so kar dobri in na pravi poti.

Anton Dobnik iz Dolge gore:

Upokojil sem se še v prejšnjem sistemu, leta 1990 z 38 leti delovne dobe. Takrat sem imel 1000 DEM penzije, zdaj pa imam okrog 1300 DEM. Menda je zdaj v tovarni kar kritično, plače so slabe, dober mizar ima manj plače kot jaz penzije. Kdo je kriv? Glava, največ. Ja, včasih je direktor Grdina manj zaslužil kot jaz kot terenski monter s kupom nadur, normalno razmerje pa je bilo 1 : 5,

Bo šentjurski Lovski dom le zaživel?

Lokacija šentjurskega lovskega doma je izjemna, blizu centra in vendar na hribčku v lepem naravnem okolju, kljub temu pa nikakor ne more zaživeti. V zadnjih 10 letih je zamenjal najmanj pol ducata najemnikov, vendar nikomur ni uspelo splavati. Še več, Lovski dom je iz leta v leto bolj tonil in nazadnje postal pojem dokaj primitivnega erotičnega nočnega lokala.

S to neugledno dediščino se zdaj že četrti mesec spopada Elena Fanica iz Celja oziroma Društvo popotnik, ki je najemnik te atraktivne lokacije: »V trenutku sem se navdušila nad tem gostiščem in ga takoj vzela v najem. Toda kmalu so se začele težave, gostov ni, ali pa prihajajo tisti, ki pričakujejo zabave v stilu prejšnjih najemnikov. Toda moj cilj je drugačen, ustvariti želim zanimiv in atraktiven lokal, primeren predvsem za šentjursko srednjo in starejšo generacijo. S pomočjo animatorja Bojana organiziramo razne prireditve, imeli smo na primer že lepoto tekmovanje (zmagala je Darja iz picerije Kamra), tekmovanje v pitju piva, karaoke, valentinov ples, spomladi bomo začeli tudi z jedmi z žara, raznimi igrami, izleti... Skratka, radi bi prepričali šentjurčane, da so dobili lokal, kot ga potrebujejo.«

Z okrogle mize »ALKO«

Tokrat se je o alkoholu samo govorilo

Študentski klub mladih Šentjur je v petek, 21.2. ob 20 uri, v Prostoru organiziral okroglo mizo, na temo alkohol. Vodja projekta je bila **Katja Senica**. Vseh povabljenih gostov žal ni bilo, zbralo pa se je kar nekaj obiskovalcev, ki so debatirali o svojih pogledih in izkušnjah z alkoholom.

Okroglo mizo je povezovala osmošolka, **Jasmina Kandorfer**, ki je svojo nalogo dobro opravila in pripravila prisotne, da so pogumno spregovorili in izrazili svoja mnenja.

Vsekakor je bilo o alkoholu že veliko povedanega, a očitno ni nikoli dovolj, saj je le-ta skorajda nepogrešljiv spremljevalec raznih prireditev in družabnih dogodkov. Statistika je morda dolgočasna in nekateri pravijo, da laže, a vendarle je dejstvo, da se starostna meja, ko posameznik prvič pride v stik z alkoholom, vse bolj znižuje. Količine popitega alkohola na osebo, staro več kot 15 let, v enem letu so ogromne in zaskrbljujoče. Približno 100 l piva in 40 l vina na osebo je podatek, ki ne potrebuje komentarja. Število prometnih nesreč, ki jih povzročijo vinjeni

vozniki se iz leta v leto povečuje. Pijejo vsi. Stari in mladi. Alkohol je prisoten in dostopen povsod. **Katja Senica**, študentka prava, je predstavila novi zakon, ki bo začel veljati konec meseca in vsebuje nekaj strožjih določil. Mnenja o zakonu so različna, eni so odločno proti, drugim se zdi vsaj malenkosten napredek, da se je o tem začelo govoriti in da se zavedamo, da predstavlja alkohol v naši državi in tudi v našem okolju nezamemljiv problem.

O farmakoloških in fizioloških posledicah ter učinkih alkohola na človeško telo je spregovoril **Jure Bračun**, študent farmacije. Vsekakor je meja med občasnim pitjem alkohola in odvisnostjo tanka, ločiti pa je potrebno tudi telesno in psihološko odvisnost.

Žal ni bilo gostov iz Centra za socialno delo, da bi morda izvedeli kaj več podrobnosti o problemu alkoholizma v naši občini in kako se spopadajo z njim, tako pa je debata potekala na bolj nestrokovni ravni, a je bila vsekakor zanimiva. Prepletale so se izkušnje tako malce starejših obiskovalcev kot

študentov, ki so imeli kaj povedati o svojih izkušnjah z uživanjem alkohola in posledicami. Bolj ali manj pa prevladuje zelo toleranten odnos do pitja alkohola. Saj je konec koncev v naši kulturi, da se pije. Mislimo, da o alkoholu veliko vemo, a očitno še vedno premalo. Ker ni prepovedan, kot droge, ga tudi starši bolj tolerirajo, kot da ne bi šlo za podobne zadeve, ki lahko privedejo do težke odvisnosti. Mnenja so bila različna in vsak ima svoj pogled na stvar, a ponavadi je tako, da se nikomur ne zdi nevarno, dokler ni že prepozno... Kaj storiti? Pravih idej ni bilo, pa saj to niti ni bil namen. Niti strokovnjaki nimajo pravih rešitev. Pomembno je, da se o tem govori in da se uživalci zavedajo tudi posledic in ne samo tistih, ki naslednji dan povzročajo glavobol.

Pa še to: tisti, ki so želeli izvedeti, kaj je najbolj učinkovito zdravilo za »mačka«, jih je Jure razočaral, saj le-to ne obstaja, pomaga le ...abstinenca.

MK

...veš mama, lepo je živeti, toda za kar sem umrl, bi hotel **za NATO** še enkrat umreti.....

Referendum o Natu je že zelo blizu. Zveza NATO in Slovenija sta v Bruslju opravili oba kroga pristopnih pogovorov. Najhujši »pogovori« pa nas čakajo doma. Če smo dobro opravili tiste v Bruslju, pa bomo, kot kaže, na domačih pogoreli. Vprašanje je preprosto: kaj se bo zgodilo, če bo referendum o vstopu Slovenije v Nato negativen? Odkod ta diskrepanca med javnim mnenjem in političnimi strankami? Pravzaprav nekateri v vladi upajo, da bi utegnili Slovenci nekako zavrniti povabilo za vstop v zvezo in tako s politikov sneti neprijetno breme zavrnitve, ki bi v tujini nedvomno metalo temno senco na vladajočo nomenklaturo. Nobenega dvoma ni, da krivdo za ponesrečeno promocijo vstopa v zvezo nosijo vladajoče koalicijske stranke, ki se premalo zavedajo, kako pomembni bodo rezultati ne le za prihodnost države, ampak bodo usodni tudi za monopol fasadne demokracije. Nastaja vtis, da se skupinice visokih politikov, od Drnovška, Rupla, Grizolda do Ropa in Anderliča obnašajo kot opozicija v okolju lastne vlade in stranke. Realnost pa je, da imamo dve uradni zunanji politiki, ki sta pokazali globoko utrujenost vladajoče oblasti. Na eni strani je uradna zunanja politika, ki bi naj uveljavljala strateški interes države, na drugi strani pa stara politika, skrita pred ZDA in EU, ki jo pooseblja duh socialistične mladine. Krivec za ne-včlanitev bo veliko, gnojnica pa bo padala na obrambnega in zunanjega ministra, čeprav referendum o Natu potrebujejo predvsem nasprotniki članstva v njem, ampak ne mladi, ki se srečujejo na protiglobalnih demonstracijah, temveč tisti, ki se bodo drugo leto srečali v Dražgošah, kjer zna biti slavnostni govornik novi zunanji minister.

NATO. Temelj za začetek pogajanj o ustanovitvi zveze Nato je bil vzpostavljen 17. marca 1948, ko je bil sklenjen Bruseljski sporazum, ki ga je podpisalo pet držav (Belgija, Francija, Luksemburg, Nizozemska, Velika Britanija). Kmalu so se začela pogajanja z ZDA, Kanado, Italijo, Dansko, Norveško, Portugalsko in Islandijo, in leto zatem, 4. aprila 1949, je bila s podpisom Washingtonskega sporazuma ustanovljena Severnoatlantska zveza - NATO. Z Londonskim protokolom k Severnoatlantskemu sporazumu so 22. oktobra 1954 v organizacijo sprejeli še Grčijo in Turčijo, dne 23. oktobra 1954 pa s Pariškim protokolom še Zvezno republiko Nemčijo. Zadnja je z Bruseljskim protokolom dne 10. decembra 1981 pristopila še Španija. Po združitvi obeh Nemčij leta 1990 se je Nato razširil še na ozemlje NDR. Glede na pritiske nekaterih srednje in vzhodnoevropskih držav po vstopu v Nato so v političnem vrhu ZDA in zveze leta 1993 izdelali predlog, ki ga danes imenujemo

Program Partnerstvo za mir. Na vrhunskem srečanju Severnoatlantskega sveta julija 1997 v Madridu povabijo Češko, Madžarsko in Poljsko, naj začnejo pogajanja, da bi do leta 1999 postale članice zavezništva. Dve leti pozneje jih sprejmejo v Nato.

BIZNIS. Pri vključitvi tranzicijskih držav v Nato je ključno, kaj si Nato oz. ZDA geopolitično in gospodarsko obeta od novih članic, ne pa kakšne so potrebe, želje in pričakovanja kandidat. Zahteve po doseganju Natovih standardov glede orožja in vojaške opreme so v interesu predvsem ZDA, kateri se obetajo ogromni posli. Samo nakup novih letal in opreme bo Madžarsko in Češko stal najmanj 7,9 milijarde dolarjev. Poljska je z ZDA podpisala pogodbo o nakupu 48 vojaških letal F-16 v vrednosti 3,5 milijard dolarjev. Predstavnik francoskega ponudnika je izjavil, da so Američani zmagali samo zaradi političnih razlogov. Romunija bo kupila ameriška letala F-16 in 96 helikopterjev

Bell Cobra. Štiri višegrajske države naj bi se v ZDA zadolžile za okrog 25,8 milijarde dolarjev. Bolgarska vlada je po povabilu v zavezništvo povečala obrambni proračun za 69,8 milijona dolarjev. George Robertson je dr. Antonu Grizoldo junija 2001 izjavil, da Slovenija za Nato v tem trenutku ni pripravljena. To je bil namig za večje nakupe orožja. Obrambno ministrstvo je takoj zatem od proizvajalca iz ZDA kupilo 30 terenskih vozil Hummer, ki so bolj kot za obrambo Slovenije namenjena za intervencije v tujini. Protinabave slovenskega blaga pa so le pobožne želje našega gospodarstva. Vlada pravi, da stroški članstva Slovenije naj ne bi presegli 3. milijone dolarjev letno, nasprotniki dokazujejo, da bo celotni projekt Nata stal Slovenijo 200 milijonov zelencev v naslednjih 10 letih. Ameriška vlada je že odobrila 1,5 milijarde dolarjev posojila za prodajo ameriškega orožja novim članicam

Za...

Jurij Malovrh

EU in divjala državljanska vojna. Pa še NATO sta v bližje, čisto k našim sosedom: m o j e m imamo izredno dolgo mejo s Hrvaško, vsi poznamo preteklo neka k š n a učinkovito posredovanje v Bosni, d v o j č k a, pa način reševanja kritičnih čeprav se, razmer na Kosovu. predvsem v Vsi se sprašujemo o pozitivnih z a d n j e m in morebitnih negativnih času, Nato posledicah vključitve. Pozitivna je pojmuje in vsekakor večja varnost, povezovanje in sodelovanje z predstavlja predvsem kot domena ZDA in še nekaterih. Glede na stanje na Balkanu in širše nedvomno rabimo zaveznike, prijatelje in še najmanj, kar je sodelovanje z drugimi državami. Poglejmo bližje - Albanija, Makedonija, Srbija in Črna gora, Bosna, Hrvaška še lep čas ne bodo v Natu, na drugi strani pa, če izpostavim samo Ciper (grški in turški del), kjer bi verjetno ob neupoštevanju pravil severnoatlantske zveze še vedno

v kolikor bi se na določen način uspelo vključiti naše gospodarstvo in nenazadnje, ni izključeno dejstvo, da bi kak naš občan rad postal profesionalni vojak.

Veliko je pomislekov tudi v smeri, da bi Slovenija z vključitvijo na nek način izgubila samostojnost. Jaz takšnih pomislekov nimam. Če se tega ne bojijo dosti večje države, zakaj bi se mi?! Večje pomisleke bi imel, če bi ostali »zunaj« in se s tem na nek način priključili Balkanu ali pa ostali sami. NATO trenutno nima alternative.

Prepričan sem, da bo referendum uspel tudi s pomočjo pravilne interpretacije

vseh dejstev in argumentov, ki govorijo v prid vključitvi. Na potezi so tudi politiki in mediji. Za konec bi rad dodal samo to, da odločamo sami in verjamem, da se bomo pravilno odločili.

Proti...

Marko Diaci

Zaradi prostorskih omejitev bom argumente PROTI poskušal taksativno naštet:

1. Najpomembnejša oblika slovenske nacionalne varnosti je konkurenčno gospodarstvo in socialna stabilnost.
2. Članstvo v EU bo za Slovenijo predstavljalo celostno institucionalno garancijo za stabilnost in politično reševanje sporov.
3. Občutno se bodo povečali stroški obrambe, saj stroški članstva v NATO ne zajemajo samo članarine in sredstev za delovanje predstavništev, ampak je potrebno prilagoditi tudi druge dejavnike NATO-vim standardom.
4. Slovenija bo morala kot članica NATO obvezno pošiljati vojake na operacije v tujini, kar posledično pomeni, da ni nujno, da bodo nazaj prišli vsi čili in zdravi.
5. Slovenija ne bo mogla enostavno izstopiti iz NATO, če bi se članstvo izkazalo kot škodljivo.
6. Obstaja možnost namestitve oporišč na našem ozemlju, katerih gospodarske koristi so vprašljive, v

»Kandidatke bodo postale članice samo v primeru, če bodo zavezništvu in za varnost prispevale več kot, kot bodo dobile. Od Slovenije pričakujemo, da bo Natu koristila«.

(George Robertson, generalni sekretar Nata)

Odločitev proti Natu bi seveda neizogibno prinesla užaljenost velikega ameriškega brata, in soočanje z njegovim odmevnim sloganom: kdor ni z nami, je proti nam. Že sedaj pa se je slovenska diplomacija morala soočiti z uveljavljenim ameriški sloganom: nobene kritike, nobenih ugovorov, nobene kontrole,

nobene preiskave, nobene skepse. »Pazite, kaj govorite,« je pred kratkim novinarjem zažugal Ari Fleischer, tiskovni predstavnik Bele hiše.

L.Ž.

Včasih sem bil za NATO, kot alternativo JLA, sedaj pa sem za varnost, ki prispeva zaupanju tujih investitorjev

Jože Artnak, predsednik LDS

»Odločili smo se za profesionalno vojsko. Če ne gremo v Nato, moramo zopet vzpostaviti sistem nabornikov, ki je dražji in manj učinkovit.«

Cveto Erjavec, predsednik ZLSD

»Za stabilnost in razvoj Slovenije je pomembno, da smo v Natu in EU. Tudi Amerika se bo morala prilagoditi novi zasnovi Nata.«

Jože Korže, predsednik SDS

AMERIKA don't worry, ŠENTJUR stands behind you

Za ali proti so dve slabe izbire. kot politik sem za, moja intimna razmišljanja pa so proti.

Štefan Tisel, župan

Moje osebno mnenje je za včlanitev v zvezo NATO, kajti s tem bomo povečali varnost in zmanjšamo stroške lastne obrambe

Drago Arzenšek, predsednik NSI

primeru kaznivih dejanj in nesreč pa NATO ščiti svoje vojake in uslužbence (primer: ITALIJA).

7. Zaradi povečanja izdatkov za obrambo bodo proračunska sredstva za druge potrebe nedvomno manjša. Pri tem je verjetno krčenje državne socialne redistribucije (izobraževanje, zdravstvo, socialne pravice itd.) ali pa povečanje proračunskih prilivov (davki).

8. Poleg zveze NATO obstajajo tudi druge varnostne strukture, ki Sloveniji zagotavljajo stabilnost in razvoj in so za Slovenijo tudi pomembnejše in primernejše, saj varnost razumejo širše in se zavedajo, da je samo vojaška sredstva ne morejo zagotoviti (Organizacija združenih narodov, EU, OVSE). Globalne varnosti ni mogoče doseči z vojaškimi sredstvi, pač pa z mehanizmi preprečevanja konfliktov.

9. NATO postaja vedno bolj politična integracija, vendar so razmerja moči znotraj njega asimetrična, zato NATO v praksi ni prava vojaška zveza enakopravnih članic, ampak temelji na

hegemoniji bolj enakopravnih od enakopravnih.

10. Prihodnost in vizija ter poslanstvo NATO postajajo vprašljivi, saj se interesi držav članic nedvomno izključujejo, na kar kažejo tudi zadnji dogodki v zvezi z Irakom.

Seveda bi taksativno naštevanje argumentov lahko še podaljšal, vendar se bom osredotočil še na eno stvar. NATO je v preteklosti predstavljal drugi pol hladne vojne, ki je pa minila. To je lepo nediplomatsko razložil obrambni minister ZDA Rumsfeld, ko je prostodušno razdelil Evropo na »staro« in »novo«, kar pomeni, da NATO predstavlja vpliv ZDA v Evropi, čemur pa se takojmenovana stara Evropa upira.

Spoštovani! Pretehtajte argumente ZA in PROTI in se odločite v skladu s težo posameznih argumentov. Vse argumente je namreč na eni strani težko predstaviti, zato bi končal z znanim rekom: »Z bajonetom se da marsikaj doseči, le na njem ne moreš dolgo sedeti.«

Ekspresno iz dobjanskega občinskega sveta

Piše svetnik Drago Čadej

Dogajanje na sejah našega občinskega sveta verjetno ne bo pretirano pestro, saj vladajoča koalicija, ki je absolutni gospodar v svetu, disciplinirano sledi vodstvu občine. Tako sem na zadnji seji sveta bil skoraj edini, ki je tu in tam poskušal kaj spremeniti.

Podžupan je ostal isti

Za podžupana je bil brez komplikacij imenovan dosedanji podžupan Edi Kovačič.

Nadzorni odbor ni pravi

Mandatna komisija je predlagala v Nadzorni odbor tudi predsednico sveta šole in člana UO GD, ki sta večja porabnika občinskega proračuna, kar je po mojem v nasprotju s statutom. Predlagal sem, da ju zamenjata Robi Centrih in Rudolf Hodej, kar pa ni bilo sprejeto. Do naslednje seje bo tajnik Leskošek pridobil pravno mnenje, ali je moj predlog upravičen.

Po domače pri odborih

Mandatna komisija je predlagala v odbor za gospodarstvo, okolje in prostor 5 članov, čeprav v poslovniku

piše, da ima odbor 3 člane. Predlagal sem, da spremenimo poslovnik in ustanovimo dva odbora, za kmetijstvo in turizem ter za gospodarstvo in okolje, vanje pa damo občane, ki lahko res nekaj naredijo, na primer Sandija Janšo, Bojana Gučeka, Boža Robiča in Igorja Gradiča. Sprejet je bil nezakonit predlog župana.

V odbor za negospodarstvo sem namesto Davida Salobirja predlagal Alojzijo Rajh iz konkurenčnega kulturnega društva. Predlog je bil sprejet.

Proračun

Je ostal v fazi osnutka, zato bom o njem pisal naslednjič. Cene socialno - varstvenih pa smo vseeno sprejeli.

Prostorski načrti

Javna razgrnitev je zbudila veliko zanimanje in dala nekatere nove predloge.

V imenu mnogih občanov sem predlagal, da v prostorskih načrtih bližnjo okolico šole rezerviramo za šolsko in športno - rekreativno dejavnost, za stanovanjski blok pa najdemo drugo lokacijo. Morda na drugi strani ceste, ali pa v samem Dobju.

Imenovan nov SPV

Župan občine Šentjur Štefan Tisel je imenoval Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu občine Šentjur (SPV). 5. februarja je bila sklicana prva seja Sveta, na kateri je bil za predsednika potrjen Franc Bevc, za podpredsednika Martin Šolinc in za tajnika Jernej Tisel. Ostali člani sveta so: predstavnik avto šol Brinovec in Pi-bip, Policijske postaje Šentjur, Zveze prijateljev mladine Šentjur, Cestne baze Šentjur, ZŠAM Celje, AMD Šlander Celje in nepogrešljive mentorice prometne vzgoje na osnovnih šolah, mentor prometne vzgoje iz Srednje kmetijske in gospodinjke šole in predstavnica vrtca.

Na seji je bil sprejet program dela. Največ pozornosti bo svet še naprej namenjal varnosti otrok na cesti, zlasti s tako imenovano akcijo 1. šolski dan. Svet si je tudi zadal nalogo, da letos izpelje tudi medobčinsko tekmovanje z občino Dobje »Kaj veš o prometu?«. Še naprej bo Svet oskrboval otroke s kresničkami in rumenimi rutilami, nudil pomoč pri izvajanju kolesarskih izpitov, zagotavljal strokovno literaturo, za najmlajše organiziral lutkovno predstavo na temo »promet«, v sodelovanju s Policijsko postajo Šentjur pa izvedel akciji na temo »alkohol« in »hitrost«, seveda vse v okviru finančnih zmožnostih.

Jernej Tisel, tajnik

Kulturni praznik 2003

Ponkovljani prijetno presenetili

Letošnjo osrednjo občinsko prireditev ob slovenskem kulturnem prazniku so s svojo ustvarjalnostjo zaznamovali Ponkovljani; Šentjur so osvojili s svojim mešanim pevskim zborom Sonce ter dramsko ekipo, ki je po dolgem času postavila na oder domačo sodobno dramo Žarka Petana. Šlo je celo za slovensko premierno uprizoritev, ki ji je prisostvoval tudi avtor Petan. Ni nepomembno, da je bila dvorana polna.

Začetek je bil spodoben, kajpada z nagrajencev kar skoraj malo preveč, da bi Zdravljico in županovim slavnostnim imela res pravo težo. Štefan Tisel se je tokrat Osrednja točka prireditve je bila

poglobil v kulturno tematiko, tudi nekaj filozofskega nadiha je dodal svojemu modrovanju. Če razmeroma težkega teksta ni bi prebral v svojem znanem pridigarškem slogu, ne bi imel pravega razloga za kritiko.

Novost na letošnji prireditvi je bila podelitev priznanj kulturnim ustvarjalcem, ki so se v preteklem letu uspeli prebiti na razne medobmočne revije in festivale. Kaže, da je Šentjur občina pesnikov, kajti kar trije so prejeli priznanja: Katja Andrinek s Ponikve, Veronika Gradišnik in Rade Vučkovac. Drugi nagrajenci so bili: otroški pevski

premiera uprizoritev Petanovega dramskega besedila Vojak z zlato glavo. Zadeve so se Ponkovljani lotili dokaj spretno in so s pomočjo zvočnih in video efektov dokaj zanimivo predstavili sicer nekoliko otožno in tudi že betežno klasično protivojno besedilo. Tekst je prav gotovo nastal že pred leti ali desetletji, vendar je ta trenutek, ko v Slovenji divja pronatovska evforija, svet pa se pripravlja na vojaški obračun z Irakom, še kako aktualen. Vsa pohvala Ponkovljanom, ki jim je uspel ta zadetek v črno. Nič manj pomembno tudi ni, da so spravili na oder sodobno besedilo,

MePZ Sonce iz Ponikve

zbor Glasbene šole, ženski in moški zbor Skladatelj Ipvcev ter Folklorno društvo Šentjur.

Ali so kriteriji za priznanja, ki jih je postavil svet JSKD, res pravi, bi se dalo razpravljati. Zdelo se je, da je

kajti doslej smo bili vajeni le šentviških in planinskih več ali manj zgodovinskih ljudskih iger. Očitno je, da ima Ponikva mlado kulturniško ekipo, ki uspešno prebija šentjursko ujetost v preteklost.

F.K.

Kultura, umetnost,
ljubezen na enem
mestu

V Gorici pri Slivnici je bila 14. februarja prireditev, ki je združevala praznovanje kulturnega praznika, odprtje razstave ekstempore »Slivnica 2002« in še praznik zaljubljenecv.

Izkazalo se je, da je to odlična kombinacija. Nastopil je domači ženski pevski zbor z gosti. Prvi del je bil v znamenju Prešernovih pesmi: Zdravljica, Pod oknom, Zarjovena d'vičica in O Vrba. Sploh zadnja je s solistko Tino Drame pritegnila ušesa in oči obiskovalcev v dvorani. Zarjoveno d'vičico pa so popestrile tudi violinske medigre in spremljava šestih strun, prve izpod rok Danijele Škornik, druga pa izpod prstov Sašija Drameta. Šuštrski most in Dan ljubezni sta izzveneli zadnji. Med petimi pesmimi je svoje dodajal še Metod Gradič, ki je prebral štiri pesmi različnih časov, različnih stilov, a vse na temo ljubezni. Še najbolj je na odziv v dvorani naletela zadnja pesem skupine MI2 Na škarpi sn sedal, ki je z narečjem, podobnim slivniškemu in s preprosto ubeseditvijo ljubezenske teme, dodobra nasmejala celo dvorano.

Po programu je predsednik Društva likovnih umetnikov Šentjur Ivo Brodej povabil prisotne še k ogledu razstave, na katero smo domačini tako dolgo čakali, zborovodkinji Metki Bevc in predsedniku krajevnih skupnosti Martinu Cmoku pa podaril brošuro z razstavljenimi slikami.

Nato je nastopil še najbolj pristen del prireditve: druženje obiskovalcev in nastopajočih v družbi slik, pogovoru o njih in malim prigrizkom. Razstava je bila še toliko bolj aktualna, ker so domačini v slikah prepoznali njim znane kraje in prostore, ker so se ob njih spraševali, kje bi pa to lahko bilo, npr. Hiša v Slivnici, eni so ugotavljali, kje stoji ta hiša, mene pa je zbodel tisti v (proti kateremu sem se tako »borila« v prejšnjih številkah Šentjurskih novic, ko sem želela razmejiti poimenovanja krajev Slivnica in Gorica pri Slivnici – kraja na hribu in kraja v dolini in tako rešiti zmede in zamere).

Kar spontano se je oglasila še pesem, ki so ji pritegnili vsi. In mi je prišepnila ena gospa: »Vidiš, to je dobro: lep, kratek in vsem razumljiv kulturni program, ne pa tista skropucala v Ljubljani ob kulturnem prazniku, ko nič ne 'zastopiš'.« Pa naj bo tako.

N. G.

Vabilo

O bančnem poslovanju v
OŠ Hruševce

V okviru E-šole bo jutri, 26. februarja, na OŠ Hruševce potekala predstavitev bančnega poslovanja s pomočjo interneta (Klik, varnost pri elektronskem poslovanju, plačila preko interneta in varnost podatkov...) Predavanje, ki je odprto za javnost, se bo pričelo ob 17. uri.

Diagnostični center in Dragiša Čolović

Dr. med. Dragiša Čolović – specialist medicine dela, prometa in športa, lastnik in organizator novega diagnostičnega centra: Šentjur potrebuje diagnostičen center, nikakor nismo konkurenca javnemu zavodu ZD Šentjur, temveč kvečjemu nadgradnja in dopolnitev.

Zgraditi takšen center ni enostavno, poleg strokovnih in organizacijskih sposobnosti je potrebno tudi veliko denarja.

investicije.

Diagnostični center, lep, moderen in prijeten objekt, je zrasel v letu dni, dr. Čolović, kako takšen objekt nastane in zakaj ste se tega projekta sploh lotili?

Vzrokov je več. Prvič, v Zdravstvenem domu Šentjur so me zaradi pomanjkanja prostorov vse bolj utesnjevali. Zaradi potreb ZD po prostorih za potrebe novih zdravnikov se medicina dela nikakor ni mogla ustrezno širiti. Drugič, mislim da si Šentjur zasluži in potrebuje diagnostičen center. In nenazadnje, zaradi svojega zadovoljstva, strokovnih izzivov in ambicij.

So pri realizaciji takšnega projekta tudi težave?

Obiskali smo kar nekaj podobnih objektov v Evropi, pri znancih, da vidimo, kaj bi bilo najbolj primerno za našo dejavnost. Glavni arhitekt diagnostičnega centra je bil Ernest Valter, super nadzor je vršila Erika Kosi, izvajalec del pa je bila firma ODER (Drago Košenina s podizvajalci večinoma iz Šentjurja). Med samo gradnjo smo bili prisiljeni zamenjati prvega glavnega izvajalca. Na koncu se je vse dobro izteklo. Pregledi, ki so bili na objektu, in ocene inšpektorjev so, da je to eden najboljših takšnih objektov v Sloveniji.

Temu kaže pritrditi, saj je objekt lep, barve so tople in usklajene. Kaj vse je ali bo v njem?

Najprej je seveda tu splošna ambulanta, ki jo opravljam za zdravstveno zavarovalnico in svoje paciente, skupaj z laboratorijem in vsemi potrebnimi prostori. Za medicino dela, prometa in športa imamo prostore za rehabilitacijo in prostore za specialistične ambulate, ki so potrebni za dopolnjevanje takšnih pregledov, prostore za urologijo, kardiologijo in prostore za specialne aparature za diagnostiko. Imamo tudi prostore za lekarno, okulista in optiko, administracijo, arhiv in dvigalo za paciente, ki ne morejo po stopnicah.

Omenili ste prostore za lekarno, veliko polemik je bilo slišati v zvezi s tem.

Vse pravzaprav brez potrebe. V Šentjurju je prostora in potreb za dve lekarni ali vsaj eno dovolj

veliko. Za lekarno imamo vsa potrebna soglasja, komu pa bo občina dala koncesijo za izvajanje lekarniške dejavnosti, je seveda njena zadeva. Mislim, da so Celjske lekarne zamudile več priložnosti za pridobitev večjih prostorov, pa tudi konkurenca nikoli ne škodi. Jaz o zadevi ne odločam, sem pa zainteresiran, da je lekarna tu.

V objektu je tudi ginekološka ambulanta in prav danes ste prvič preizkusili nov barvni ultrazvok.

V objektu ima najete prostore za ginekološko ambulanto dr. Filip Simoniti – specialist ginekolog, ki ima za svojo dejavnost koncesijo. Tudi ta ambulanta je sodobno opremljena. Prav danes je pri nas dr. Žuran in preizkusil nov barvni ultrazvok Doopler. Ta sodoben diagnostičen medicinski aparat stane preko 20 milijonov SIT in ga je za diagnostični center v Šentjurju nabavila firma TUŠ. To je aparat za diagnostiko srca in ožilja, lahko pa bomo dodali sondo za preglede prostate, sondo za športne poškodbe in sondo za raziskavo trebuha in trebušnih organov.

Pogovor teče le o diagnostičnem centru, kar je bil povod za ta pogovor, vendar je prav, da poveste tudi kaj o sebi. Čeprav vas poznamo že dolgo.

Po končani medicinski fakulteti v Beogradu sem bil zdravnik stažist v bolnici Celje in v Ljubljani. Tudi zaradi ljubezni je bila moja prva zaposlitev v Zdravstvenem domu Šentjur, od leta 1974 naprej. V Šentjurju sem si ustvaril družino. Pred dvajsetimi leti sem v Ljubljani specializiral s področja

medicine dela, prometa in športa. Žal mi je žena Zlatka po hudi bolezni umrla, imam pa dva čudovita otroka. Hči Špela je profesorica angleščine, poročena in živi v Škofji loki, ima hčerko, tako da sem leto dni že dedek. Sin Goran študira in je absolvent poslovno komercialne šole. Računam, da se bo zaposlil v diagnostičnem centru in ga organizacijsko vodil. Veliko mi je pomagal že sedaj.

Kaj pa kolesarjenje? Znani ste kot navdušen športnik in rekreativec. Vaša poklicna kariera je tudi delno vezana na šport, saj ste tudi specialist za športno medicino.

Res je. Kolesarim vseskozi. Kot mladinec sem bil v reprezentanci Srbije, ki je bila takrat

najmočnejša v Jugoslaviji. Sedaj sem rekreativec, toda še vedno se udeležujem kolesarskih maratonov. Več hodim na sprehode, ker me v to sili hišni čuvaj, pes, ki ga imamo v hiši. Sem pa zaradi teh mojih športnih aktivnosti in tudi poklicne specializacije član Združenja za športno medicino Evrope. Bil sem že na TOURU v Franciji kot član dopiškkih komisij. Prav posebej sem se potrudil, da imamo ob diagnostičnem centru tudi prostor in stojalo za kolesa. Za tiste paciente, ki bodo k nam prišli s kolesom.

Denar za vzdrževanje in delovanje takšnega centra pridobivate verjetno na več načinov.

Denar za vzdrževanje, obratovanje in odplačevanje kreditnih obveznosti diagnostični center pridobiva iz najemnin za prostore tistih, ki bodo v centru delovali. V zasebni praksi pridobivam približno 50% sredstev iz zdravstvene zavarovalnice za opredeljene paciente in dežurstvo, drugo polovico pa za preglede v sklopu medicine dela, prometa in športa. To plačujejo občani ali podjetja. Poudariti moram, da bo center nudil delo za približno 10 ljudi, kar ni zanemarljivo v naši občini.

Je diagnostični center konkurenca Zdravstvenemu domu Šentjur?

Nikakor ne. Kvečjemu dopolnitev, lahko tudi kje nadgradnja, nikakor pa ne konkurenca. V javnih zavodih je težko hitro priti do sodobnih medicinskih aparatov in do angažiranja in sodelovanja vrhunskih medicinskih strokovnjakov, denarja za javne službe ni nikoli dovolj in tudi pri nas ni nič drugače, kot drugod po svetu. S takšnim centrom med drugim lahko zmanjšamo čakalne vrste in smo dobra vez med javno zdravstveno službo in bolnicami. Sam si želim, da bo tako in da bomo uspešni v diagnostiki. Želim, da bi bilo čimveč delnih koncesij za zdravnike, da bodo ljudje v javnih zdravstvenih domovih in takšnih centrih deležni hitrejših in čim boljše medicinske oskrbe. Da bodo ljudje v bolnice odhajali samo takrat, ko bodo zares bolni in samo na operacije brez dolgih čakalnih dob.

Za pogovor in predstavitev diagnostičnega centra, dr. Čolović, hvala. Želim vam veliko uspehov in zadovoljstva pri delu.

JMM

Šentjurski literarni večer v knjižnici

Kaj nam sporočajo naši literati?

Na že tradicionalnem literarnem večeru šentjurskih besednih umetnikov se je predstavilo 14 ustvarjalcev, skoraj vsi s svojimi novimi teksti. Okrog 60 navzočih, stisnjenih, kot običajno, med knjižne police, je uživalo v sproščenem vzdušju večera in samozavestnih nastopih svojih znancev in prijateljev. Za vmesni oddih so organizatorji postregli z glasbenima točkama, kitarist Bedrač je zaigral dve svoji skladbi iz prihajajočega CD-ja, zapele pa so tudi ljudske pevke iz Dobrine. Te so se še posebej razgrele potem, ob kozarčku, ko so za seboj v pesem potegnile nekatere literate s poslušom.

Ker je namen leposlovne besede, zložene po proznih ali pesniških pravilih, da nam senzibilne umetniške duše bolj pronicljivo predstavijo svoja spoznanja in modrovanja, me je predvsem

zanimalo, kaj so meni in svojim sokrajanom tokrat sporočili šentjurski besedniki.

Vučkovac in Palir figurirata kot šentjurska pesnika prvega ranga, njuna poezija je deprimirana, otožna, odtujena. Vučkovčeva Smrt je sicer močna, drugi recitirani verzi pa me nekako niso prepričali. Palirjeve pesmi, ki so sicer praviloma metrično dodelane, so mi tokrat zvenele manj suvereno. »Biti sam, moliti, zaspiti in se nikoli več zbuditi..., vse postaja nepomembno, tuje..., mirno čakaš, da se izteče reka tvojega življenja...« - to so besede, ki mi označujejo Palirja.

Jože Zupanc je občinstvo nasmejal s Snubaško, s pesmijo o krvoskrutstvu med mastjo in bučnim oljem, sicer duhovito in spretno napisano, toda brez sporočila. Podobno sem doživljal tudi vživljanje Ivanke Podgajski v moško dušo in telo; lepo, toda za moj okus preveč podučno in pramalo prodorno, da bi trajno zasijalo. Podobno velja tudi za njeno Zbadljivko, ki je čisto simpatična, a jo je čas že prehitel. Anica Lipšovšek, Ivanka Uduč in Anica Hvalec niso prestopile svojih okvirjev, sta pa občudovanja vredni njihova vztrajnost in samozavest.

Marija Plemenitaš iz Dobja, ki se poleg Ivanke Podgajski edina ukvarja s pripovedništvom, je simpatično, toda ne dovolj izpolnjeno, posegla daleč nazaj v dobjansko ustno izročilo. Predstavili so se trije aforisti: Borovnik, Mahkovic in Mastnak. Največ aplavza je s svojimi dodelanimi rimami in duhovitimi zaključki (najbrž izbor iz pretekle ustvarjalnosti) požel Mahkovic, gost iz Vranskega, pri domačinih pa sem pogrešal predvsem aktualne teme. Bajže s Koroške, ki jih je predstavila gostja iz Mežice Marta

Repanšek, so na splošno navdušile.

Povprečje naših literatov, starostno (ki je verjetno bliže šestdesetim kot petdesetim) in tudi siceršnje, je »skvaril« Mitja Mastnak. Smrt človeštva - kloniranje, poet - zafukan svet in deklica, ki ti ga pred televizorjem pridno fafa, so bile markantne besedne zveze njegove predstavitve.

Kaj so mi torej sporočili naši literati? Predvsem to, da znajo ravnati z besedami, imajo dovolj zagnanosti in volje spremljati in dokumentirati svoj čas, ki pa večinoma kot da teče mimo njih. Res pa je, da ima tudi preteklost svoj čar.

Na vprašanje, kaj se jim je tisti večer najbolj »usedlo v dušo«, so povedali:

Ivan Veber iz Šentjurga:

Moram kar resno pomisliti: Koroške bajže so bile res prijetne. Sicer pa nič posebnega, vse skupaj je bilo lepo in sem s prireditvijo zelo zadovoljen.

Viktor Drobne iz Dobrine:

Nič kaj takega ni bilo. Sicer se pa meni redko kaj usede v dušo. Sem pa bil vesel, da sem ponovno slišal nekatere stvari, ki sem jih že zdavnaj pozabil.

Ivana Klepec iz Šentjurga:

Mastnakovi aforizmi. Sicer pa, prosim, ne me matrat, sem članica tega društva in res ne bi rada nikogar hvalila in še manj grajala.

Ivan Jager iz Šentjurga:

Predvsem sem presenečen, da je toliko mojih sokrajanov, ki imajo voljo in sposobnost kaj napisati. Na prvo mesto bi dal tisto pesem, no, od onega, ki je zmagal na festivalu mlade poezije, Smrt od Vučkovca, da.

Gizela Mogelnicki:

Všeč mi je bilo, da je vse bilo tako preprosto, pristno in vsem razumljivo. Na prvo mesto bi dala tistega gosta iz Vranskega, kako se že piše, da, Mahkovic. Pa Borovnika...

Obisk pri Kralju Matjažu

Planinsko društvo Slivnica pri Celju je letos zopet organiziralo izlet k snežnim gradovom v Podpeci. In zadelo žebljico na glavico. Izleta se je udeležilo lepo število pohodnikov. 58 jih je napolnilo avtobus in kombi. Vodniki Vinko Tomše, Matic Iskra, Mirko Žagar in mentorica Silva Jazbinšek so jih varno vodili najprej do snežnih gradov, kjer je bil za najmlajše planince organiziran zabavni program in igre, pri čemer se niso dolgočasili niti starejši. Nato pa se je večina odpravila še na dve uri dolgo pot do kočice pod Peco in votline Kralja Matjaža. In izjava ene izmed udeleženk je bila: »Veš, tako daleč smo prišli le zaradi njega (Kralja Matjaža namreč), on je pa spal.« Ne bo drugega, kot da ga zagreti planinci še kdaj obiščejo - nikoli ne veš, kdaj se bo prebudil.

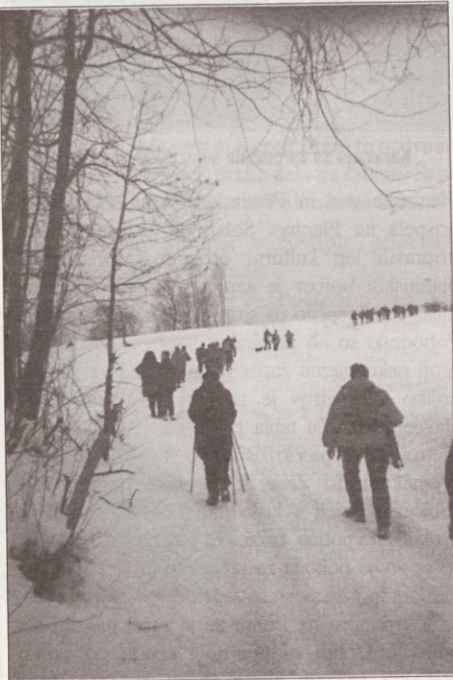
N. G.

V Dramljah tisoč pohodnikov

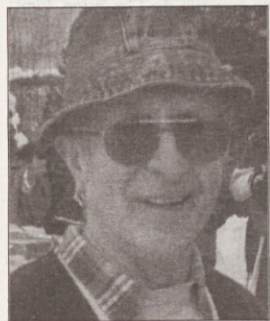
Planinsko društvo Dramlje vsako leto organizira pohod za krepitev zdravja in v spomin na pohod legendarne XIV. divizije na Štajersko. Že 22. pohoda se je v soboto 8. februarja, na dan slovenskega kulturnega praznika, udeležilo preko tisoč pohodnikov.

Pohod smo pričeli s prijavnico pred trgovino v Dramljah nasproti osnovne šole. Za skromno startnino, samo 200 sit, smo dobili kontrolni

"Štirinajsta" v gazi

kartonček, karto poti in čaj na poti. Krenili smo nekaj časa po asfaltnih cestah proti 1. kontrolni točki, k rojstni hiši Miloša Zidanška v Straži na Gori. Na kmetiji »pri Hrastnik« smo dobili prvi žig in se s toplim čajem okrepčali za pot naprej. Tu (za tiste, ki vam zgodovina ni poznana) se je rodil narodni heroj iz II. Svetovne vojne Miloš Zidanšek, komandant Šerčerjevega bataljona, padel 8.2. 1942 v vasi Hribarjevo na Notranjskem, v spopadu z Italijansko patroljo.

Jaka Tanjšek, pohodnik, ki je že večkrat zmogel to pot

Po zasneženih poteh smo pot nadaljevali iz Straže na Slemene. Na kmetiji Šelih – Kumšek je bila 2. kontrolna točka. Dober čaj, malica iz nahrbtnika in srečanje z nekaj znanci. Počitek je dobro del, saj je za nami bila že več kot tretjina poti.

Nekoliko navzdol in po ozki dolini, dolini Sv. Janeza, do mogočne Žičke kartuzije. Žičko kartuzijo velja pogledati. Zadnja leta jo obnavljajo. V tej odmaknjeni in tesni dolinici so se na pobudo mejnega grofa Otokarja V. že okrog leta 1160 naselili kartuzijanci iz Francije in pričeli z gradnjo samostana. Poleg tega, da so se ukvarjali z lekarništvo, zdravilstvom, mlinarstvom, opekarstvom, steklarstvom in drugimi podobnimi

Jožica Razpet in kolegice: Pohod je odličen, za zaključek pa ples v domu in odlične domače klobase; življenje je lepo.

deli, so poskrbeli tudi za popotnike in goste, saj so kmalu zgradili Hospital in Gastuž. V Gastužu, pravijo, da je to najstarejša gostilna na slovenskem, smo popili nekaj krepkega, bilo pa je tudi zasoljeno.

Mi smo se odločili za drugo varianto poti, ki nas je vodila od Gastuža proti jugu po še vedno m a k a d a m s k i državni cesti proti Dramljam do vrha hriba. Pri Starih Slemenih 15 smo zavili v hrib, kjer smo imeli lep razgled na Dramlje in celoten vzhodni del Celjske kotline. Pot po strmi poti je bila zaradi razgleda zanimiva in tudi nekaj starih poslopij se še

Zdravko Golež, predsednik PD Dramlje

vidi. Mogoče je bila za tiste, ki so bili na poti prvič, premalo označena s smerokazi. Preko Jazbin smo prišli v Grušce kjer smo na domačiji Jankar (4. kontrolna točka) dobili žig pri sami ženi predsednika planinskega društva Dramlje ga. Erni Golež.

S čajem in rumom nas je na tej kontrolni in razgledni točki postregel predsednik planinskega društva g. Zdravko Golež.

Zdravko Golež nam je povedal, da predsednikuje planinskemu društvu Dramlje od začetka leta 2002, ko je funkcijo prevzel od dolgoletnega predsednika in soustanovitelja društva planincev Dramlje, g. Jožeta Čedeta. Pohod je tradicionalen in vsako leto je več pohodnikov. Denarja za organizacijo takšne prireditve ni nikoli dovolj in težko pridobijo tiste, ki bi na poti nudili kvalitetne in poceni gostinske storitve, nam je povedal g. Golež. Sicer pa je planinsko društvo Dramlje v lanskem letu veliko dela namenilo obnavljanju za 50 let v najem pridobljenega doma na Sv. Uršuli. Obnovili so ves lesen del poslopja in pozidali novo krušno peč.

Okrog poldneva je bilo na Sv. Uršuli že veliko pohodnikov. Igrala je muzika in domače klobase so se nekaterim prav prilegle po 22 km dolgi pohodni poti od Dramelj do Dramelj preko Straže, Slemen, doline Sv. Janeza in Sv. Uršule.

Ogledali smo si cerkev na sv. Uršuli, ki je bila letos deležna polnočnic z baklami.

Cerkev sv. Uršula je bila zgrajena na poseben božji namig. Posestnik v Straži je nekdaj našel pismo, da naj Bogu in sv. Uršuli v čast pozida cerkev. Ker tega ni izpolnil, se je ponesrečil. Enako se je dogodilo posestniku v Gradišču. Tretji posestnik je ubogal skrivnostni glas in se rešil nesreč. Cerkev je bila pozidana pred letom 1560 in je bila slovita romarska cerkev do leta 1874, ko se je v Šentilju zgodila velika hudobija, ko je vsiljivi ženin umoril svojo nevesto Marijo Vodušek.

Pot domov od sv. Uršule do Drameljske šole nas je vodila mimo zidanc. V eni izmed njih smo bili deležni sprejema s toplo domačo govejo juho, ki se je prav prilegla, saj je zunaj že snežilo. Zadnji del poti vodi tudi po poti škofa Antona Martina Slomška, ki je baje tod hodil peš in zapisoval tiste o vinu in goricah.

Romantika na sv. Uršuli

Spominsko, družabno, veselo...

Viva, Štirinajsta divizija!

Letos mineva 59 let, odkar je legendarna divizija pod vodstvom Ilije Badovinca v težkih zimskih razmerah jurišala tudi po naših koncih. V spomin na blizu 900 borcev (preživel jih je komaj dobrih 300) se že dolga leta pripravlja spominski pohod po njihovih poteh. Tokratni, v pravi zimski idili, je bil najbolj množičen doslej, saj se ga je vse tri dni, od Sedlarjevega preko Prevorja in Planine do Gračnice, udeležilo 140 pohodnikov. Pohodnike so spremljale številne spominske in kulturne prireditve in seveda trde in tekoče substance, ki so poskrbele, da dobra volja kljub naporom ni padla pod kritično mejo.

Pohodniki se približajo proti Prevorju

Jutranji avtobus je v četrtek, 6. februarja, »naložil« tudi pohodnike v Šentjurju, Gorici pri Slivnici in na Prevorju in ob enajstih prispel v Sedlarjevo. Po okrepčilu se je dogodila proslava, kjer je bil slavnostni govornik župan Podčetrška Drofenik, igrala je šmarska godba, nastopali so šolarji, prisotni so bili številni borci, med katerimi je bilo opaziti tudi nekaj znanih obrazov s Ponikve (Kundih), Dramelj, Šentjurja, Loke pri Žusmu (Zlender)...

Proti Prevorju se je mimo Polja ob Sotli in Buč podalo blizu 200 pohodnikov, med njimi tudi 40 pripadnikov profesionalne enote Slovenske vojske. Prvi dan pohoda ni bil pretirano naporen, za kar so poskrbeli tudi številni postanki, kjer se je dalo krepko okrepčati. Pohodniki so tako po petih urah hoje veselo prispeli na Prevorje, prvo postojanko njihove odisejane. Namestili so se v telovadnico šole, na prostem pa se je zgodila tudi proslava. S harmoniko in plesom so se simpatično predstavili prevorski šolarji, dve Kajuhovi pesmi je odrecital

upokojeni celjski ravnatelj Gombač, spregovoril pa je tudi agilni predsednik KS Prevorje Mirko Pajek, ki je bil ponosen »na naše mlade, ki jih je veliko« in šaljivo dodal, da »jih bo jutri še več«. No, bodo videli na naslednjem pohodu...

Družina se je po ledeni cesti spustila do gostišča Jasmin, kjer so jih postregli z golažem, nato pa se podali v notranjost edinega prevorskega gostinskega obrata. Tam se je kmalu ob zvokih harmonike začelo prepevati. Pohodnikom so se pridružili še nekateri domačini, v notranjosti se je znašla tudi kanta za smeti, ki je »nadomeščala« boben, začeli so se vrteti prvi pari... V takšne

bakanalije je »uletela« delegacija šentjurske občine, na čelu z županom Štefanom Tislom in podžupanoma Jožetoma; Artnakom in Koržetom. Sprejeti so bili spektakularno, takorekoč z ovacijami. Še posebej podžupana, ki sta si prisluzila enominutno skandiranje njunih imen, čemur je za »bobni« celjske komunale dajal ritem nepogrešljivi Cimo. Tisel je v nagovoru poudaril pomen tradicije pohoda, vse skupaj navezal na kulturni praznik in revolucijo. Fantje z občine so jo kmalu ucvrli na šolski observatorij, kjer so si ogledali zvezde... To pa ni motilo družbe pri Jasminu, da ne bi rajala do enih zjutraj.

Drugi dan se je začel z budnico ob šestih zjutraj. Najprej znova k Jasminu na zajtrk s hrenovkami, blagim čajem in še čim. Nekoliko manj številna divizija (še vedno okrog 140 pohodnikov) je na čelu s slovensko zastavo in s psom, ki so ga krstili za Rolfija (koloni se je priključil v Bučah in jo spremljal vse do Gračnice), preko Zagorja,

Karavano so spremljale množične proslave

Planinske vasi in Planinskega vrha, ob desetih prispela na Planino. Šolarji so pri spomeniku pripravili lep kulturni program, predsednik planinskih borcev je ganljivo spregovoril nekaj misli, za okrepčilo pa so poskrbeli pri Naratovih. Pohodniki so ob prebiranju napisov, nastrojenih proti nekdanjemu županu Malovrhu in ugibanju, koliko kilometrov je resnično do Sevnice (v glavnem križišču tabla pravi, da 19 km, le 500 metrov naprej pa v križišču za Šentvid, da 16 km!?) premaknili do Žage, kjer so se na domačiji Ribičevih ogreli s kislom juho, čajem, vinom in posladkali s potico, keksi... Prijazni gostiteljci Hedi so se vodje pohoda za vsakoletni trud zahvalili z darilom in ji za slovo še zapeli.

Z vzponom na Bohor se je začel najtežji del pohoda. Dobro tri ure dolg vzpon po skoraj metrskih snežnih gazeih je bil naporen, toda odličen razgled z vrha in fantastično vreme sta odtehtala naprezanje. Sledil je spust mimo Zabukovice v dolino Sevnice, od koder so pohodnike vojaški tovornjaki odpeljali do kmečkega turizma pod Lisco. Tam se je v nekoliko blažji obliki ponovila »vaja« s Prevorja, na kulturni praznik pa se je divizija spustila do Gračnice, kjer so jih v hudem mrazu pričakali številni udeleženci velike proslave.

Pohod je nedvomno lepo uspel, z njim tudi njegov »šentjurski« del. Spomin na legendarno Štirinajsto je še vedno živ, pospremljen z družabnostjo in veselostjo, poleg rekreacijskega in socialnega kapitala pa pomeni tudi tridnevno sprostitev v Kozjanskem hribovju in gozdovju. Zatorej: viva, Štirinajsta divizija!

L. H.

Veselo Valentinovanje

Na Ponikvi smo ta dan zabeležili veselo in zaljubljeno. Letos je za valentinovanje poskrbelo gostišče »Janez« (Senger Marjana). Praznično okrašeno gostišče je pričaralo vzdušje praznika.

Za glasbo in plesno vzdušje je skrbel ansambel Mrk. Plesalo je predvsem mlado, od starejših pa le nekaj posameznikov. Praznično vzdušje, ki je kipel iz vseh, je trajalo do jutranjih ur, ko so se utrujene nožice naplesale, grla napela, muzikantom pa so se utrudili prsti.

Ker bo kmalu pust, naj omenim, da gostišče Janez vabi 01.03. (pustna sobota) ob 20. uri na pustno rajanje. Maske bodo nagrajene. (Informacije: 748-21-97)

M.L.

Popotnik z nahrbtnikom

Ponošeni adidas copati, volnene nogavice /taščno delo/, dva nahrbtnika /ta mali in ta večji/ in že lahko odpotuješ v tujino.

Tako meni Miran Mozetič, ki je Ponkvoljanom dobro znan, saj je njegova tašča Slava Kovačič. Doktor fizike je sicer Ljubljčan, njegov hobi pa je potovanje.

V soboto, 15. 2. 2003, je zbranim v Kulturnem domu na Ponikvi z diapozitivov predstavil svoje zadnje potovanje na Tajsko, v Singapur in Kambodžo. Njegove poti niso turistično zahtevne. Ubira nenavadne, stranske poti in se spoprijateljuje z ljudmi. Uporablja vsa prevozna sredstva /tudi slonji hrbet, čoln,

kamion s preštevilnimi potniki/ in jo mahne tudi peš ob spremstvu vodiča. Posebno zanimiva mu je hrana teh dežel, zato so posnetki taki, da ob njih razloži kulturo prehranjevanja. Vidimo prav zanimive posnetke značilnih rastlin, živali, prebivalcev in templjev. V dobri uri predavanja ob diapozitivih človeka resnično zamika, da bi vzel nahrbtnik, tiste stare copate z nogavicami in se odpravil v tuje kraje.

Resnična škoda pa je, da na takšnih brezplačnih predavanjih ni več šolarjev, da o tistih, ki jih poučujejo, niti ne govorim.

M. L.

Šentjurčani v »belem svetu«

Miran Koren, tiskovni predstavnik slovenske policije: "Če želiš uspeti, moraš iz Šentjurja"

Začenjamo s serijo intervjujev, v katerih bomo predstavljali Šentjurčanke in Šentjurčane, ki so uspeli izven meja naše občine. Tokrat smo se pogovarjali z Miranom Korenom, tiskovnim predstavnikom (vse bolj se uporablja tukja piarovec; Piar - odnosi z javnostmi, op. p.) slovenske policije, nedvomno Šentjurčanom, ki največkrat nastopa v medijih in ima eno manj hvaležnih, a hkrati bolj odgovornih vlog v slovenskem medijskem prostoru. Koren, 48, je rojen v Šoštanju, Šentjurčan pa je od leta 1977. S soprogo, doma s Krasa, s katero sta se spoznala v Mladinskih delovnih brigadah, sta starša študentke in dijaka. Od leta 1989 živijo v hiši v Črnlolici.

»Piarovec se rodi,« meni Koren. Zanj to nedvomno velja. Prijeten sogovornik s karizmo, ki te prepriča. Profesionalec. Pogovarjali smo se o njegovi poti od mladinskih brigad, preko dela na Občini Šentjur, svobodnega novinarstva, do vrha piramide policijskih odnosov z javnostjo. Področja, na katerem je v Sloveniji takorekoč opravil pionirsko delo. Debata je zašla tudi v šentjursko preteklost, sedanjost in prihodnost...

Pravite, da so vas v Šentjur pripeljale Mladinske delovne brigade.

Posredno res. Od leta 1974 sem se redno udeleževal delovnih akcij na K o z j a n s k e m . Intimno sem se navezal na to okolje in stkal številna prijateljstva. Že takrat sem imel »dolga jezik« in opozarjal občinske strukture

na določene napake. Spoznal sem mnoge krasne ljudi, med njimi tudi Jožeta Bučarja in Vinka Jagodiča. Slednji me je leta 1977, ko sem delal v ZSMS v Ljubljani, obiskal in me spomnil na mojo navezanost na tukajšnje kraje in ljudi. Ponujena mi je bila služba, s tem tudi stanovanje in določena rešitev eksistence. Z ženo sva se ustalila in ko sva se odločila za gradnjo hiše, je bilo dokončno jasno, da sva postala Šentjurčana. Na občini sem opravljal funkcije načelnika za notranje zadeve, sekretarja skupščine in občinskega komiteja... Ponosen sem na to obdobje. Šentjurčani so znali stopiti skupaj in mnogo se je naredilo. Zgradil se je stadion, teniška igrišča, urejalo se je Slivniško jezero, Resevna...

Mnogi se vas spominjamo kot dopisnika Dela. Kako ste zašli v novinarstvo?

Novinarstvo sem študiral, a ostal »večni študent«. Morda sem takrat živel malo preveč lagodno, pa tudi zahteve po izobrazbi niso bile tako hude in nujne kot danes. Sem se pa vseskozi samoizobraževal. Vedno so me zanimala ozadja dogodkov, še posebej, ko sem se pri Delu specializiral za kroniko. Sicer sem pokrival vsa področja s Šentjurskega in Šmarskega, najbolj pa me je zanimala relacija policija-tožilstvo-sodstvo. Nekatere dogodke sem tako spremljal dlje časa. Zanimivo je, da sem bil velikokrat dosti kritičen do policije. Od leta 1990 sem bil svobodni novinar. Najprej sem delal za Radio Šmarje, ob požaru v samopostrežni Resevna pa me je zadržani novinar naprosil, da napišem prispevek za Delo. Kmalu sem dobil povabilo za redno dopisovanje.

Ni ravno navada, da novinar »prestopi« v tabor, o katerem je pisal, morda celo kritično. Vi ste leta 1996 začeli službovati v policiji.

Tudi mene je povabilo na mesto predstavnika za stike z javnostjo celjske policijske uprave presenetilo. Razmišljal sem kar štiri mesece, preden sem se odločil. Da, pomislil sem tudi na to, ali me morda enostavno ne želijo »kupiti«. Po letu dni službovanja v Celju, kjer sem že začel s projektom *piarja* v policiji, sem dobil vabilo iz Ljubljane. Najprej sem delal v kabinetu takratnega notranjega ministra, od leta 1998 pa sem v Generalni policijski upravi. Začel sem graditi projekt podobe policije v javnosti, s sodelavci smo praktično orali ledino. Gre za specifično področje, ujeto med zakonodajo, interese raziskave, javnost. Z vodstvom imamo podobna razmišljanja, zato smo, to lahko rečem, zelo uspešni, kar potrjujejo številna priznanja iz tujine. Naš tim je izredno mlad in dobro organiziran. Mnogi me zbadajo, da je skoraj neverjetno, da sem »preživel« vse afere, 4 ministre in 3 direktorje. Moj odgovor je, da če delaš profesionalno, ti kadrovske menjave ne morejo do živga.

Policija je nedvomno vedno na tapeti. Tako državljanov kot medijev. Še posebej ob raznorodnih aferah in odmevnih dogodkih. Verjetno se ni lahko spuščati v boj s »krviličnimi« mediji in posredno njihovo publiko.

Slovenci uživamo, če smo nesrečni. V številnih medijih so glavne novice nesreče s smrtnim izidom. Smrt ni novica, temveč tragedija. Seveda pa imajo novinarji in mediji popolnoma legitimno pravico, da poročajo o vsem. Potrebno jih je razumeti. Policija je seveda hvaležen medij. Je pač represiven organ in ne trgovski potnik, to moramo imeti v delu z javnostjo vseskozi pred očmi.

Pa vendar so določeni »primeri« zrasli v afere. Recimo pretep novinarja Petka, pa obtožbe tednika Mladina o domnevni storitvi posilstva direktorja Pogorevca.

Mediji so najprej hvalili Pogorevčevo izjavo o »dihanju za ovratnik« napadalcem na Petka, ki je mimogrede postala širše slovensko popularna, saj jo uporabljajo tako športni kot politični komentatorji. Gre za splošen policijski žargon in tukaj ni bilo nič spornega. Pisanje Mladine ne morem komentirati, ker gre za zasebno stvar direktorja, je pa res, da sem se

ob izidu omenjenega prispevka znašel v težavni vlogi, saj je bil direktor v tujini. Toda piarovci moramo biti vajeni vsega in seveda je logično, da smo najbolj izpostavljeni.

Kako obdržite korekten odnos z novinarji? Mnoge izmed njih poznate tudi zasebno. So morda pritiski tudi po tej liniji?

Držim se pomembnega načela, da je odkrita beseda najboljša. Nikoli ne rečem, da o neki zadevi ne vem nič in da ne morem odgovoriti. Seveda marsikaj vem, a odkrito povem, da zaradi interesa raziskave o določeni stvari ne morem govoriti. Z večino novinarjev imam pristen in odprt odnos. Med njimi kroži anekdota, da če Koren gleda v vrata, bo bolje, da nehajo spraševati. V svoji pisarni imam namreč na vratih nalepljen plakat, na katerem piše: »Z užitkom odgovarjam na neumna vprašanja«. Pritiskov je vedno manj, jasno pa je, da se ob neuradnih srečanjih nikakor ne pogovarjamo o službenih temah.

Ste eden najbolj informiranih ljudi v državi. Praktično, teoretično pa zagotovo, mimo vas ne gre noben dogodek, ki ga obravnava policija. To verjetno predstavlja hud psihičen napor, najbrž pa morate biti tudi vseskozi dosegljivi.

Potrebna je izjemna samokontrola, treznost in stalno ocenjevanje, kaj je primerno za javnost. 99% vseh informacij je vse prej kot lepih, mnoge so prav krute. Ni prijetno vsak dan sprejemati novice o tragedijah, prometnih nesrečah, umorih. Vse skupaj je lahko prav obremenjujoče in človek mora najti način, kako se sprostiti. Ko pridem domov, se poskušam ukvarjati s popolnoma drugimi stvarmi. Ločitev službe in prostega časa je nujna. Seveda pa se je vedno težko izklopiti, včasih je potrebno biti dosegljiv, a se tudi to da urediti. Piar je pač način življenja. In s tem se je potrebno sprijazniti.

Ste že razmišljali, da bi zamenjali službo? Bi se morda vrnili v Šentjur?

Imel sem recimo ponudbo iz politike, a sem jo takoj zavrnil. *Politični piar* ima popolnoma druge zakonitosti, bolj je podoben marketingu in ekonomski propagandi. Svoboda je zelo omejena in kaj kmalu se lahko ujameš. Seveda pa je moje delo na nek način unikatno, saj smo ga s sodelavci na novo postavili. Svojega otroka pa vedno rad hraniš. Sedanja služba mi ponuja uživanje in zaupanje hkrati. Seveda so krize, toda številne pohvale, predvsem iz tujine, ti

okrepijo samozavest in dajo dodatno energijo. Razdvojenost med Šentjurjem in Ljubljano, kjer sem praktično pet dni v tednu, ni prijetna. Nikoli ne delam dolgoročnih načrtov. Političnih ambicij nimam, na svojem strokovnem področju pa v Šentjurju vendarle ne vidim možnosti za zaposlitev. Prej me vleče v tujino, od koder imam s svojega področja sila mamljivo ponudbo.

Kako gledate na našo občino in njene razvojne potencialne?

Žal se ponavljajo stare bolezni. Že od nekdanj je veljalo, da ne znamo stopiti skupaj. Zdaj ni nič drugače. Šentjur je premalo ambiciozen, saj ima nedvomno potencialne. Občina ima dobro pozicijo, vsaj solidno prometno infrastrukturo, ki bo z dograditvijo avtoceste še boljša. Vse več ljudi iz Ljubljane se odloča za nakup parcel izven mesta. Do Šentjurja je le slaba ura... Imamo možnosti za turizem. Na Rifniku recimo ne moreš kupiti niti enega spominka, da ne govorim o Slivniškem jezeru. Bolje bi bilo potrebno izkoristiti Ipvace, Slomska in graditi identiteto na preteklosti.

Potrebno je najti nek skupen cilj in pozabiti parcialne interese. Zdaj smo se pripravljene skregati, kje bo javna razsvetljava, kar ne vodi nikamor. Ne znamo se povezati. Poglejte recimo samo Prekmurce, Primorce ali Belokranjce. V Ljubljani nimajo svojih društev samo iz družabnih namenov. Informacije so dandanes zlato. Če imaš pravo telefonsko številko in poznaš prave ljudi, so ti odprta vsa vrata. V prestolnici je na visokih položajih mnogo Šentjurčanov, ki bi nedvomno brez

težav in z veseljem pomagali svoji občini. Lobiranje ni prepovedano. Potrebno je le izkoristiti potencialne in strniti moči.

Očitno je, da Šentjur tudi kadrovsko usiha.

Nedvomno. Žal velja, da če želiš uspeti, moraš oditi iz Šentjurja. Skrbi me, da predvsem mladi svoje kariere vse pogosteje vidijo izven domače občine. Ta nima prave duše. Spomnim se, da se je ob mojem prihodu v Šentjurju vsako nedeljo kaj dogajalo. Recimo pod kostanji v Zgornjem trgu. Družili smo se ob nogometu, skupaj kaj zapeli, v kulturno dvorano smo hodili gledati sosedo, kako nastopajo v folklori. Infrastruktura ne more biti izgovor, bolj me skrbi izgubljanje pripadnosti, duše. Všeč so mi recimo študenti s svojim prostorom v Kulturnem domu.

Žal smo v slovenskem vrhu, kar se tiče samomorov.

Nisem ekspert na tem področju, ne bi pa posebej izpostavljaj Šentjurja, kjer je mogoče socialna in družbena situacija v zadnjih letih še bolj specifična. Žalostno je, da zaradi samomorov v Sloveniji umre enkrat več ljudi kot v prometnih nesrečah, a se o tem praktično ne piše. Žal moram znova ugotoviti, da smo Slovenci preveč zagrenjeni in pesimistični narod. Vsak ambiciozen človek mora najti nek življenjski cilj, smoter. Ljudi ne moremo opazovati zgolj skozi napake, vsak ima zagotovo tudi kakšno dobro lastnost. Manjka nam pozitivno gledanje na ljudi in življenjske situacije.

L. H.

Valentinov pohod

Za tiste, ki se jim ni dalo v Ljubljano na protestni pohod

Valentinov pohod, že tradicionalna dobrinska prireditev, spada v skupino prireditev, ki izhajajo iz komercializacije katoliških praznikov oziroma svetnikov. Vendar pa za to prireditev, kakor za mnoge druge, velja neka specifična ideja: tisti, katerim je pravzaprav namenjen, se ga praviloma ne udeležujejo.

Dobrina, 15. 2. 2003, (uradno) 18:00 – Že globoko zakoreninjena tradicionalna prireditev se je tokrat odvila že sedmič. Lanskoletno majhno obiskanost, ki so ji botrovale predvsem meteorološke okoliščine (vsemogočna zima je vzela veselje celo "slivniškemu misijonarju" Šramlu), so letos poskušali premestiti z "zanimivostjo" daljše trase (lanska je, za ponosne pohodnike, res bila malo prekratka). Za dodatno zanimivost pa so celo uvozili ešelon kurentov, ki so spremljali pohodnike kot nekakšni varnostniki.

Štartnina je znašala solidarnega petstotaka (mnjenja glede instituta štartnine so bila, vsaj v naši skupini, deljena), za kar si bil na koncu pohoda nagrajen s čajem in valentinovim srcem, vendar je bilo na tem področju opaženo veliko korupcije in anarhije.

Zadnje podskupine so ob 20:00 odrinile izpred kulturnega doma v Dobrini. Če pred

štartom niti alko ni mogel pognati dovolj toplino po žilah, večina že po prvih 15 minutah ni več čutila mraza. Po poti, ki bi, gledano na zemljevidu, opisovala oblike strele in polža, se je pot vlekla nekako do pol desetih. Na samem terenu pa je dajalo dinamičen vtis velikih vzponov in majhnih spustov. Sčasoma se je pot seveda ožala, kar je povzročalo nemalo zastojev, ki so še posebej šli v nos mlajšim pohodnikom. Veliko pohodnikov je imelo priložnost videti razne zajebečanje, ki jih prevelika doza alkohola lahko povzroči med valentinovsko razpoloženimi udeleženci pohoda. Vmesne postaje so dajale priložnost le za hitre oblike postankov. Ko smo, kot partizani, vkorakali na vrh Žusma, smo si lahko končno oddahnili in malo posedeli. V gostišču na koncu pohoda je sicer kar mrgolelo anti-kadilskih sloganov, vendar v očeh pohodnikov niso uživali velike legitimnosti.

Po povpraševanju med pohodniki (na koncu) smo lahko ugotovili naslednje ocene: pohoda se je udeležilo med 400 in 500 pohodnikov bruto (nekateri zgodnji odpadniki so bili jasno vidni), dolžina t.i. ognjene kače pa se je razpotegnila tudi do enega kilometra.

Ž.Ž.

Barbarin zorni kot Ko padejo cene

Prava evforija se začne, ko se na izložbah pojavijo plakati z magično besedo – razprodaja in ogromnimi številkami, ki so vsekakor bolj primerni za učno gradivo prvošolcev. Tudi jaz sem

ena tistih, ki z veseljem pospravi kakšen prišparan tolar za hude čase. Že prvi dan sem se zakadila v najbližji butik, ki se je znašel na poti. S težavo se pririnem skozi vrata do polic, kjer žalostno ugotovim, da so uporabno blago prodali, oz. bolje rečeno, trgovke so ga pravočasno spravile na varno. Tako nadaljujem z drugo, tretjo... deseto trgovino, naposled se le opogumim, saj ugotovim, da z žalostnimi pogledi ne bom kupila ničesar. Vstopim v eno izmed »tistih velikih« prodajal, kjer potekajo boji med mladenkami, ki se pulijo, katera bo s sabo v kabino odnesla večji kup oblačil. Iz razmetanih polic uspešno nabrati nekaj tekstila, uspešno izkoristim njihovo nepazljivost, ter se vrinem v kabino in pričnem s pomerjanjem. Skoraj me kap, ko ugotovim, da nase ne spravim niti ene hlače normalne velikosti. Vsa penasta pogledam na čakalno vrsto in godrnjajoča dekleta. Ne preostane drugega, kot da s postopkom pričnem od začetka. Poiščem potrebno in glej ga zlomka... Najhuje je, če ti v kabino smukne šminkerski fant, ki ga partnerka streže z vseh koncev. On pomerja, ona teka po trgovini. Nikoli v življenju še nisem videla toliko pisanih oblačil in tako izbirčnega moškega. Končno! Končno hlače, ki so prav. Zdaj me preganja samo še misel na to, kako priti po hitrem postopku ven. Pri blagajni me postreže nabildan trgovec, s sexy nagajivo frizuro, oprijeto majčko, da se vidi razvita pljučna kapaciteta, s spranimi hlačami na zvon, gejevsko ogrlico, nasmeškom in... na kako šarmanten način je izstavil račun... »Uh!« priznam, topim se. Dvakrat premislim ali bi sploh izstopila iz trgovine...

Ker me je že zajela nakupovalna mrzlica, je treba novim hlačam dodati tudi sveže čevlje. V prodajalni obutve je drugače. Ena sama trgovka, ki se bo strgala, saj ji iz vseh strani parajo živce stranke z dolgočasnimi vprašanji »A to premoči? So na akciji? Imate mojo številko? Imate v rjavi barvi?«... Pomerim čevlje, preko mobileta vprašam mamo za nasvet in že me ni več.

Ko smo že pri nakupih, naj omenim, da sem ne dolgo nazaj nekje prebrala, da ljudje dejansko kupujemo tolikšne količine izdelkov, ki jih ne uporabimo oz. porabimo in, da je takšno vedenje pomanjkanje občutka vrednosti. Kaj pa vem, najbolje da presodite sami.

B.M.

DNEVNIK

Jože Artnak

Skoraj vsak dan se mi dogajajo tudi stvari, ki niso le moje in prav je, da še drugi zvedo vse tisto, kar je mnogokrat skrito očem javnosti, pa čeprav jih na svoj način zadeva. Gre za javne stvari, ki sem ji reče politika. In predvsem s tega vidika bom pisal svoj dnevnik.

Torek, 21. januarja

Vsak dan sem popoldan in zvečer na občini. Ob 15. uri smo imeli župan, predsedniki koalicije in vodje oddelkov koordinacijo v zvezi s proračunom. Dokončno se sprijaznim z dejstvom, da nam je bivša garnitura na občini zapustila zajeten dolg, ki znaša okrog 200 milijonov tolarjev neplačanih obveznosti, ki jih bo potrebno pokriti z letošnjim proračunom in še bog ve koliko drugih dolgov.

Jože Artnak (43) je požupan in predsednik LDS

Dolgovi KS še niso vključene v to, prav tako pa vsak dan pride na mizo kaka nova izvršba s sodišča. Zadnja je bila od Vegrada za okrog 16 milijonov tolarjev. Tudi župan se mi je zdel zelo zaskrbljen, vendar kljub temu daje optimističen vtis. Od občinske uprave sem zahteval, da pripravijo program racionalizacijskih ukrepov. Sestanek zaključimo v poznih nočnih urah. Ko se peljem domov, sem dojel, zakaj je v demokraciji potrebna menjava oblastne politike vsaj vsakih nekaj let. Samo nova garnitura lahko na začetku mandata počisti, kar se dolga leta nabira pod predpražnikom.

Četrtek, 23. januarja

Popoldan je seja OS. Na njej sem bil izvoljen za podžupana. Ob spoznanju, kako težko dediščino iz preteklega mandata prevzemam, ni bilo razloga za proslavljanje. Kljub temu strankarske kolege v OS in še koga častim.

Torek, 28. januarja

Dopoldan ob 10. uri greva z Ratajevo na Zavod za varstvo naravne dediščine - enoto v Celje, v zvezi s potrebnimi soglasji za pripravo dolgoročnih sestavin prostorskih planov. Razgovor je bil uspešen. Ob 13. uri sva z županom v Mariboru pri generalnem direktorju Pošte Slovenije glede gradnje nove pošte v Šentjurju; v Šentjurju se bo gradila nova pošta, na Kalobju pa bo ostala. Ob 19. uri je bil sestanek s ponudnikoma za pridobitev koncesije za opravljanje lekarniške dejavnosti, dogovorjeno pa ni bilo kaj konkretnega. Ob 21. uri sva se dobila s Palčnikom glede tekoče problematike na občini.

Sreda, 29. januarja

Zjutraj odideva z Ratajevo v Ljubljano na Direkcijo za ceste pri Ministrstvu za promet in zveze. V Ljubljani se nama pridruži še poslanca Diaci in Malovrh. V razgovoru sem uvidel, da sta zelo sentimentalno vezana projekte, ki so že v državnem proračunu, pričakoval pa sem več vizionarskega razmišljanja okrog potrebne obvoznice za Šentjur in drugo. Izvedel sem veliko pomembnih stvari o namerah države na področju cestne infrastrukture, ki zahtevajo tudi zelo visoka sredstva občine, ki jih bo težko zagotoviti. Spoznam, da občina poleg dolgoročne strategije potrebuje še prometno študijo, s katero moramo

začeti prepričevati državo ne le o pomenu modernizacije že znanih cest, temveč o potrebnih novih cestnih potezih in rešitvah za mesto Šentjur iz smeri sever jug.

Sobota, 1. februarja

Dopoldan gremo z družino v trgovino, okrog 11. ure pa grem delat v Alpos, kajti nabralo se je nekaj stvari, ki jih med tednom nisem uspel narediti. Okrog 18. ure gremo na ogled košarkarske tekme v Šentjur, kjer uživamo ob zmagi naše ekipe. Nato si z dobrim prijateljem privoščiva klepet ob pivu.

Torek, 4. februarja

Ob 15. uri je bil na občini sestanek z direktorjem Merkator-SVS Ptuj o nameravani gradnji trgovskega centra v Šentjurju. Dogovorili smo se, da se bo z gradnjo začelo in zaključilo v letošnjem letu, najprej pa je potrebno urediti formalnosti. S Petrolom bodo skupaj zgradili odvodnjavanje, ki je bilo doslej največja formalna ovira za gradnjo. Direktorica občinske uprave predstavi projekt racionalizacijskih ukrepov v občinski upravi v višini okrog 16 milijonov SIT. S takim pristopom racionalizacije gremo v razpravo tudi na ostale dele proračuna. Drugega izhoda ni.

Sreda, 5. februarja

Ob sredah so moje uradne ure na občini, zato sem sprejel nekaj strank; na občini potrebujemo službo za brezplačno pravno pomoč občanom. Občanka se je zanimala o možnosti gradnje poslovnih objektov v Novi vasi; njeno pobudo bom moral šele preveriti. Problem je tudi, da občina v tem trenutku v Šentjurju sploh nima na voljo parcel za individualno stanovanjsko gradnjo. Drugi znan Šentjurčan ima dolga leta probleme z občino in pri dokazovanju svojega prav je sebe in svojo družino pripeljal praktično do socialnega zloma. Pazljivo sem ga poslušal in se poglobil v povedano in njegove dokumente. Nad njegovo zgodbo bi se človek razjokal. Včasih človek preprosto težko razume, da se take stvari dogajajo ljudem v naši sosesčini. Nato se udeležim javne tribune, kjer ljudje zahtevajo premestitev antene za mobilni telefon, ki je sedaj sredi naselja v Šentjurju.

Četrtek, 6. februarja

Ob 15. uri je predvidena koordinacija (župan, vsi trije podžupani in direktorica občinske uprave). Na njej smo poslušali predstavitev ene izmed firm, ki bi lahko naredila dolgoročno strategijo občine in se lotila izvedbe nekaterih konkretnih programov za razpise na nivoju države. Prepričan sem, da strategijo občina nujno potrebuje. Po koordinaciji smo šli na srečanje s pohodniki po poteh 14. divizije na Prevorje. Domov pridem pred 22. uro, kar je relativno zgodaj za razmere v zadnjem času.

Torek, 11. februarja

Ob 15. uri je bila v okviru koordinacije ponovno obravnava proračuna, kjer smo pregledali področje družbenih dejavnosti. Uvidim, da je največji del proračunskih sredstev zaseden s postavkami na odhodkih, ki so obveznosti po zakonu, kot so plače javnih delavcev idr. Zelo sem nejevoljen zaradi tega. Tu bi morali poslanci, tudi naša dva, iskati svojo inspiracijo za spremembo zakonodaje na nivoju države, ne pa da sprejemajo zakonodajo predvsem upoštevajoč določene ozke parcialne poglede.

Sreda, 12. februarja

Obiskalo me je precej ljudi, s katerimi smo se pogovorili o njihovih problemih, čeprav bi jih v večih primerih lahko predhodno razrešili že pristojni v občinski upravi. Ponovno se mi je potrdila nujnost čimprejšnjega začetka delovanja županove brezplačne pravne pisarne.

Četrtek, 13. februarja

Na redni tedenski koordinaciji nas je župan med drugimi obvestil, da je uspel zaključiti pogajanja z največjim upnikom krajevne skupnosti Planina. Za okrog 57 odstotkov znižana sodno izterljiva terjatev do krajevne skupnosti bo odločilno prispevala k deblokadi računa te krajevne skupnosti. Informirali smo se o izboru revizorske hiše, ki bo opravila temeljit pregled vseh obveznosti občine. Finančno in vsebinsko najugodnejšo ponudbo je dala dosedanja revizorska hiša. Z delom naj bi pričela takoj in ga končala še v mesecu marcu. Med sestankom sem se ob razpravi o nekem problemu razjezil, ker se prepogosto skuša ustvarjati vtis, da je obstoječi način dela edini mogoč. Že ob neki drugi priložnosti sem upravi povedal svojo oceno, da je stanje na občini primerljivo z izrednimi razmerami. Tega se moramo zavedati vsi na občini. Zaradi številnih drugih nalog se je koordinacija zavlekla skoraj do desete ure zvečer.

Petek, 14. februarja

Nekaj simpatičnih SMS sporočil je bilo tega dne na temo valentinovega. Ob 13. uri se udeležim volitev v skupščino zavarovalnice Vzajemna, kamor uspešno izvolimo Srečka Slemenška iz Alposa, popoldne pa sem na kongresu LDS v Celju, kjer sem bil predsednik volilne komisije. Nato smo se zabavali na žuru ob zvokih skupine Nude.

Ponedeljek, 17. februarja

Ukvarjam se z deblokado računa krajevne skupnosti Planina. Gre za še eno zapackano stvar prejšnje občinske ekipe, ki bi se po moje morala o zadevi že zdavnaj pogoditi, vendar so glavni akterji očitno raje tiščali glavo v pesek, kot da bi se soočili s problemom.

Torek, 18. februarja

Popoldan smo v okviru priprave proračuna ugotovili, da glede na porazno stanje občinskih javnih financ, ki izhaja iz prejšnjega mandata, lahko investicije 2003 in 2004 planiramo le pod pogojem, da sprejmemo dveletni proračun.

Naše kmetije

Novakovi iz Mange

Naslov je zavajajoč, ker gre v resnici za Zakškove iz Golobinjeka. Ki pa so za daljne in bližnje sosede še vedno Novakovi iz Mange. Pa čeprav tudi Novakovi niso bili niti eno celo stoletje. Prej so bili Mlinarjevi (kje naj bi bil njihov mlin, danes ne ve nihče več), potem Centrihovi in šele od leta 1900, ko je z v Ameriki prislužen doto iz Dobropolja na Dolenjskem privandral stari oče današnje gospodinje Metke, so v Mangi doma Novakovi. Vendar tudi Mange ne boste našli na nobenem zemljevidu, čeprav ni Planinčana, starega ali mladega, ki bi ne vedel za ta zaselek. Tudi o tem, od kod čudno ime Manga, se ni dalo nič zvedeti. Leta 1984, ko je najmlajša domača hči Metka pripeljala iz Senovega Romana Zakška, je bilo obdobje Novakovih uradno zaključeno. Uradno že, neuradno pa ne, kajti mama Justina, ki je še vedno Novakova, je pravi in edini »šef« kuhinje, kar seveda ni funkcija, ki bi jo bilo mogoče spregledati.

V zgodovino Novakovih je kar dvakrat kruto posegla smrt. Najprej je leta 1919 v številno Novakovo družino udarila španska gripa; v treh tednih so imeli v hiši štiri mrljice, med njimi je bil tudi Metkin stari oče. Drugič je nesreča udarila leta 1942. Pri prvem sosedu Mančku je imel svoj bunker Pokrajinski štab ZKS in ko je prišlo do izdaje, so Krajgheer, Šentjurčeva in drugi pravočasno zbrisali, Nemci pa so se znesli nad domačini. Poleg petih članov Mančkove družine sta bila ustreljena tudi Novakov gospodar Tonče in njegov brat Franče. Drugi člani družine so se porazgubili po zaporih in v izgnanstvu. Metkin oče Karel, ki je sicer bil obrtnik, trgovec, mešetar in še kaj in je pred vojno imel celo kamion, s katerim je rajžal tudi do Beograda, se je po srečni vrnitvi iz Dachau-a lotil kmetovanja na domačiji.

»Velefarma« s 15 molznicami nekoč, danes polkmetija z 29 molznicami

Novakova kmetija je v začetku imela vsega nekaj več kot 10 hektarjev, med obema vojnama pa se je krepko razširila, po vojni, ko jo je prevzel Karel, ki je obvladoval vse sejme od Zagreba, Šentjerneja, Buč

do Planine, imel po dva para konj, plemenskega bika... Pa je prav vzcvetela. Takrat je tudi dobila današnji obseg, to je skupaj z gozdom 27 hektarov.

Leta 1966, ko sem bil veterinar na Planini, je Novakova kmetija bila ena izmed prvih, ki je postavila moderen goveji hlev z Grabnerjevimi navezami, kratkimi stojšči, pehalniki za gnoj... in je s 15 molznicami predstavljala veliko družinsko farmo. Zanimivo je, da je ta hlev do danes ostal skoraj nespremenjen in še vedno odlično služi svojemu namenu (kar je lahko v ponos takratnemu kmetijskemu pospeševalcu Francu Ogrizeku, ki ga je pomagal spočeti). Dodali so mu pitališče, prostorno strojno lopo, silose in verjetno še kaj. Danes redijo Zakškovi 29 molznic črno-bele pasme, 15 plemenskih telic in nekaj telet. Lani so pridelali 115 000 litrov mleka. Poleg svojih zemljišč obdelujejo tudi zemljo skoraj vseh sosedov – toda še vedno niso čisto pravi kmetje. Roman je kmet samo poleti, ko spravlja krmo, silira, ter vsako jutro od 6. do 7. ure, ko polaga živini, potem pa je obrtnik. Ima mobilno žičnico za spravilo lesa ter drugo potrebno gozdarsko mehanizacijo. Gospa Metka pravi, da jim da obrt najmanj polovico letnega prihodka. Če to dvojce potegnemo skupaj, imajo Zakškovi mesečnih prihodkov več kot en milijon tolarjev. Kar se seveda odraža tudi na stilu njihovega življenja.

So Planinčani res nekaj posebnega?

Od nekdaj je veljalo, da s Planinčani ni lahko priti do konca, ker so ljudje s posebnim ponosom in trmo. Pred desetletji, ko sem bil eno leto pravi Planinčan, potem pa vrsto let še vedno nekako njihov, sem se med njimi počutil kar domače in prijetno, danes pa nič več. Današnja generacija, ki se je rojevala v mojih planinskih časih, res vidim kot drugačno, in oni mene več ali manj kot rahlo nadležnega tujca. Ko sem gospe Metki po telefonu previdno predlagal, da bi rad predstavil njihovo kmetijo v ŠN, me je skoraj odpravila po hitrem postopku, kar se mi doslej pri »dolinskih« kmetijah še ni zgodilo. Da pravzaprav ne ve, zakaj bi šla v to, poleg tega pa jo je še »Pepca« nekaj

obirala, se je izgovarjala. Zanimivo, na eni od sosednjih kmetij, ki sem jih tudi želel predstaviti, me je gospodar, ki se ga prav tako kot Metke spomnim kot petletnega kratkohlachnika, s tem razlogom v resnici tudi odslovil. No, pa sva se z Metko le nekako pogodila, toda ko sem se ob napovedani uri naslikal pri Zakških, se še vedno nisem počutil kaj prida zaželenega. Ta občutek je sicer kasneje, ko smo v klepetu o vsem mogočem le prebili led, zbledel, a vendarle je med nami ostalo nekaj, česar ne znam prav povedati. Zakškovi so pač enostavno drugačni, sem razmišljal potem na poti proti domu.

Kako so Zakškovi drugačni?

Kot prvo, pogovarjal sem se predvsem z ženskim delom družine. Romana ni bilo na spregled, s Petrom, 18-letnim dijakom tehnične srednje šole, pa sva nekaj resnih stavkov spregovorila v tistih pavzah, ko je gospa Metka tekala okrog, šla po verige na Planino in podobno. Ne, ne bo ostal doma, rad sicer gre v hlev, na travnik, toda oče in mati sta še mlada (40 let) in zanj doma ni možnosti, je bil realen. Računa na fakulteto in službo. Še nekaj besed o mamilih, alkoholu (oboje je zanj več ali manj izključeno), nakar je izginil iz kuhinje.

Sceno v kuhinji je obvladovala živahna Ana. Sedem let ji je in težave ima s čitanjem, toda je tako spretna klepetulja, da sem ji komaj sledil. Bodoča učiteljica, ali pa pevka, je frfotala okrog svoje domače naloge, tako mimogrede pa so kar vrele iz nje osupljivo pronicljive in odlično odigrane opazke. Šele kasneje sem opazil, da je pravzaprav zelo podobna tako svoji starejši sestri Nataliji kot mamici in stari mami. Ta Novak-Zakškov ženski šopek, ki me je očaral s svojo neposrednostjo, je blestel kot izjemno zanimiv in temperamenten kvartet treh ženskih generacij, vreden proznega dela dobrega mojstra besede.

Natalijo, dijakinjo 2. letnika ekonomske gimnazije, ki je že na pragu glasno poročala, kako se je javila pri biologiji in pokasirala petico, kot da mene sploh ni v kuhinji, sem pričakal s provokacijo, da je ona določena za naslednico na kmetiji. »Ni govora, takoj zbršite! Da me bodo na avtobusu vsi oblegali s tem. Jaz hočem mirno življenje,« mi je skoraj skočila v lase. Kljub temu pa je kasneje le

pristala tudi na to, da bi bilo doma tudi čisto v redu – če bi ji slučajno v šolah spodletelo.

Brez načrtov

Gospa Metka, kakšna je perspektiva vaše kmetije? Vaši načrti?

»Počakali bomo, se bo že nekaj izkristaliziralo. Vsekakor moj cilj ni, da bi več delala. Smo prav srečna familija, ki ve, da ne živi zato, da bi delala. Svoje sem več ali manj naredila, zdaj si prizadevam za kvaliteten preostanek življenja. Človek mora zase najti tisto zdravo pot, nikoli ne sme pozabiti nase, kajti drugi se nanj tako ne spomnijo. S tem, kdo bo doma, se ne obremenjujem.

Da, saj smo razmišljali tudi o prosti reji, izmolzišču, a je vse to zdaj v drugem planu. Morda bi bila še najbolj vesela, če bi uredili okolico hiše, ribnik...«

In kaj je tisto, kar imenujete kvaliteta življenja? Ste zadovoljni s svojo »kmečko usodo«?

»Tudi dopust, potovanja, rekreacija v telovadnici, odbojarske tekme, pa nato čvek partija v Montparisu... Tu zraven sem kot edina ženska s kmetije. Vse to so mi spodbude, da tudi doma delam vedno z veseljem. Drugačnega življenja dejansko ne poznam, zato mi prav nič ne manjka. No, saj bi lahko tudi rekla, da sem nekoliko otopela... Če mi kaj manjka, je to spanje. Zelo rada spim. Toda sem si čisto sama kriva, če zvečer ne grem pravočasno v posteljo, zjutraj pa moram biti ob pol šestih pokonci. Vedno in vsi vstajamo ob tej grozni uri. Otroci gredo v šolo, najprej jih zapeljem na avtobusno postajo, nato sledi kavica, v hlevu končam okrog 9. ure. Ob sobotah in nedeljah mi veliko v hlevu postoriša Peter in Natalija. Kuhinja pa je mamina, bog ji daj še sto let zdravlja. V njeno delo se še od daleč ne vtikam.«

Gospa Justina, so vaši »abonenti« hvaljezni jedci?

»Niti ne. Metka in Roman še nekako, mladina pa vedno kaj kritizira. Da bi morala kuhati bolj pestro, bolj moderno...«

Dopust, potovanja, kako gre to skupaj s kmetijo, s kravami v hlevu?

»Enostavno, gremo v dveh rundah. Vsako leto vsaj en teden na morje, potem pa še kam drugam na pot. Petru in Nataliji brez slehernega zadržka zaupam hlev. Mož je strasten lovec, tudi v Kanado gre na medveda, če se tako odloči.«

Kaj pa kmetijska politika, zadruga, svetovalna služba?

»Kaj, nič posebnega. Naša zadruga je bolj uboga, nima klavnice, nima nič, ampak so čisto človeški. Nič slabši niso kot druge. Pa vsako leto dajo še za »zadnjo večerjo«, ha, ha. Svetovalna služba sama ne pride, sam moraš pokazati interes, če hočeš, da kaj rata. Seveda jih rabimo, že zaradi vseh teh papirjev in zakonov.«

Natalija in mama Justina pa sta le odkimavali - da so čisto brez haska.

Kaj pa družabno življenje, koline s sosedi in podobno?

»Ne, tega ni več, živimo bolj vsak zase.«

Minili sta dve uri, zdelo se mi je, da sem veliko slišal, da je bilo zanimivo, toda za na papir ni ostalo veliko. Vse številne iskrici in duhovitosti, ki se švigale sem ter tja, se enostavno niso dale ujeti v pisano besedo. Tudi s fotografiranjem je bil problem; moškega dela družine tako ni bilo blizu, Natalije nisem spravil pred objektiv niti pod razno, pod mizo se je skrila celo tudi bodoča igralka in pevka Ana. Tudi Metka ni kazala posebnega navdušenja za poziranje. Ker pa sem nekoliko užaljeno še tečnari naprej, so ženske popustile in na zaslonu se je pojavila triperesna deteljica, ženske predstavnice treh generacij Novak-Zakškove kmetije.

»Kdaj bom dobila članek v cenzuro?« je bila odločna gospa Metka.

Nič ga ne boste dobili, saj mi niste ničesar povedali, sem bil podobno odrezav. Toda v resnici sem tako le prikri svoj bojazen, da bi Metka moje pisanje oskubila do kosti in potem res ne vem, kaj bi še ostalo od obiska pri njih. Tako s »cenzuro« ni bilo nič. Če pa bodo Novakovi kaj zamerili, je zadeva takšna, da je zamero vedno možno tudi odmeriti.

F.K.

Ponkovski gasilci so zborovali

Gasilci so opravili svoj letni obračun dan pred svečnico. Na dobro obiskanem zboru in udeležbi številnih gostov sta predsednik Franc Hrovatič in poveljnik Ivan Buser imela solidno poročilo o strokovnem in materialnem poslovanju skozi jubilejno leto. Blagajnik Milan Ferlež je nizal številke aktive in pasive v zneskih, kateri so presegali postavke nekaj minulih let.

Nekaj finančnih žuljev je še ostalo iz preteklega leta, za katerega je predstavnik občine Šentjur, podžupan Jože Korže, nizal luknje v občinski blagajni in s tem krotil pričakovanje abonentov proračuna. S tem je v naprej postavil pod vprašaj program društva za naslednje leto. Še bolj je Ponkovljane prizadel pričakovani vrstni red dograditve osnovne šole za izvedbo devetletke. V novem šolskem letu preti še nekaj oddelkov popoldanskega pouka. Ali bo morda treba otroke voziti v predimenzionirane šolske prostore v drugih krajih občine? Pričakovati je, da dva poslanca iz občine in sedaj »občinsko predsedstvo« v skrbi za občane, še posebej otroke, zmorejo tudi boljše rešitev?

Predstavniki krajevne skupnosti g. Slavko Špur je podal za društvo bolj bodrilno izjavo, ki pa je žal odvisna od proračunske pogače, iz katere je v preteklosti Ponikva občutno prikrajšana, saj je z uvedenim samoprispevkom čvrsto podpirala proračunske prednosti tistih, ki so se samoprispevku odrekli.

Članstvo je izrazilo podporo in priznanje sedanjemu vodstvu društva in soglasno ponovno izvolilo Franca Hrovatiča za predsednika in Ivana Buserja za poveljnika. Slednji je dobil tudi mandat, da skrbi za enakopravni položaj društva v občinski gasilski zvezi Šentjur.

Družina pokojnega Antona Koširja iz Ponikve, najveterana po starosti, člana PGD od leta 1956, je podala pisno zahvalo za izvedbo pogrebne svečanosti. Košir je kar 18 let je opravljal tajniške posle in deloval v drugih akcijah društva do poznih let življenja. S soprogo Mimiko sta društvu darovala vsakoletno znatna denarna sredstva za koledar, razna botrovanja in mnogo delovnih ur. Tudi sedaj je družina podarila društvu 50.000 SIT.

V.Jagodič

Šolska kolumna Šola je nora

Naj vam opišem svoj današnji šolski dan.

Najprej matematika, ki je, verjamete ali ne, eden izmed mojih najljubših predmetov. Toda pouk v učilnici matematike niti slučajno ni tako idealen. Poleg mene namreč sedi sošolec, ki z magnetno močjo privlači pozornost učiteljice in učencev - s strašanskim napadom kihanja. Potem je tu moj sošolec, ki ga lahko opišem le z dvema besedama: večni upornik. Poleg tega, da učiteljico kar tika, in po potrebi tudi zmerja, med poukom, če se le da, spi ali pa posluša zgoščenko in novega disk-mana. Za nič na svetu nebi hotela biti v koži gospe Zdenke Frece, kajti vedenje, ki ga njeni učenci hranijo za njene ure matematike, je nezaljšano.

Potem je sledila ura športne vzgoje, ki jo sovražim iz dna srca. Preval naprej, preval nazaj, kolo v levo, kolo v desno, vsakič ista zgodba. Če bi jaz bila Nada Adžič, učenci nebi nikoli plezali po železnih drogovi (za zu do vrha), in nikoli mi niti na pamet nebi prišlo, da bi svoje učence silila v jesenskih in zgodnjih spomladanskih dneh ven na stadion, neozirajoč se na to, da jih vsaj tri četrti ravnokar podlega napadu prehladnih virusov. Po moje bi ure športne vzgoje lahko preimenovali kar v mučevadbo.

Pohvaliti moram gospo Jožico Kranjčan, kajti njen način spraševanja je - pošten. Prav tako mislim, da gospa Mira Pečar zelo dobro razlaga in vedno pripravi dobre teste. Če se kdo z mano ne strinja, naj se vpraša, je problem v učiteljici ali njemu samem?

Letos smo na Hruševski in OŠ Franja Malgaja odprli e-šoli, kar lahko označim za zelo priročno zadevo. Šoli namreč krasi odlična računalniška oprema, laserski tiskalniki in adsl, ki omogoča hiter dostop do interneta. Če dvomite o resničnosti mojih besed, jo obiščite sami. Poleg obsežne opreme vam bo vedno na razpolago Malgajev računalničar Damjan Ferlič, ki pomaga, če se kje kaj zalomi.

Šolski dan sem zaključila v biološki učilnici, kjer nam je gospa Barbara Oprešnik razlagala snov za test. V teh nekaj mesecih nas je učiteljica naučila več kot gospod Boris Sekol v celem šolskem letu. Sicer je veliko takih, ki zavijajo z očmi pri njenih razlagah, ampak mislim, da je Barbara kar dobra.

Eneja L.

Kuharski kotiček

Ko sem pred dnevi pripravljala sarmo na »zalogo«, mi je prišlo na misel, da bi tokrat »obdelali« kisko zelje. V tem času še kar paše. Ko se dobi sveža domača zelenjava, rajši pripravljamo to. Spomnimo se še, da je kisko zelje bogato na vitaminih (vitamini A, B, C, K...), da vsebuje važne mineralne snovi (kalij, kalcij, fosfor), da pospešuje prebavo, da ga priporočajo sladkornim bolnikom, pri vsem tem pa je še nizko kalorična hrana. Torej, kisko zelje!

Madžarska zložanka s kislim zeljem

Na maščobi prepražimo pol kilograma kislega zelja, ga solimo, popopravimo, dodamo še lovorjev list, prilijemo četrta litra vode in ga kuhamo približno 1 uro, da tekočina izpari. Posebej zavremo 1 liter vode, vanjo stresemo 10 dag riža in ga kuhamo približno 15 minut. Riž odcedimo in ga izperemo s hladno vodo.

250 - 300 g mesa (pol govedine in pol svinjine) zmeljemo. Seseckljamo 1 čebulo, ji dodamo 5 žlic vode ter jo kuhamo, dokler voda ne izpari. Čebuli dodamo žlico maščobe in na njej prepražimo zmleto meso. Čez nekaj časa dodamo še riž in na kolobarje narezano klobaso (kranjsko klobaso, še boljše pa kakšno bolj pikantno klobaso). Nepregorno posodo namažemo z maščobo in v njo v plasteh naložimo polovico zelja, nato plast mesa z rižem, na vrhu pa preostalo zelje. Vse prelijemo s kisko smetano (1 lonček), lahko pa damo povrh še nekaj kolobarjev klobase. Pečemo v ogreti pečici pri 220 - 250 stopinjah približno pol ure.

Zapečeno kisko zelje s krompirjem

V slanem kropu napol skuhamo 1 kg kislega zelja in ga odcedimo. Skuhamo pol kg krompirja, ga olupimo in narežemo na kolobarje. Rezino prekajene slanine (5 do 10 dag) narežemo na kocke, jo prepražimo, dodamo večjo na drobno seseckljano

čebulo. Ko ta postekleni, ji dodamo odcejeno zelje. V nepregorno dobro namaščeno posodo v plasteh polagamo zelje. Na kisko zelje damo na tanke rezine narezano kuhano prekajeno svinjino (približno 30 dag) in krompir. Če polagamo v več plasteh, vedno končamo z zeljem. Polijemo z 1 dl kisle smetane in pečemo pri 200 stopinjah, da se zapeče.

Kisko zelje s krompirjem v solati

Vzamemo pol kg kislega zelja in pol kg krompirja. Krompir skuhamo, ga olupimo in narežemo na tanke rezine. Krompir zmešamo s kislim zeljem, dodamo strok ali dva seseckljane česna, malo popopravimo, dolijemo olje in dobro premešamo.

Lahko pa pripravimo solato brez krompirja.

Segedinski golaž

Na maščobi prepražimo srednje debelo seseckljano čebulo. Ko ta zarumeni, dodamo pol kg na manjše kose narezane svinjine, posolimo, potrosimo z žličko zmlete rdeče paprike in pokrito dušimo. Čez nekaj časa dodamo kisko zelje (približno pol kg), premešamo in dušimo, da se meso in zelje zmehčata. Lahko prilijemo zajemalko vode. Nazadnje naredimo podmet iz pol lončka kisle smetane in žlice moke, ga dodamo k zelju. Če je jed pregosta, dolijemo še malo vode in pustimo, da še malo prevre.

Segedinski golaž ponudimo s praženim krompirjem ali s kruhovimi cmoki.

Kruhovci cmoki

Star kruh (pol kg) narežemo na 1 cm velike kocke. V lončku razvrkljamo 2 do 3 jajčke, dodamo malo mleka in s tem prelijemo kruh. Ko se ta dobro prepoji, dodamo žlico prepražene čebule, žlico seseckljane peteršilja in 15 dag moke. Dobro premešamo. Z mokrimi rokami oblikujemo manjše cmoke in jih v slanem kropu kuhamo 15 minut.

C.H.

Črtice, takšne in drugačne.

pomišljaja in je pogosto znotrajbesedno znamenje, in sicer v vlogi veznika in ali v zvezi s številko ali črko in besedo. V tem primeru se piše **stično**. Primer prve vloge so leksemi (beseda leksem pomeni poleg besed tudi dvobesedna in kratična poimenovanja) tipa *črno-bela slika*, *slovensko-italijanska meja*, *božično-novoletni prazniki* (sploh ta primer sem pogostokrat zasledila napisan narobe, božično-novoletni namreč ne pomeni božični in novoletni, ampak novoletni, obarvan z božičnim ali kakorkoli s pridihom božičnega).

Drugi primer pa so besede tipa *9-članski*, *25-leten*, *20-urni*, *100-odstoten*, *TV-program*, *C-vitamin*, te besede pa se lahko tudi v celoti izpišejo: petindvajsetleten, teveprogram, cevitamin, zadnja dva nam sicer nekako ne gresta v uho, a tako pravi Pravopis.

Te črtice se imenujejo vezaji in pomišljaji. Zelo pogosto ugotavljam, da je raba teh dveh ločil še marsikomu neznana. **Vezaj** je o b l i k o v n o gledano krajši od

Vezaj pišemo tudi pri sklanjanju kratic, npr. *LDS-a*, *z LPC-jem*, *RK-ja*, na *EKG-ju*, na *STA-ju*. Seveda kratic ni nujno sklanjati in se težjim primerom izognemo, da pred njih enostavno dodamo sklanjano besedo, npr. stranke LDS ni bilo na zborovanju ali o klubu ŠKMŠ pa ni bilo niti besede. Sicer to ne gre vedno, o kraticah in kratičnih poimenovanjih morda kdaj drugič.

Nestični vezaj pišemo med priimkom in vzdevkom ali med dvema priimkoma: za ŠN npr. piše *Jože Mastnak - Marjan*, direktorica zdravstvenega doma Šentjurju pa je *Draga Škoberne - Kovač*.

Problem nastane, ko se leksemi z vezaji delijo. Pravopis v zvezi s tem pravi, da deljaj odrine vezaj v drugo vrsto, se pravi *c-vitaminski*. Pri deljenju leksemov s stičnim pomišljajem, ki nadomešča predlog do, npr. vlak *Maribor-Ljubljana*, pa deljaj odpade in pomišljaj ostane v zgornji vrstici. Vse lepo in prav, ampak na računalniku to postane velik problem, ta deljaj je treba napisati ročno, da ti vezaja ne vrže v drugo vrstico in tako ostaneta skupaj dve črtici. V tem primeru je potem najboljša celo besedo postaviti v naslednjo vrstico. Bogvedi tudi, če bo tale moj članek po računalniškem oblikovanju še lahko upošteval vsa ta pravila glede deljenja. Naslednjič pa več o daljših črticah - pomišljajih.

N. G.

Zdravje na našem krožniku

Akrilamid – grožnja, ki prihaja s čipsom

(nadaljevanje)

In kakšen je odgovor javnosti na te nadbe? Znanstveniki povdarjajo potrebnost skupnih raziskav in izmenjave podatkov, da bi čimprej ugotovili vse možne poti nastanka te snovi pri procesiranju škrobne hrane. Proizvajalci so začeli iskati načine priprave škrobne hrane, s katerimi bi zmanjšali nastanek akrilamida. Trgovci in restavracije pa čakajo na njihove rezultate, saj je bila pregledana le majhna količina proizvodov, ki bi lahko vsebovali akrilamid. Hkrati je vnos te snovi v naše telo z določenim proizvodom odvisen tudi od tega, koliko tega proizvoda pojemo na dan. V Kaliforniji so odvetniki uradno zahtevali od McDonald'sa in Burger Kinga, da vrečke z ocvrtim krompirčkom označijo z opozorilom za možnost nastanka raka.

Svetovna zdravstvena organizacija FAO/WHO je vzpostavila posebno mrežo na internetu Akrilamid v hrani, kjer se zbirajo vsi raziskani podatki in odgovori na najbolj vroča vprašanja v zvezi z akrilamidom. Hkrati odsvetuje uživanje preveč toplotno obdelane ali celo zažgane hrane. Vsi pa se povečini strinjajo, da trenutno ni potrebe po spremembi splošnih navodil za zdravo

prehrano, ki naj bo uravnotežena in naj vključuje veliko sadja in zelenjave.

In kaj naj storimo mi, potrošniki, zadnji v tej prehranski verigi? Akrilamid ne glede na vse ugotovitve, očitno ni nekaj novega, marveč je prisoten na naših krožnikih že precej časa, najbrž že od iznajdbe peke in cvrtja. Med vsemi ostalimi snovmi smo ga preprosto le spregledali. Če pogledamo nazaj, najdemo v svoji družini in širši okolici kar nekaj 80, 90 in 100 letnikov, ki so kljub akrilamidu še vedno vitalni. Da pa bi večino rakastih obolenj, ki nas pestijo in nas ogrožajo, pripisali kar eni sami samcati snovi, med nešteto drugimi, ki sestavljajo našo prehrano in okolje, bi bilo to preveč enostavno in površno, hkrati pa za to ni zaenkrat tudi nobenih dokazov. Tako vam še ni potrebno zadati smrtnega udarca gastronomiji in lahko brez skrbi vključite doma svojo pečico ali si privoščite popečen toast za zajtrk in pokovko ob gledanju filma. Čips in ocvrt krompirček pa tako ali tako ne potrebujeta še dodatnega razloga, da ju črtamo iz našega »zdravega« jedilnika.

Mag. Barbara Gazvoda

Modni kotiček Vanje Bertossi

Moda so sanje

Modna slika prihajajoče sezone je nejasna, ni znano, koliko časa bo slovenska oblačilna industrija še vzdržala brez množičnega odpuščanja in brez stečajev. Preživijo le tisti, ki ponudijo poceni oblačila, kvaliteta pa... Klasični kosi oblačil se prodajajo po mizerno nizkih cenah, ker ponudba prihaja iz držav z relativno poceni delovno silo, kot so Turčija ali celo Kitajska. Modni posel je torej tvegan in povezan predvsem s tem, kaj bo pritegnilo potrošnikovo pozornost – cena, model ali kvaliteta. In vendar – moda so sanje. Biti lepa, urejena, biti v središču pozornosti, mar ni to dovolj dober motiv za nakup novega oblačila?

Trenutno nas modne smernice vodijo v štiri smeri. Prva smer je igriva, pravljica in temelji na barvitih potiskih in aplikacijah. Druga je romantična in jo označujejo nežne pastelne barvne nianse, dovoljuje brskanje po babičini skrinji in ponovno odkriva čipke in že pozabljene romantične detajle. Tretja smer je pisana na kožo zahtevnemu modnemu kupcu. Značilni so afriški grafični tiski in orientalne arabeske. Ožgana rdeča je najmočnejši barvni poudarek

sezone, temno rjava je barva luksuza, pridruži pa se ji še zlata in srebrna za detajle. Četrta modna smernica je povezana z občutkom veličastnosti. Oblačilni kosi se odmikajo od telesa, so ohlapni. Namesto zadrž in gumbov pa se uporabljajo okrasne sponke ali pasovi vseh širin in oblik. Barve so tople in nevtralne. Prodajna uspešnica bodo drobni oblačilni kosi, ki jih med sabo kombiniramo, kar vnaša v modo šarm. Vsak dan si lahko z malo domišljije oblikujemo novo podobo. Sicer pa je odločitev, kaj boste v novi sezoni kupili, edino in samo vaša. Modno časopisje in kataloge izkoristite za nabiranje informacij, v trgovino pa se odpravite brezbrizno – saj vendar ničesar ne potrebujete! Če kaj kupite, pa naj bo to kos, v katerega ste se prvi hip zagledali, in ga ysekakor MORATE imeti.

Trgovina
Vanja Bertossi
Leona Dobrotinška 5

Kotiček za zdravje

Depresija

Depresija je bolezen, ki zajame celega človeka, vpliva na razpoloženje, počutje, mišljenje in vedenje. Vpliva na to, kaj mislite o sebi in svojem življenju, kako čutite in doživljate svet okrog sebe, vpliva na spanec, apetit in vsa telesna dogajanja. Depresija ni le prehodna slaba volja ali bežno žalostno razpoloženje, prav tako ni posledica človekove šibkosti in je ni mogoče premagati le z močno voljo in željo.

Depresija se kaže pri ljudeh z različnimi znaki, ki se med boleznijo spreminjajo.

Klasična slika depresije: dolgotrajna žalost, potrnost, pogosto jokanje, nihanje razpoloženja (zjutraj slabše, zvečer boljše), izguba zanimanja in veselja do spolnosti, nespečnost, zgodnje jutranje zbujanje ali pa pretirano spanje, izguba apetita in teže ali pa pretirana ješčnost in debelost, utrujenost in splošna upočasnenost, misli o smrti, o

samomoru, nemir, razdražljivost, otežena koncentracija, težave pri sprejemanju odločitev, občutek osebne brezvrednosti...

Simptomi depresije so lahko pretežno telesni. V 80% so navzoči telesni simptomi, kot so bolečine v želodcu, glavobol, tiščanje v prsih, bolečine v sklepih, mišicah, križu, omotica, telesna šibkost, razbijanje srca... V 20 % so prisotni pozabljenost, nespečnost, razdražljivost. Pri moških se depresija odraža na posebne načine: z napadalnim antisocialnim vedenjem, zlorabo alkohola, občutkom izgorelosti, rizičnim vedenjem, ukvarjanjem z ekstremnimi športi...

Na depresijo kaže tudi kombinacija bolečin in telesne nemoči, česar ni možno povsem pojasniti z izvidi preiskav.

Če vas prizadene depresija, je zelo pomembno, da se o svojih težavah pogovorite z drugimi ljudmi in jih čim bolj podrobno opišete zdravniku, pri katerem boste iskali pomoč.

(se nadaljuje)

Goran Šiljeg, dr. med.

Moški pozor!

Maligna obolenja prostate so ena najpogostejših moških nadlog po 45. letu starosti. ZD Šentjur 25. februarja pričenjajo akcijo brezplačnih preventivnih pregledov PSA: s krvno preiskavo boste veliko storili za svoje zdravje.

ZD Šentjur

Poslovni kotiček

Dohodnina 2002

Ministrstvo za finance je sporočilo podatke za izračun dohodnine za leto 2002. Povprečna letna plača zaposlenih v Sloveniji je za leto 2002 znašala **2.825.232 SIT**, tako da je lestvica za odmero dohodnine naslednja:

Neobdavčljivi del dohodkov v višini 11% povprečne letne plače je **310.776 SIT** in kot davčno olajšavo jo lahko izrabijo vsi zavezanci za dohodnino.

Znesek olajšave za invalide s 100% telesno okvaro je enak povprečni letni plači, to je 2.825.232, za učence in študente, ki so v letu 2002 prejeli plačilo za delo, opravljeno preko študentskih servisov, znaša 40% povprečne plače 1.130.093, za starejše od 65 let pa 226.019 SIT (8% povprečne plače).

Olajšava za vzdrževane člane znaša:

za prvega otroka 282.523 SIT (10% povprečne plače);

za dva otroke 706.308 SIT (10% + 15% povprečne plače);

za tri otroke 1.271.354 SIT (10% + 15% + 20% povprečne plače):

za štiri otroke 1.977.662 SIT (10% + 15% + 20% + 25% ...)

in za vsakega naslednjega otroka dodatnih 5% več.

Za motenega otroka se prizna olajšava v višini polovice povprečne plače (1.412.616 SIT).

Programi za izračun dohodnine so dosegljivi na internetu, kjer lahko izračunate, kako najbolje izkoristiti davčne olajšave. Letos bomo obrazce za odmero dohodnine oddali do ponedeljka 31. marca 2003.

Kapitalski dobički

Tisti, ki ste v letu 2002 prodali vrednostne papirje in deleže v kapitalu, pa morate do **28. februarja 2002** oddati **napoved za odmero davka od dobička iz kapitala**.

Napovedi ni potrebno oddajati, če je od dneva nakupa do dneva prodaje minilo več kot 3 leta ali če je šlo za prvo prodajo vrednostnih papirjev in deležev v kapitalu, pridobljenih v procesu lastninskega preoblikovanja podjetij.

Klara Koželj
Univ.dipl.oec

Mali oglasi

(so brezplačni)

Picerija Kamra išče voznika za popoldanski razvoz pic. Telefon 749 22 50.

Kupim zazidalno parcelo do 600 m² v Šentjurju ali v bližnji okolici. Tel. 031 319 764

Kupim gradbeno parcelo v Šentjurju ali Dramljah z okolico. Tel. 031 33 88 90

Prodam hišo v Šentjurju, 140 m², parcela 922 m², atraktivna lokacija. Tel. 041 800 624

Prodam brunarico v Dramljah, parcela 1700 m². Tel. 041 759 816

Vodenje dvostavnega knjigovodstva, davčno svetovanje, za gopodarske družbe in SP. Klara Koželj, 031 336 459

Šentjur v času

Za delovni počitek

Na seji Izvršnega sveta skupščine občine Šentjur so nedavno še posebej izpostavili gradnjo vikendov oziroma zidanic. Sprejeli so sklep, da bodo v bodoče pospeševali gradnjo zidanic in objektov, ki bodo postavljeni zato, ker se je neko zemljišče usposobilo za kmetijsko proizvodnjo. Obdavčili bi samo tiste površine, ki služijo izrecno za »lenarjenje« na kmetijskih površinah. V občini Šentjur se torej zavzemajo za delovno rekreacijo in s tem seveda za povečanje kmetijske proizvodnje.

Novi tednik, 2. 2. 1978

Mnogo načrtov

Ob srednjeročnem načrtovanju Temeljna kulturna skupnost v Šentjurju ugotavlja mnoge probleme. Osnova za kulturno dejavnost so kadri, ki bi bili organizatorji kulturnega življenja v občini. Zato je pridobivanje in usposabljanje organizatorjev naloga vseh nosilcev kulturne dejavnosti. ... Temeljna kulturna skupnost želi tesno sodelovanje z občinsko skupščino in drugimi družbenopolitičnimi dejavniki v občini, s pomočjo katerih bi do konca leta 1975 uredili kulturne domove.

Novi tednik, 22. 2. 1973

Ustanovitev študentskega kluba

Na pobudo študentov in družbenopolitičnih organizacij občine Šentjur bodo koncem meseca ustanovili v Ljubljani študentski klub za šentjursko področje, ki bo imel približno 35 članov. Na ustanovnem sestanku, katerega se bodo udeležili predstavniki družbenopolitičnih organizacij in občinske skupščine, bodo govorili o programu dela kluba in problemih domačega kraja.

Celjski tednik, 8. 2. 1968

Ugodne snežne razmere so pripomogle, da so zaživela smučišča in da je tudi pri smučarski skakalnici vsak dan živo. Tu mladi smučarji pod vodstvom tov. Dušana Gabrijela spoznavajo tehniko smučarskih skokov. Za to panogo se je ogrelo okrog 30 mladih ljudi (Celjani, kaj pravite na to? opomba pisca).

Razen tega so za pionirje in mladino pripravili smučarski tečaj, katerega se je udeležilo 44 mladih ljubiteljev zasneženih poljan. Ob zaključku tečaja so pripravili še pohod na Rasevno.

Celjski tednik, 8. 2. 1963

Tiskovna konferenca v Šentjurju

Pretekli teden je podružnica društva novinarjev Slovenije in Celja organizirala tiskovno konferenco v Šentjurju. Razgovor med novinarji in domačini je bil zelo koristen. Novinarjem je šlo zato, da se temeljiteje spoznajo z vsemi perečimi problemi v občini. Hkrati pa je sestanek dobro služil tudi domačinom, ki so povedali, česa po njihovem mnenju v naših časopisih in radijskih oddajah pogrešajo.

Celjski tednik, 21. 2. 1958

Uplemba vidre

Tov. Rečnik Ernest je dne 27. 1. v potoku Pešnica uplenil 12 kg težko vidro – samca.

Savinjski vestnik, 21. 2. 1953

Zgodovinske črtice o Št. Jurji

(1. nadaljevanje)

Ko Anderburga več ni bilo, prekrstili so naš trg v Št. Jurij pod Rifnikom. Rifnik naj bi bil nekoč gnezdo roparskih vitezov. Verjetno je bilo, kajti njegova lega ob živahni cesti bila je za te posle jako pripravna. Ta grad je bil postavljen pred letom 1000. Leta 1015 se prvokrat o njem govori. Dobila je namreč tistega leta zveličana hema, hči pištanskega viteza, Podčetrtek, Žusem, Slivnico, Rifnik, Šibenik in Anderburg za doto. Tukajšnje ljudstvo, posebno še stari ljudje, vejo pripovedovati o neki sveti grofici. Najbrž je ona zveličana hema nekaj časa tudi tukaj bivala, ali je ljudstvo na kak drug način uživalo dobrote od nje ter tako slišalo o nje pobožnosti. Elizabeta, gospa rifniška, živela je okoli leta 1219, a zadnji rifniški gospod umrl je leta 1480. Vendar Rifniški niso bili sami gospodarji tega gradu, ampak oni so bili nekaj časa podložni krškemu škofu, pozneje pa celjskim grofom, katerih lovski grad je bil Rifnik. Blagovna in Spodnji Anderburg, ki stoji ob cesti, vendar ne več v prvotni obliki, nastala sta pozneje. Blagovna bila je ena najbogatejših grajščin na spodnjem Štajerskem. Pod to gospodstvo spadalo je 329 hiš in vsak lastnik svoje hiše, naj je bil potem večji ali manjši kmet, moral je v grad desetino oddajati, ter še temu povrh grajščaku roboto ali v delo hoditi, seveda brezplačno. Če pa pomislimo, da so vse grajščine, namreč Blagovna, Anderburg in Rifnik imele enega gospoda, lahko umevno, kakšno bogastvo se je na Blagovni kupičilo. V zgodovinskih knjigah beremo posestnike teh gradov. Bili so nekaj časa Ditrichsteini, potem Geisrucki, Wurmbrandi, Pogli, Jakomini, Gadolli itd. Najbogatejši bili so menda grofi Geisrucki. Ti so imeli tri grajščine, potem grad Jelše pri Šmarji in več posestev po Nemškem. Ako si pogledamo Blagovno, priča nam krasna lega njenih poslopij, njenih njiv, travnikov, gozdov itd. o nje boljši preteklosti. Novi grad stoji na drugem mestu, kot je stari stal, ter je v novejšem slogu zidan.

Po Tomislavu Kurbusu Jurij Šumej

(se nadaljuje)

Prevozna sredstva izpred vojnih let

V današnjem času se radi vračamo s spomini na predvojna leta, ugotavljamo takratno življenje in kulturo ter vse, kar se je v takratnem času dogajalo. Ena od zanimanj so tudi takratna prevozna sredstva, katere še danes posamezniki, ki so ljubitelji tovrstne tehnike, zbirajo in restavrirajo.

V Šentjurju je zagotovo favorit z vozilom »FORD« gospod Ferlež, res pa je, da tudi drugih ne manjka, ki imajo motocikle in kolesa starejših letnikov.

Vztrajen zbiralec prevoznih sredstev je med ostalimi tudi Selič Vili iz Prožinske vasi, ki se zelo rad popelje z motociklom znamke »NSU« letnik 1945, ki je bil izdelan v Nemčiji mestu Ulm.

Nekaj tehničnih podatkov:

NSU QUICK 98 cmm, 63 kg doseže 55km na uro z potrošnjo 1.9 litra na 100 km. Motocikel ima dve prestavi, kar zadovoljuje vožnjo na vsakem terenu.

Slednji je tudi zbiralec koles in poseduje kolo znamke STEYR WAFFENRAD, izdelano leta 1941, ki ga je v tistem času uporabljala vojska in policija, za te namene je bil tudi izdelan. Da predstavlja kolo ni samo, mu dela družbo pri istem lastniku tudi kolo od konstruktorja PUH-a z oznako STYRIA, leto izdelave 1910. Kolesa so v voznem stanju in se tudi lastnik rad popelje z njimi, s tem obudi spomine na preteklost.

Prav je, da se ohranijo spomini in sredstva, s katerimi so upravljali naši davni predniki, zbiralcem gre pa pohvala za delo na tem področju.

Lepo in zanimivo je pogledati muzej našega konstruktorja Janeza Puha v vasi Sakošak, občina Juršinci. Slovenci smo lahko ponosni, da so bili naši davni predniki konstruktorji in izumitelji raznih strojev, ki jih je človek potreboval in jih še, vendar v drugi tehniki in obliki.

Zapisal: Albert Tanšek

Upokojenski pohodnik

Po temnem gozdu nekdo hodi,
zelenje zdravje mu krepí,
po suhem listju varno brodi,
poslušá, kako ptič mu žvrgoli.

Na palco krepko se opira,
po gričih hodi gor in dol,
pohodnik naš si pot utira,
najprej navzgor, nato navzdol.

Pohodi zdravi ga krepíjo,
mu vlivajo življenjsko moč,
v mladost nazaj ga prerodijo,
tega pozabiti ni moč.

Lepoto krajev opazuje,
ko na pohode se poda,
naravo lepo opazuje,
Slovenijo, kjer je doma.

Ko nazadnje prisopiha
na vikend tam na vrh brega,
vikendaš mu rad postreže
najboljšega, kar sam ima.

Ob koncu pa vsi na obaro,
In z vncem si nazdravljamo,
zapojemo še kakšno staro
še preden se poslavljamo.

SS

Vabila

DPM Ponikva vabi na "Veselo pustovanje" v soboto, 01.03. 2003, ob 14. 00 uri v dvorani na Ponikvi. Ples in zabava s povorko, za maske lepe nagrade, sok in krof. Informacije: Lesnika Tatjana, tel, 579 20 68 in 041 731 792

Gostišče Janez Ponikva vabi na "Pustovanje" v soboto, 01.03. 2003, ob 20.00. uri v dvorani na Ponikvi. Zabaval vas bo ansambel Mrk iz Ponikve. Informacije; tel. 748 21 97.

Šepetanja ob šanku

Smo različni ali isti?

TINČEK: Prosim, meni kavico za sto tolarjev danes! Nisem pripravljen plačevati tvojih podražitev, ker moja pokojnina ni nič večja, kot je bila včeraj. Če ne gre drugače, mi jo malo manj nalij v skodelico.

TOČAJKA: Tako pa ne gre. Kavica ima svojo merico. Podražitev je minimalna. Samo za 10 procentov smo jo podražili, od 130 tolarjev na 150 tolarjev. Nič več, kot je uradno priznana inflacija.

TINČEK: Že, že, toda od takrat, ko je bila izmerjena inflacija, ste jo podražili že trikrat. Kavica je pred dobrim letom pri tebi v tvojem bifeju stala 100 tolarjev in nič več. Danes 150 in to je 50 procentov več, če govoriš ali računaš tako ali drugače. Moja »penzija« je večja samo za 5 procentov.

TONČEK: Dober dan! Kaj pa imata, da se vaju že zunaj sliši? Tinček, ali ti spet pri novi oblasti ni kaj povšeči?

TOČAJKA: Ne vem, kaj mu je. Še ob mojo kavico se je obregnil. Ni mu všeč cena, čeprav je daleč naokoli najcenejša. Pri sosedih jo računajo 200 tolarjev, četudi kuhajo avstrijsko.

TINČEK: Povedal sem samo tisto, kar ti gre. Na moj račun ne boš obogatela v enem letu. Kavico za 100 tolarjev ali pa nič.

TONČEK: Pa nič kaviče. Dvakrat po dva deci rdečega nama daj. Pusti ga, se bo že umiril.

TOČAJKA: Tudi prav. Da prideš do kakšnega tolarja za nov avto in lokal, moraš marsikaj požreti. Še dobro, da sem tako odločna. Res ne vem, zakaj bi pri nas bila kavica pol cenejša, kot pri sosedih, res ne vem, zakaj bi jaz vozila clio, namesto mercedesa.

TONČEK: Povej Tinček, kaj te danes žuli, da si našo točajko nahrulil.

TINČEK: Nič takega ni bilo. No, bil sem na občinski kulturni proslavi prejšnji večer.

TONČEK: Ne boš govoril, da proslava ni bila kulturna in v redu. Že dolgo ni vse tako teklo, kot mora.

TINČEK: Saj nisem nič rekel, da je bilo kaj narobe. Dober program. Potrudili so se ti Ponkovičani. Še Jezusa so nam privoščili, da nam je zapel o miru.

TONČEK: Kaj je bilo narobe? Kolečeva sladka, kot vedno, pohvale najbolj zaslužnim kulturnikom, župan dober, kratek in vsebinsko prepričljiv. Polna dvorana in še sam avtor igranega teksta g. Žarko Petan iz Ljubljane je bil v Šentjurju.

TINČEK: Saj nisem nič rekel. Vse v redu. Mnogokrat je bilo slabše, mnogokje ne premorejo takšne proslave. Novi župan je odličen govornik. Tudi z vsebino govora bi se lahko strinjal, če bi verjel, da bo vse tako, kot je govoril. Ošvrknil je prejšnjo oblast (malo tudi upravičeno), toda kaj zdaj? Ali bomo dobili v letu ali dveh novo knjižnico? Ali bodo končno uredili vrt Ipavčeve hiše, bodo

lahko naši kulturniki na primernem in lepem prostoru delali odmevne kulturne prireditve, bomo poenotili kriterije za financiranje kulture, bodo kulturniki vedeli, kaj dobijo in kaj je njihova obveznost, bomo mi potrošniki kulture zadovoljni in ponosni na svoje ustvarjalce in bomo bolj kulturni?

TONČEK: To si pa tako lepo povedal, da bi te kazalo predlagati za govornika na naslednji kulturni prireditvi.

TINČEK: Tiho bodi! Saj veš, da nisem prišel na vrsto že pri naših, čeprav se vrsto let ukvarjam s kulturo. Tudi pri vaših ne bom govoril. Nimam želje in potrebe, da bi, čeprav bi včasih z veseljem kakšno krepko povedal. Tudi vaši in vaš župan so isti. Na vsaki prireditvi so v prvih vrstah in prvi za govnico.

TONČEK: Na začetku mandata se vendarle morajo predstaviti. Župan je le župan in vedno ima besedo.

TINČEK: Ne govori! Že svojim sem povedal, da na vsako pasjo procesijo županu ni potrebno hoditi, da ne rečem kaj hujšega. Vsakemu govorniku pač ni potrebno, da nas občane pozdravlja v imenu župana. Včasih dobimo vtis, da naši župani bolehajo, ko nas kar naprej drugi pozdravljajo v imenu njih. Ti govorniki so bolj podobni župnikom, ki govorijo: V imenu očeta, sina in svetega duha. Mi pa še dodajmo v imenu župana.

TONČEK: Pusti župnike! Kaj pa imajo skupnega z onimi na občini?

TINČEK: Nič. Toda vaši se obnašajo kot župniki. Pri vsaki procesiji je župan zraven; in tudi podžupani in drugi funkcionarji. Kot da bi ti novo izvoljeni gospodje ne imeli početi nič drugega kot hoditi na prireditve vsi skupaj. Kot da bi si ne znali podeliti teh nalog in obveznosti. Mnogokrat bi bil eden predstavnik občine več kot dovolj.

TONČEK: A tako misliš? Si pa velja zapomniti. Bom našim na sestanku predlagal, da se malo bolj taktno in tehtno obnašajo do ljudstva.

TINČEK: Predlagal boš že, toda ali bo kaj pomagalo? Vidiš, da ljudje nič ne moremo. Še kave ne dobim za 100 tolarjev, čeprav bi tudi pri takšni ceni točajka lahko lepo živel.

TOČAJKA: Kava vam pa res ne gre iz glave. Kako naj šolam otroke, kupujem posestva, zidam vikend in hodim na potovanja?

TINČEK: Kako pa jaz, ko moram poleg tega še kavo plačevati?

TONČEK: Pustita kavo! Danes jaz plačam! Tinček, hvala za nasvet. Upam, da bo kaj pomagalo.

TOČAJKA: Kaj pomagalo, ali bo kaj koristilo?

TINČEK: Meni že ne. Dobrih in dobronamernih nasvetov ne plačujejo. Še poslušajo jih ne radi.

Vaša točajka

Prejeli smo

Šentvid pri Planini s kulturo in srčno dobroto

Šentvid pri Planini se že skoraj 100 let ponaša s svojim kulturnim društvom, ki vsa leta skrbi za duhovno in kulturno osveščanje krajanov. V vseh časih jim je bila vzor misel velikega buditelja in vzgojitelja Slovencev, bl. škofa Antona Martina Slomška, ki je kot oporoko zapisal svojemu narodu: "Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne narodne omike."

Tega gesla so se držali člani Župnijskega pastoralnega sveta Šentvid in cerkveni pevci PD Zarja, ki so ob letošnjem kulturnem prazniku in na nedeljo po Prešernovem dnevu pripravili v kulturnem domu prireditev z naslovom Ljudje, prižgimo luč. Najprej je bila v župnijski cerkvi Svetega Vida maša z mislijo na vse tiste, ki so v preteklosti skrbeli za dvig kulture in omike v teh krajih. Nato so se ljudje preselili v dvorano kulturne doma, ki je bila to popoldne premajhna za preko 300 obiskovalcev. Kar 12 pevskih zborov in glasbenih skupin je v skoraj dvournem programu v pesmi, besedi in glasbi sporočalo vsem navzočim, da je življenje in delo za druge luč, ki pomaga lajšati težo človekovega bivanja na zemlji. Prireditve sta na začetku programa pozdravila tudi šentjurjski župan Štefan Tisel in dekan s Planine Jože Vengust.

»Vse, kar lahko zapustimo zanamcem, je povzeto v misli iz Svetega pisma: za zdaj pa nam ostane to troje: vera, upanje in ljubezen. Če to troje združimo, dobimo najvišjo poezijo življenja, ki ji pravimo človekova vera, kultura in omika. Prav za to se je v svoji poeziji trudil naš veliki Poet, ki je svojemu narodu želel dati edinost, srečo in spravo. Isto v teh razdvojenih časih potrebuje naš narod, če se hoče kot enakopraven član pridružiti drugim narodom v skupni Evropi. Če bomo Prešernove misli oplemenitili še z lučjo vere in lepoto domače govorice in pesmi, kot nas je učil njegov sodobnik Slomšek, bomo lahko z vedrino gledali v slovensko prihodnost. V tem kraju je že del te miselnosti, še več, tu so že dejanja, kot je današnje, ki nam govori o visoki narodni in kulturni zavesti naših ljudi,« je v slavnostnem govoru razpredal misli duhovnik Franci Frantar, ki nadomešča pred nekaj meseci umrlega župnika Feliksa Strnišo. Zahvalil se je vsem sodelujočim za čudovite misli povezovalca programa, za doživeto petje in glasbo, tudi za scenografijo, ki bi se je ne sramovali niti v prestolnici. Izrekel je pohvalo sodelujočim za njihovo dobro delo v korist skupnosti, saj so se odrekli honorarju in ves izkupiček od prodanih vstopnic namenili za obnovo pevskega kora in orgel v župnijski cerkvi Sv. Vida v Šentvidu, ki so že dolgo vrsto let klicale po obnovi. Luč dobrote mnogih ansamblov in zborov so s ploskanjem nagradili poslušalci, vse nastopajoče pa so razveselile šentviške gospodinje in dekleta, ki so z dobrotami pogostile vse zbrane. Takšen nastop daje upanje, da se v mnogih slovenskih vaseh in mestih spet poraja veselje do življenja in do pristne slovenske kulture in omike, ki jo z nesebičnim delom za druge spodbujajo tudi slovenski duhovniki, ki pa za svoje veliko in garaško delo od države ne dobivajo nobenega plačila.

Franci Frantar

Da ne pozabimo

Rudarsko, raziskovalno in eksplotacijsko podjetje "Montana"

(1. junij 1961 - 31. marca 1963)

Leta 1955 ustanovljena občina Šentjur pri Celju je v osnovi temeljila na pretežno agrarnem gospodarskem potencialu, osnovna preokupacija takratnega oblastnega in političnega vodstva je zato bila, kako pospešiti industrijsko predelovalno in storitveno dejavnost. Zunanji občine zaposleni poslovno in politično uveljavljani naši občani so poskušali pomagati na različne načine.

Po številu zaposlenih je takrat bila največja šentjurska tovarna Železarna Štore. Od nje je občinsko vodstvo nenehno terjalo, da del »presežnega dela« preusmeri tudi v Šentjur. Eden redkih takratnih republiških in zveznih veljakov Leskovšek Franc- Luka, občasni zaveznik Šentjurja, je celo razmišljal, da bi se Štore vključile v občino Šentjur. V krogu odločilnih ta ideja ni bila sprejeta. Seveda, če je tam sploh bila omenjena.

Po odhodu Andreja Svetka je direktorsko mesto v Železarni zasedel Šentjurčan Tugomir Voga. Ob njem so imeli Šentjurčani v tovarni še precej vodstvenih in političnih položajev. Sodelovanje med občino in vodstvom tovarne je postalo zelo solidno in uspešno zlasti za komunalni razvoj.

Železarna Štore se je leta 1961 odločila izločiti svoj obrat izkopa kremenčevih peskov, ki ga je vodil dipl.ing. Jože Sedlar iz Celja. Občina Šentjur je ustanovila rudarsko podjetje M o n t a n a, s sedežem uprave v bivši hiši Brežnikovih /sedaj parkirni prostor na vogalu uprave Alpos-a/. Ing. Sedlar je bil imenovan za direktorja. Njegove široke zamisli, da bi razvil pridobivanje nekevin, niso bile podprte niti z geološkimi raziskavami in še manj s kapitalskimi vložki. Edini makro geološki elaborati, ki so bili na razpolago, so bili izdelani v obdobju 1799 - 1939 za potrebe Trboveljske premogovne družbe.

Kremenčev pesek je Železarna pred najdbo v Štorah vozila iz Srbije. Nov peskokop je bil odprt na posestvu kmeta Rezarja v neposredni bližini železarne nad Opoko. Izkoriščen je bil v večjem obsegu. Vsa dela od izkopov in nakladanja so opravljali ročno, v Železarno in na železniško postajo Štore pa so ga vozili z lesenimi vozovi in konjsko vprego.

Ing. Sedlar je v svojem entuziazmu našel poleg peskov tudi zaloge bentonita blizu domačije Kresnik na Vrheh (Ogorevc). Bentonit je bila iskana rudnina po tedanji Jugoslaviji in izven države, kot polnilo za zemeljske barve. Odrpli so jamski kop v skrajno improviziranih in za delo nemogočih pogojih.

Edino delovišče na področju občine Šentjur je bila eksploatacija bentonita v Jakobu pri Šentjurju. Tega je podjetje prodalo 6 000 ton v Avstrijo. Dobavo so kupci želeli povečati, vendar je najbrž zaradi tektonskih premikov te rudnine zmanjkalo. Od takrat je na področju Šentjurja ostala le še uprava z nekaj zaposlenimi.

Takratni okraj Celje je delegiral v pomoč Montani diplomanta ekonomske fakultete Janeza Lenasija iz Celja. Delo pomočnika direktorja je začel opravljati 1. oktobra 1962. V podjetju se je kmalu počutil utesnjenega, brez pričakovane prizadevnosti pri razvoju, raziskovanju, modernizaciji izkopov in finančne podpore. Te vsaj v občini ni bilo pričakovati. Pričel si je prizadevati v smeri hitrejšega posodabljanja in navezoval stike z okrajno strokovno in kapitalsko hierarhijo. Za uspešnejše premike je bil vodstveno oviran. Skupaj z občinskim vodstvom je bil dosežen soglasen kadrovski premik, ing. Sedlar je prevzel mesto tehničnega direktorja, Lenasi pa je postal direktor.

Kmalu po prevzemu direktorstva je Lenasi previdno predlagal občinski politični garnituri, da bi se podjetje odselilo iz Šentjurja. Pri tej zamisli ga je takoj podprl odgovorni politični funkcionar, verjetno iz razloga, ker je bil izpostavljen nevarnosti politične degradacije. 36 delavcev, ki so delali na izkopu bentonita na Vrheh, je pri izplačilu plače »prekinilo delo«. Organi milice so nekaj slutili, vendar sta z ing. Sedlarjem zadevo hitro umirila, da ni prišla na ušesa okrajnim političnim in varstvenim organom. Štrajk je bil v takratnih razmerah velik politični spodrsilaj. Predlog odprave podjetja Montana je bil sprejet na seji občinskega ljudskega odbora. Predsednik občine je užaljeno očital političnemu funkcionarju, da ni ničesar doprinesel k jačanju gospodarstva v občini. Tako je Montana doživela svoj stečaj, nekateri njeni obrati pa poslujejo sicer še danes v Žalcu na območju Zaloške gorice.

V matični knjigi zaposlenih je bilo vpisanih 211 delavcev. Konstantno je bilo zaposlenih 120 delavcev, pretežno kopačev in transportnih delavcev, z nekaj upravno administrativnega kadra.

V.Jagodič.

Šentjursko zdravstvo skozi čas

(7. nadaljevanje)

Piše Mimica Horvat

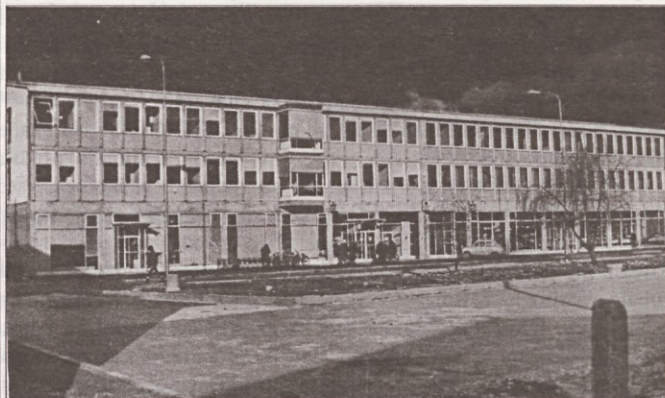
Zobozdravstvo

Šentjursko zobozdravstvo se je od skromnih začetkov pred 50 leti z eno ambulanto in tremi zaposlenimi razvilo v dobro organizirano službo.

Podatki za leto 1987:

7 zobnih ordinacij, 18 zaposlenih, od tega en specialist pedontolog, 5 stomatologov, en dentist, 4 zobotehnik in 7 stomatoloških

V zadnjih letih se opaža zmanjševanje števila nekaterih storitev, pri mladinskem zobozdravstvu zaradi dobre preventive, pri odraslih pa predvsem pri protetiki zaradi uvedene participacije in slabo urejenega financiranja s strani zavarovalnic. Nedvomno pa je čutiti tudi vplive okolja, spremembe strukture

Zdravstveni dom Šentjur 1972

sester. Ena tričlanska ekipa je delala občanov, izobrazbe, zaposlenosti, na Planini. To leto je bilo materialnega stanja...

opravljenih 34.341 storitev v V Šentjurju tečejo nekateri splošnih zobnih ambulantah in projekti Svetovne zdravstvene organizacije za promoviranje zdravja v določenih okoljih, na primer projekta Zdrav vrtec in Zdrava šola.

Od leta 1980 naprej je preventiva v šolah in vrtcih. Do leta 1994 je bila šentjurskem zobozdravstvu dosegla zobozdravstvena dejavnost velik napredek in je po programskih vključena kot enota v javni zavod usmeritvah in uspehih v Zdravstveni dom, 1. julija 1994 pa se mladinskem zdravstvu dosegla celotno šentjursko zobozdravstvo državno raven. sprivatiziralo.

Na mamicah svet stoji

Dojenček nima nobernega orožja, ne govori, slaboten je. Brani se lahko le na en način - z nasmehom. Toda to je dovolj, da se človeški rod razvija naprej.

V celjski porodnišnici so od objave zadnjih podatkov v Šentjurskih novicah rodile naslednje mame:

23. decembra: **Renata Žekar** iz Loke pri Žusmu - deklico, 24. decembra: **Olga Glaser** s Ponikve - dečka, **Simona Spolenak** iz Šentjurja - deklico, 28. decembra: **Tatjana Krizan** iz Grobelnega - dečka, 5. januarja: **Rafaela Mulej** iz Šentjurja - deklico, **Lidija Bevc** iz Loke pri Žusmu - dečka, 7. januarja: **Sabina Koprive** s Planine pri Sevnici - deklico, 15. januarja: **Renata Burič** iz Šentjurja - deklico, 22. januarja: **Nives Oprešnik** s Planine pri Sevnici - dečka, 23. januarja: **Matejka Gorjanc** iz Grobelnega - dečka, 24. januarja: **Vesna Krulec** iz Grobelnega - dečka, 4. februarja: **Mojca Furman** iz Grobelnega - deklico, 13. februarja: **Polonca Tovornik** iz Dobja - deklico, 14. februarja: **Brigita Povh** s Ponikve - dečka, 15. februarja: **Hermína Frece** iz Loke pri Žusmu - dečka, 16. februarja: **Damjanka Lavbič** iz Dramelj - deklico, 17. februarja: **Barbara Kukovič** s Ponikve - dečka

Čestitamo!

Pepca in Lucija porečata

Lucija gre v Nato

Urednik mi že ne vem kako dolgo teži, da naj bom široka, takšna, kot so naši občani, ki jih ne zanima, kaj se dogaja za prvim vogalom, temveč so nori na globalne teme, recimo na Nato in EU. Prav, sem si rekla, naj mu bo, meni je pravzaprav vseeno, ker on plača. Res je, da veliko raje pišem o dobijanskem županu Franciju, kot sem včasih s podobno ljubeznijo hvalila Jurija, ker sta mi ta dva gospoda blizu, da ne rečem direktno, pri srcu, ampak če hoče Nato, je Lucija tu. Ves teden sem se marljivo izobraževala z Delom, in evo, zadeva mi je postala totalno jasna: Nato je ful kul. Damo nekaj tistih ušivih milijonov dolarjev članarine, kupimo vsako leto kakšen transport ameriških flint in podobne šare, po kmetijsko zapuščenih kolopitih namestimo nekaj USA raket pa smo in. Pa naj potem Hrvat še steguje svoje tace po Piranskem zalivu, če upa. Rop samo zavrti telefon in še preden se nad našim morjem pokaže prvi avaks, se bo Hrvat komaj še ustavil tam nekje pri Zadru. Berlusconi bomo sicer prepustili Provinzio Lubiano, skupaj s tisto mlakužo okrog Kopra, seveda prijateljsko, brez avaksa - z zavezniški se ja menda ne bomo prepirali - naše zastave pa bodo, če se nam bo zahotelo, vihrale po plažah od Opatije, Crikvenice, Malinske do Biograda. Kopanje v Novalji je res čisto nekaj drugega kot v portoroški nesnagi. Ki jo je tako ali tako komaj za parkiranje ene prijateljske letalonosilke. Pomembno je le, da takoj podpišemo za Nato, da ne bi tega prej naredil Račan in bi se potem le on, Berlusconi in pilot avaksa pogovarjali o naših mejah. Kakšen referendum neki le, imamo pametno oblast, ki najbolj ve, kaj je prav in da se mudi! Le zakaj siliti v referendum neuko ljudstvo, ki se še zastopi na klobaso in kislo zelje, o svetovnem redu, ki ga bomo uveljavljali enakopravno skupaj z Bushem, pa nima blage veze. Si lahko predstavljate še kaj bolj spodbudnega, kaj bolj varnega, kot so nasmejani obrazi objetih zmagovalcev Drnovška, Rupla, Janše in Busha na ulici osvobojenega Bagdada? Bencin bo na naših pumpah v trenutku cenejši od vode. Edino, kar me rahlo skrbi, je to, da potem, ko bomo v Natu, dokončno ne bo več mesta v kasarnah za nas punce, kot je nekaj mutil Grizold. Samo še fantje bodo marširali po afganistanskih, korejskih in drugih krasnih eksotičnih pokrajinah. Kar sploh ni v osmomarčevskem duhu. Ampak bo že kako, saj se bodo odprla še druga bojišča, morda tam okrog Izraela, kjer obračajo tudi borbene punce.

Krivo bojišče pa se bo, tako vse kaže, odprlo tudi na šentjurskem ekološkem polju. Noben ozaveščen šentjurčan tudi za ceno lastne glave ne bo pristal na to, da bi do klavnice na koncu mesta, skozi našo High street, šli transporti smrdljivih ihanskih prašičev. Če se hočejo Ljubljancani znebiti svojih svinj, naj jih pripeljejo v obliki vakuumsko pakiranih zrezkov. Drugače je z »Ratajevo« bazno postajo; ta sploh ne smrdi, nudi pa nam krasne telefonske zveze, kar pomeni, da bo raznim Ploštajnerjem, Moserjem in drugim podobnim nergačem treba tako ali drugače dopovedati, da mobiteli krepko odtehtajo tistih nekaj njihovih glavobolov in rakov. Če sta Jurij in Cveto podpisala, da je sevanje v redu, potem je v redu in basta. Smo jih izvolili ali jih nismo?

V moje Dobje si skoraj ne upam več niti pokukati, kajti če je jezen župan, pa čeprav muzikantsko nasmejan in dobrovoljen, mu ni dobro hoditi pred oči. Zdaj po referendumu, ko postaja vse bolj jasno, da kljub odličnim izidom skozi Dobje ne bo šla nova železnica, pa so lahko neugodni tudi navadni Dobjani. Podobno neugoden je tudi tisti potencialni član dobijanskega občinskega nadzornega odbora, ki se menda ni uspel prikopati do te funkcije samo zato, ker zna šteti do sto in še čez. Nevarno pa se je zaiskrilo tudi med dobijanskimi kulturniki, med Jožičinim in Rajhovem klanom, žrtev pa je bil naš otožni poet iz Vrbe, ki je ostal brez svoje proslave. Da, menda je res najbolje, da se Dobju tokrat na daleč izognem.

Lucija vedno z vami!

Spoštovani g. urednik!

Odločno moram demantirati govornice, da za kulturni praznik na Planini, razen nad banko in bivšim partijskim blokom, ni bilo izobešenih zastav zaradi pomanjkanja patriotizma ali celo malomarnosti odgovornih v javnih ustanovah, kot se nekateri zgražajo. Zakaj pa je država naštimala državni praznik ravno na soboto, ko nam itak ni treba v službo, ob enem se pa lahko bojkot zastav smatra kot protest, ker se proslavlja pesnikova smrt, ne pa njegovo rojstvo, kot se v normalni državi spodobi.

Bolj se nova občinska garnitura umešča v svoje fotelje, večjega moralnega mačka imamo mi tu gori, ki smo jih kot nori volili. Tako nam Planinčanom Štefan in njegova sveta trojica še zdaj po dobrih dveh mesecih vladanja niso vrnila certifikata opravilne sposobnosti, saj imamo krajevno blagajno še kar naprej zablokirano. Izgubili smo še zadnjo neodtujljivo suverenost, ki pripada tudi največjim divjakom na svetu, da bdijo nad grobovi svojih prednikov, saj še najemnina za grobov ne moremo več pobirati. Da me je malo povozil čas, to priznam. Da sem pa najbolj neumno bitje v tej naši srenji, pa tudi ne more biti res, a vseeno ne morem razvozljati, kaj se dogaja z našo krajevno samoupravo. Se bom kar na vas obrnila, gospod urednik, ki ste se tudi dolgo časa prerivali pri občinskemu koritu, na kakšen način, smo se lahko Planinčani tako zapufali, da bomo za vračilo garali kar naslednja štiri leta, kot se odgovorni hecajo po časopisih? Kaj smo pa tako velikega zgradili tu gori, da smo tako na kahlji? Ceste imamo še večinoma makadamske, vodovod je zgradil g. Šešerko že v prvi Jugoslaviji, telefon je šel kompletno iz naših žepov, cerkve in gasilski dom smo sami popravljali s prostovoljnim delom in fehtarjenjem od vrat do vrat, Natalijo nam je dal Tajfunov Jože... Če so pa naši bivši funkcionarji toliko tega pohopsali, jih naj pa občinarji pošljejo na vežbanje klavirja, ali še bolje, aktivirajo naš pranger, da se ne bo brez vsake koristi staral v zgornjem trgu. Pričakovala sem, da nam bo čistega vina nalil vsaj novi župan, a se uresničuje moja napoved, kot sem tem našim navdušencem govorila, naj ne norijo z našim človekom na občinskem tronu, dokler ne vidimo, kam bo pihnil veter. Če smo odkriti, kaj pa sploh imamo z njim skupnega, razen da se je tu gori rodil, nekaj časa ministriral, sosedom zaklal kakšnega prašiča, naredil klobase, to je pa tudi vse, kar človeku lahko hitro stopi v glavo.

Na Planini smo pa upravičeno pričakovali, da se bo tudi najnovejša diabetična afera zataškala brez konkretnih krivcev, kot se to vedno dogaja, kadar ima prste zraven kmetijski lobi. Naš doktor Janez je že odločno demantiral trditve, da naj bi Stanko in še kar nekaj hišnih gospodarjev zbolelo za sladkorno boleznijo samo zato, ker pogosto posedajo po vrečah s sladkorjem v skladišču združne trgovine, kjer cugajo subvencionirano pivo.

Ja, kje pa mislijo ta dabičeta, kako smo me v naših časih prišle do zdrave farbe, lepo vas prosim! Ko smo korenje plele in seno obračale. Pa se ta naša Alenka, ki se udinga na občini pri županu za šribarco, spravi v nekakšno sončno omaro, da bi bila pred oltarjem še lepša in nesreča je tukaj. Jo je tako zmehurilo, da je moral Stane ročno odpovedati župnika in muzikante, saj so bile posledice najhujše ravno na organih, ki na medenih tednih nosijo največje breme.

Še to; na fari v Šentvidu je vedno bolj priljubljen vede dušnega pastirja gospod Franček, kot ga farani kličejo. Precej pogosto se oglasi pri gostilničarju Jožetu za šankom, kjer tudi spoznava svoje ovčice, nerodno je le, da mu Jože zelo slabo vrača obiske pri njegovem oltarju.

Lep pozdrav od vaše Pepce!

Razmišljanja

Prekletstvo lagodnosti

Ogromno človekovih problemov izvira iz dejstva, da postavlja preveč vprašanj, na katera ponavadi ni nekih enoznačnih odgovorov. Tistim, ki s tovrstno dejavnostjo še posebej pretiravajo, ponavadi pravimo filozofi in jih imamo sploh za čisto posebno kategorijo ljudi, ki se nam zdijo milo rečeno čudni. Skozi zgodovino človeštva so neprestano poudarjali ravno nasprotno, kot danes trdim jaz - govorili so o tem, da človek postavlja premalo vprašanj.

Ne vem čemu se je tem blaznim mislecem zdel navadni človek nevaren. Govorimo o ljudeh, ki so preprosto živeli v neposredni povezavi z naravo in se kvečjemu kdaj pridružili ljubemu bogu glede dolgotrajne suše ali nenadne bolezni krave mlekarice. Leti se gotovo niso kaj prida obremenjevali s potjo duše po smrti, s človekovim obstojem, smislom bivanja in začetkom veselja. Najpreprostejše pojasnilo tega dejstva je čisto preprosto; le kaj ti bodo pomagala filozofska vprašanja, če ne veš, kaj boš naslednji dan dal v usta, kako boš preživel sebe in družino. Zaradi tovrstnih situacij, ki so jih prinesle vojne, lakote in umiranje v zahodni civilizaciji (danes se to dogaja v ostalem delu sveta, vendar še preveč radi ta dejstva odmislimo), naj bi se razvile totalitarne družbe, ki jih še danes radi omenjajo kot največje možno zlo proti človekovi svobodi. Ja, še danes krivimo komunizem, fašizem in druge diktature za izgubo individualnosti. Pa če dobro premislimo, je bilo ravno obratno. V omenjenih sistemih se je uveljavilo stoddostno nadziranje vseh aspektov življenja. Vse je bilo planirano: gospodarstvo, službe, razdeljevanje dobrin, še človekovo družbeno in družabno življenje. Po desetletjih, stoletjih negotovosti so ljudje sami želeli sistem, ki bo nadziral dobesedno vse, želeli so nekoga iz mesa in krvi, ki bo povedal kaj in kako početi. Bojda je bilo to pogubno za človekov duhovni razvoj, ker je bil le-ta omejen in kontroliran od zgoraj.

Nekaj pa je vendarle bilo tudi res - večina ljudi je bilo v tistih časih v nasprotju z bližnjo preteklostjo sitih kruha. Verjetno je bilo sitih več, kot jih je danes, ampak pustimo ta ugibanja za konec. Hočem povedati to, da so šele site riti začele razvijati to, kar imenujemo kritična misel. Aha, še kratko pojasnilo za skeptike! Morda bi me kdo opozoril na medvojne in povojne čase, še preden so zavladali vsemogočni sistemi, na čase množičnih protestov - včasih proti vojni, večinoma pa proti vsaki oblasti. To se je dogajalo v časih ogromnih ekonomskih depresij, ko so se po ulicah valile besne množice, milijoni nezaposlenih, neskončne vrste stradalajočih. Takrat seveda ni šlo za nobeno obliko kritične misli, ampak za dejanja obupa - v takšnem trenutku zastavi življenje, ki je tako ali tako že ogroženo, za katerokoli idejo.

Vrnimo se h genialcem, začetnikom kritične misli. Ki so (s polnim želodcem) rušili sisteme in ker potem niso imeli nobene boljše ideje, vse skupaj prepustili tržnim mehanizmom, ki žrejo same sebe in se ravna po lastni logiki profita. Nekje tukaj smo danes. Med ogromnimi veleblagovnicami, oboroženi z velikimi vrečkami, kupi hrane v smeteh... Nekateri pač stradajo in živijo na robu oziroma v globoki revščini. Mi, ki nam gre bolje, smo pa glede sočloveka prevzeli tisti prekrasno kapitalistično mentaliteto, ki govori o pridnosti in lenobi ter vso odgovornost za revščino pripiše revežu samemu. To ureditev svetohlinsko imenujemo »socialna država«.

Človek bi v času te navidezno vsesplošne blaginje dejal, da se človeštvo zaveda stanja v svetu, lastnega položaja in da zna kritizirati sistem boljše kot kadarkoli prej. Žal opažam ravno nasprotno - vsi smo tako prekleto pasivni. Svojo kritično misel smo omejili na klevetanje svojih sosedov ob kavici. Naši možgani so zablokirali in vztrajno iščejo materialne nezadostnosti; kako je hudo, ker nimamo dovolj za tisti novi kostim, za novi avto, za pedikuro, toplice, morje, smučanje, vikend...

Povprečni posameznik se nikoli ne bo obremenjeval s kritično mislijo, ampak bo svoje preživetje poskušal nadgraditi s kupom materialnih dobrin. Ker se pač da kupiti vse - tako kot tiste umetne juhe iz vrečke. Instant odrešitev v obliki okultizma, vraževernosti in vzhodnjaških terapevtskih tehnik. Seveda nič od tega ni zastoj. Da ne bo vse skupaj tako črno; opazila sem, da se kar lep kup ljudi zbira v množice s transparenti in kriči gesla neke nove dobe. Tudi pri nas, si lahko mislite? Nenasilne množice so mi izjemno simpatične. Ker ponavadi imajo kritično misel, pa čeprav samo eno, kolektivno. Množice zmeraj rojevajo spremembe. Problem je zgolj v tem, da nikdar ne vemo, koliko krvi bodo prelele in koliko bodo pripravljene žrtvovati.

Polonca Mastnak

Spet bomo praznovali

Kot vestnim in lojalnim partizankam se nam bo zopet, kot vsako prejšnje in prihodnje leto, zgodil 8. marec. Prepričana sem, da večinoma ne vemo, zakaj, niti si ne predstavljamo, da so razlogi v naši zasebni in v našimi življenji zaznamovani praksi relevantni oziroma zadostni. Če se o tem niti ne sprašujemo in nam je nepomembno, se pa gotovo strinjamo z občo predstavo o tem, da je praznik praznik in tradicija tradicija, ki ju je nujno upoštevati. Še toliko bolj nujno zato, ker v tem primeru to pomeni na primer poležavanje na kavču namesto kuhanja kosila in prejemanje rožic namesto nakupovanja in likanja. V zelo redkih in pretiranih primerih to pomeni celo, da bo delo namesto vas opravil mož, prijatelj ali otroci, in vam torej ne bo ostalo za 9. marec. Vendar je v takih primerih v ozadju najbrž sveža zaljubljenost, svež zakon, še neizrečena prošnja ali pa vsaj krivda in pokora.

Morda sta nora ljubezen, ki kar išče priložnosti za izkazovanje, in krivda, malce pretirani in karikirani inčiči, zato pa je realnosti gotovo bližje igranje med dvema ognjema. Čeravno marsikateremu moškemu ta dan časovno ali pa kako drugače spodleti, ali pa se mu zdi neumno to letanje po cvetličarnah za vsako ceno, kjer že vsega zmanjkuje, se marsikateri ženski že od jutra cedijo sline v sladkem pričakovanju, ki v primeru neuresničenja še bolj zaživijo kot snovalke maščevanja in žrtve zločina. Le da v svetu odraslih ni najhujše, če te zadene nasprotnikova žoga. Seveda te prav tako lahko zadene kakšna stvar - na primer krožnik ali copata, v bolj sprejemljivih primerih pa nesramna opazka, užaljenost, ki terja še dodatne tri dneve pozornosti, da se pozdravi, kuhanje mule ali pa nekuhanje kosila. Dosti hujše je dejstvo, da v tem primeru z nasprotnikom živimo. Vsi smo najbrž vsaj slišali, če ne že doživeli, kako izgledajo stavke užaljenih mam, katerih dela in požrtvovalnosti ne znamo ceniti.

Od kod pa prihajajo tiste druge ognjene krogle, če naj se držim metafore med dvema ognjema? Rekla bi, da so to tisti promotorji tega in podobnih praznikov, ki imajo od vsega skupaj korist. Torej trgovci. In ti so pravzaprav edini nasprotnik. Ti navijejo ceno tako zelo, da ista vrtnica, ki je prejšnji teden stala 600 tolarjev, danes šteje 900 ali več. Takšne vrste okoriščanja pa se večini zdijo nesprejemljiva. Tudi meni bi se zdelo neumno po kakšni nuji izkazovati pozornost po skoraj dvojni ceni, če bi bila moški, seveda. Ker pa sem ženska, me cene na ta dan toliko manj zanimajo. Zanimajo me takrat, ko nakupujem, na primer živila. Večinoma se trudim, da ne vzamem banan, če so pomaranče po modri ceni, in da vzamem na primer tisto izmed vseh vrst milk, ki je v akciji. Podobno z drugimi živili. Vendar kljub splošni praksi tu in tam, pa občasno razvajanje svojega fanta, kupim pršut in ementaler, ali pa na primer čokoladico Duplo, ki je po isti ceni skoraj trikrat lažja od Milke. In to bi lahko imenovali pozornost, ki ni obvezna, temveč občasna in nekako bolj vesela in sproščena.

In kaj mislim s tem, da me kot žensko navita cena vrtnice ne zanima? Prav gotovo ne mislim, da to vrtnico hočem kljub temu, ker zase zahtevam pozornost. Pravzaprav mi je vseeno, če jo na 8. marec dobim ali ne. Popolnoma enako je bom vesela, kot katerikoli drug dan. Če bi je prav nikoli ne dobila, ali pa kakšne druge vrste pozornosti ali darila, bi jo morebiti za praznik res terjala. Rekla bi, hudiča, vsaj zdaj, ko jo dobi prav vsaka in te na vsakem koraku oglasi opominjajo, se lahko spomniš name! Vendar mislim, da to ni potrebno. Če bi bila moški, bi svojo drago prav zanalašč obdarila kakšen teden prej, ali pa na kakšen drug način, ki bi bil odporen na nepotrebno trgovsko cuzanje.

Prav tako na ta praznik, če bi bila moški, ne bi svoje drage vlačila po prireditvah, ki so vsako leto iste in dolgočasne in predvsem promocija prisotnih politikov in veljakov in polne nakladanja.

Torej, tako moški kot ženske, ne obremenjujte se z zunanji določili in manifestnimi lažnimi pozami, saj se pozornost in spoštovanje izkazuje drugače in drugje, predvsem pa skozi vse leto in obojestransko. Spomnite se in praznujte, vendar ne, ker morate. In ne tako, kot od vas pričakujejo cvetličarji.

e.k.

LONDON

(2. nadaljevanje)

8. december

Do postaje Euston v Londonu smo se vozili kakšne pol ure. Po Gordon St. in potem Gomor St. sva prišla do British Museum, kjer je tudi velikanška stara British Library. Okrogla je in naravnost čudovita! Nasploh je cel muzej ogromen; uspela sva si ogledati le grško in rimsko zgodovino, nekaj italijanske in Egipt. Sobe so ogromne, eksponatov je veliko, absorbiranje tolikih podatkov in hoja v polni zimski opravi me je pošteno utrudila...

Sprehodila sva se po Blumsbury St., na Holborn, do St. Paul's Kathedrale. Tu sva šla na Subway do Tower Hill-a, kjer me je impresioniral grad, in takoj zatem še Tower Bridge. Dvižni most s stolpi je od vsega skupaj najbrž name napravil največji vtis, vsaj kar se tiče arhitekture. Prav veličasten je, in šele ko ga prečkaš in zreš v nebo proti stolpoma in navzdol v deročo reko, ki zaobjema njegove debele in težke temelje, začutiš razkošje, ki ga predstavlja.

9. december

Ker je Klemen na ta dan delal popoldne, sva si sama izbrala čas odhoda do postaje. Jutro in zajtrk sva si razvlekla na pozno dopoldne (med tem sem zajtrke obogatila še s kikirikijevim maslom in našla v kotu hladilnika zelo dobro škotsko specialiteto – Lemon Cheese, namaz pripravljen iz limon, masla in jajc) in se v London odpravila okrog 13h, z avtobusom. Bil je lep sončen dan, medtem ko so od doma prihajale novice o snegu. Na Oxford St. sva opravila tu pa tam kakšen nakup, bolj kot ne pa sem si jaz nagledala stvari za naslednjič, če bo denarnica takrat kaj bolj zajetna (ha, ha).

Sprehodila sva se do Hyde Park-a, zdel se mi je tako "angleški", lep, prostran, ob vodi vetroven. Med golimi drevesi in v odsevu na gladini sva bila končno priči sončnemu zahodu. Aleš se je mimogrede spoprijateljil še z lepo in debelo veverico, ki jo je nazadnje pripravil do tega, da je prišla čisto blizu. Zelo zanimiv je bil prizor na jezeru – račke so plavale v skupini, na drugem koncu jezera pa skupina racakov! Pametne razlage za tolikšno distanco med njimi nisva našla. Spet sva naletela na neverjetne primere angleške odpornosti na mraz – ljudje tu tekajo v kratkih hlačah! Ogledala sva si Buckingham-sko palačo, žal pa nisem uspela uščipniti kraljice v zizo, kot mi je naročila cimra Tanja. Na Leicester Sq. sva stoje pojedla ribico in krompirček, in se po Victoria St. sprehodila mimo Big Ben-a do avtobusne postaje Victoria Station.

10. december

Čakal naju je zadnji dan Londona, ki sva si ga namenila za posebno uživanje, tako in drugače. Z vlakom in karto za vse podzemne cone sva se odpeljala na postajo Euston in kar takoj poiskala (pred dvema dnema že preizkušen) Pub s kaminom. Sicer tokrat nisva dobila mize ob kaminu, ker je bil lunch time in torej vse polno, prostor pa sva le našla. Tudi kava je bila tu izredno dobra in v velikih šalicah. Dobra sva se pogrela, v polnem zavedanju, da bo najbrž minilo precej časa, dokler si spet ne privoščiva malo ali več Londona. Stopila sva do Covent Garden-a po zadnjih božičnih nakupih, potem čez Waterloo Bridge in ob Temzi do Wesrminstra, mimo London Eye-a na Piccadilly Circus. Za kosilo sva si tokrat privoščila indijsko restavracijo v Sohu, kjer sva prav potihno in zgolj mrmraje vse pojedla – moj Paka Chicken je bil naravnost božanski v svoji kremni kokosovi omaki! Po tem razkošju sva poiskala še Pub s pravo British Pop varianto glasbe na ves glas, in na zadnji dan spila pivo. Na tem mestu in v tem trenutku bi me prav lahko odneslo – z malo več časa in denarja bi čez kakšni dve uri že najbrž plesala na mizah. Od tu sva šla naravnost v Lyceum in tri ure uživala v mjuziklu. Scenografija in kostumi so bili fantastični, prav tako tudi petje, ples in igra. Mislim, da sem našla svoj najljubši žanr. Zgodbo sem poznala iz risanke, ki so jo pred nekaj leti vrteli v kinu, in že od takrat sem malo zaljubljena v Simbo in tudi ostale junake. Da sva si šla to ogledat, je zame simbol nečesa neprecenljivega. Naslednji dan je bil dan odhoda. Takrat sem ostala brez besed.

e.k.

Študentska kronika

Kaj (ni)ste zamudili v preteklosti:

31.1./petek/ 20h, Prostor: potekal je izredni občni zbor ŠKMŠ, in sicer, volitve za svetnika v Svet študentskih klubov. Izvoljen je bil Klemen

Grdina. Po volitvah je prisotne zabavala glasbena skupina iz Celja Noxire.

1.2./sobota/ 20:30, Kino Prostor: obiskovalci so si na via projektorju ogledali filme po lastnem izboru.

7.2./petek/ 20:30, Prostor: Potopis-popotnik Samo Šolinc je razkril lepote Jamajke.

8.2./sobota/ 20:30, Prostor. VHS večer. Izbor kratkih video filmov iz produkcije Društva zaveznikov mehkega pristanka iz Krškega.

21.2./petek/ 20h, Prostor: OKROGLA MIZA »ALKO«. Podrobnosti v posebnem članku!

22.2./sobota/ 20:30, Prostor-galerija 3.oko: navdušenci umetnosti so prisostovali na **Otvoritvi slikarske razstave**, avtorja Mateja Koleča.

Kaj vam napoveduje bližnja prihodnost?

Februar

28.2./petek/ 21h, Prostor: Večer laške scene; minikonzert: Marvin (cyber 'n' roll)

Marec

1.3./sobota/ 20:30, Prostor: KINO P.: Filmi po izboru gledalcev via projektor + ozvočenje

7.3./petek/ 20h, Prostor: BrALni kVaDraT: novost! Enkrat mesečno se bomo dobivali v Prostoru in debatirali o knjigi našega izbora. Poskušali bomo izbirati zanimive knjige, ki bodo predvsem aktualne, kratke, odbite, »malo psiho, malo fino«. Prva knjiga po izboru = TRK (James Graham Ballard). Info: 041/505751 (Jure).

11.3./torek/ 21h, ŠTUK, Maribor: PRIDI NA O'3! Srečanje študentskih klubov 03 regije. Igrajo: Afera, Barni bend, Šank rock in Šentjurski muzikantje. Vstopnice: 600 (samo prvih 100 z izkaznicami klubov organizatorjev) / 900 SIT ostali. BUS bo organiziran ob interesu.

15.3./sobota/ 21h, POZIV VSEM BRUCOM, da se pojavijo v KD Šentjur, kajti čaka jih BRUCOVANJE! Vljudo vabljeni tudi vsi ostali, ki ste željni nepozabne predstave...

Igrajo: Mi2 in Big Foot Mama. Vstopnice: 700/1000 SIT člani, 1000/1300 SIT ostali. Predprodaja: MS servis Šentjur

20.3./četrtek/ 20:16, galerija 3.oko – lokacija: Proseniško (smerokazi!): DOGODEK

»AJDA«

21.3./petek/ 20:30, Prostor: POTOPIS. Tema: Egipt. Predaval bo Rok Žagar.

22.3./sobota/ 10h Prostor: FOTO TROTL Začetek tečaja uporabne fotografije 22.3./sobota/ 22h, Prostor: SAMO ZA PUNCE! (izjemoma vstopnina 500 SIT) Punce ste za žur?! Tokrat za spremembo pustite moške doma...

28.3./petek/ 21:00, Prostor: MINIKONCERT. Igrajo: Center za dehumanizacijo

29.3./sobota/ 20:30, Prostor: KINO P. filmi po izbiri obiskovalcev via projektor + ozvočenje.

Pridružujemo si pravico do dezinformiranja, odpovedovanja, prestavljanja in organizacije novih prireditev.

Izlet: 8.3./sobota/ GRAZ 0003: ekskurzija v Gradec, evropsko mesto kulture 2003. Prijave do 3.3. Info: 031404146 (Bogdan)

Obvestila: Pripravlja se izid nove (13.) številke Moč intelligence. Vsi ustvarjalci pozor! Rok za oddajo vaših literarnih izlivov je 15.3. Info: 031635293 (Luka) in mocintelligence@email.si

Fototrotl – tečaj uporabne fotografije. Termini: sobote 22.3., 29.3. in 6.4., 10:00-12:00. Info: 041/453599 (Matija). Brezplačno! Obvezna prijava. Število mest omejeno. Zaželeno delo z lastnim fotoaparatom.

Prostor

Vikendi 2000-2400 + po dogovoru. Info: 031/347968 (Matija)

NOVO

V sodelovanju z društvom IRFF Klub smeh, Prostor, pon-pet, 11:30 – 15:30. Info: 031/234293 (Lara).

Uradne ure: petki 15-17h v pisarni MS servisa, D. Kvedra 26

Rekreacija: sobote ob 14:30-16:00 v telovadnici OŠ F.Malgaja

MS servis

Ulica Dušana Kvedra 26, pon-pet 11-15
tel: 749 11 50; gsm: 041 454 456

BRUCOVANJE

BIG FOOT MAMA
mi2

KD Šentjur

15. MAREC 2003

Policijske cvetke

Alko je še vedno in: v preteklem mesecu so šentjurski policisti opravili 212 alkotestov, 29 šoferjev pa je po srečanju s policisti nadaljevalo svojo pot peš.

Popravilo štedilnika se je končalo v »hladilniku«

Zgodba se je odvijala sredi belega dneva na Ostrožnem, akterji pa so bili Ponkovičani 38-letni A.O., leto mlajši F.D. in gospa Ž.K. Reklamacija popravila štedilnika se je nadaljevala z napadom A.O. s sekiro na F.D. in njegov avto, z ročnim razbijanjem šip ter dirko okrog hiše in drvarnice. Ž.K., ki je ohranila trezno glavo, je poklicala policiste, ti pa so potem, ko so dobili svojo verbalno porcijo, pospremili A.O. v znani prostorček v Šmarje.

»Hladilnik« drugič

Istega dne in le nekaj ur kasneje kot Ponkovičani A. O., si ga je prislužil 40-letni Drameljčan I.C. Kupoprodajna pogodba za avto med očetom in hčerjo se je tako zakomplicirala, da je ni bilo mogoče rešiti brez groženj s kuhinjskim nožem in družinskim pretepom. Da I.C. ni priplaval po župci, so na svoji koži spoznali tudi policisti. S precejšnjim zadoščenjem so mu natakili svoje zapestnice in ga pospremili do Šmarja.

»Hladilnik« tretjič

Z njim sta bila počaščena stara znanca policistov 30-letni A.J. iz Šentjurja in 24. letni J.Z. s Podgrada. 3. februarja zvečer sta testirala vljudnost novih najemnikov Lovskega doma v Šentjurju in čvrstost njegove opreme. Zadeva se je končala z avtomobilsko dirko na relaciji Lovski dom – Podgrad, na kateri sta A.J. in J.Z. sicer zmagala, toda preden sta uspela proslaviti svoje zmagooslavje za varnimi zidovi svojega doma, so ju prestregli policisti, ki so na dirki osvojili drugo mesto. Po bogatem besednem spopadu sta zmagovalca končala svojo zgodbo v Šmarju.

Odločna Celjanka

Celjanka, ki se je 20. januarja iz neprave smeri pripeljala po Trubarjevi cesti, se je na križišču s Kvedrovo pretesno srečala s S.V. Odločno mu je povedala, da on nima kaj iskati na cesti, ko vozi ona, mu celo zagrozila z fizičnim obračunom in nato jadno odbrzela proti Celju. Kjer so jo že dočakali policisti, ki so zlahka izmerili njen pogum z alkotesterjem. Že 1,87 promile je očitno dovolj za napad na šentjurskega moškega.

Izkupiček valentinove akcije

Praznovanje tega modernega praznika so lahko zmotili šentjurski policisti: v času med 22. in 6. uro so ustavili 44 avtomobilistov, od 22 pihalcev jih je bilo zelenih 5, osmerica je segla v žepe zaradi kršitve CPP, društvo B-52 pa si je prislužilo pozornost sodnika za prekrške zaradi organizacije javne prireditve. Še največji osmoljenec je 36-letni Šentjurčan B.O., ki mu je med kramljanjem s policisti ušel avto in se nonšalantno zaletel v policijsko službeno vozilo. Za opravičenje te nerodnosti mu ni zadostovalo niti rekordnih 2,84 promile.

Lastniki tvingov, pozor!

Nepridipravi so ugotovili, da je vaš avto zelo prikladen za pridobivanje poceni bencina, zato bo najvarneje, da se navadite prenočevanja v nekoliko manjšem in hladnejšem prostoru.

Monoksid moril v Dobju

18. februarja so policisti vlomili v hišo 75-letne F.Z. iz Brezja. Ugotovili so, da je pokojnica bila žrtev ognja in tega nevarnega plina.

MAK VIZIJA

Medobčinska košarkarska liga

Razplet še zapleten

Četverica, ki se bo po zaključku rednega tekmovanja spoprijela za prvaka, se je dokončno oblikovala. Nejasen je le izhodiščni vrstni red, saj je liga po dolgem času pridobila na rezultatski negotovosti.

MKL pa se ne dogaja samo na igriščih, ampak tudi ob njih (tu niso mišljeni gledalci, ki jih skorajda ni, op.p.). Ekipa Šentjurja 2000 je kljub daleč najboljšemu igralskemu kadru za tekmo proti zadnjeuvrščnemu nasprotniku za kulisami dosegla menjavo delivca pravice. Na drugi strani so šentjurski študenti, ki v tej sezoni nikakor ne uspejo prikazati dobre predstave, po slabi tekmi s Slatinčani vložili protest, saj jim ob prisojeni osebnih napaki in izpolnjenem bonusu nasprotnikov, kljub opozarjanju, sodnika nista prisodila prostih metov. V biltnu tekmovanja protest ni bil omenjen... Kot že tolikokrat doslej, je vodstvo tekmovanja padlo na izpitu. Zaradi vsega skupaj so zopet oživele želje, da bi tekmovanje organiziral nekdo drug, vendar po dosedanjih izkušnjah to kvečjemu pomeni, da se trese gora, zaključek pa je znan že iz basni.

Po prvem šentjurskem skalpu je ekipi Rogaške Slatine uspelo sneti še drugega, kar v zgodovini MKL ni uspelo še nobeni. Tako so nekoliko presenetljivo postali resni kandidati za osvojitve prvega mesta.

Planinčanom je očitno pošla sapa, saj izgubljajo tudi z dvojno razliko. Ponikva je, kljub trudu, žal še vedno brez zmage. Enaka »sreča« spremlja tudi veteransko ekipo.

V nezanemivi drugi ligi so Drameljčani s pomočjo okrepitev po nekaj zaporednih zmagah klonili v Pristavi in zapravili vse teoretične možnosti za osvojitve prvega mesta.

I. LIGA

10. krog

Šentjur 2000 : Ponikva 98 : 81 (70:53, 45:29, 20:14). Strelci za Šentjur 2000: Grajžl 32, Škorjanec in Prezelj 18, Lapornik in Kolenc 10,...; trojke: 3x, prosti meti: 60 %. Strelci za Ponikvo: Kundih 30, Svetko 23, Andrinek 16, ... 3T: 7 x, PM: 42 %

ŠKK Šentjur : Rogaška Slatina 61 : 62 (40:48, 26:34, 11:16). Strelci za ŠKK: Jančič 20, Antolovič 14, Perčič in Vukmanič 10, ... 3T: 7 x, PM: 63 %.

ŠKK Šmarje : Tajfun Planina 67 : 50 (49:36, 22:22, 9:10). Strelci za Tajfun: Pančur 15, ... 3T: 2 x, PM: 54 %.

11. krog

ŠKK Šentjur : Tajfun Planina 101 : 56 (63:39, 38:26, 17:16). Strelci za ŠKK: Martinovič 18, Gazvoda 17, Jančič 15, Antolovič, Perčič in Vukmanič 12, Jazbinšek 11,... 3T: 6x, PM: 59%. Strelci za Tajfun: Rebernik 18, Jančič J. 16, Jazbinšek 12, ... 3T: 2x, PM: 18 %.

Rogaška Slatina : Šentjur 2000 103 : 85 (75:69, 43:48, 21:24). Strelci za Rogaško: Tabak 44, Šipek 16, Jeraj 14,... 3T: 8 x, PM: 62 %. Strelci za Šentjur 2000: Grajžl 26, Bokšan 25, Škorjanec 17, ... 3T: 13 x, PM: 53 %.

12. krog

Kozje : Ponikva 115 : 66 (85:56, 60:33, 28:12). Strelci za Ponikvo: Šarlah 24, Mansutti 16, Esih 11, Krašovec 10, ... Trojke: 8 x, PM: 42 %

Šentjur 2000 : Tajfun Planina 134 : 48 (92:29, 66:19, 35:11). Strelci za Šentjur 2000: Prezelj 35, Jug Z 28, Škorjanc 26, Grajžl 25, Kolenc 14,... 3T: 10 x, PM: 50 %. Strelci za Tajfun: Rebernik 21, Kozole 20, ... 3T: 6 x, PM: 67 %.

ŠKK Šmarje : ŠKK Šentjur 64: 86 (41:64, 26:41, 11:19). Strelci za ŠKK: Martinovič 21, Gazvoda 19, Vukmanič 16, Antolovič 11, ... 3T: 8 x, PM: 53 %.

Lestvica:

1. Šentjur 2000 9 zmag : 1 poraz, 2. Rogaška Slatina 7 : 2, 3. ŠKK Šentjur 7 : 3, 4. ŠKK Šmarje 6 : 5, 5. Kozje 4 : 6, 6. Tajfun 2 : 9, 7. Ponikva: 0 : 9.

Spored zadnjega kroga

Šentjur 2000 : ŠKK Šentjur, sob., 1. 3., 1630

Ponikva : Tajfun Planina, pet., 28. 2., 1900

II. liga

Dren Lesično : Dramlje 64 : 81 (48:61, 27:46, 19:22). Strelci za Dramlje: Podčedenšek 23, Zgonc 22, Ofentavšek 14,...; 3T: 3 x, PM: 25 %.

Lestvica:

1. Pristava 7 : 1, 2. Dramlje 4 : 3, 3. Dren Lesično

Veterani

Ponikva : Dren 49 : 61 (41:39, 33:23, 15:11). Strelci za Ponikvo: Kundih 18, Povh 13, Esih 10, ... 3T: 7 x, PM: 54 %.

Lestvica:

1. Kozje 5 : 1, 2. Šmarje 5 : 1, 3. Dren 2 : 3, 4. Ponikva 0 : 5.

F.K.

Zmaga z Elektro dobrodošla v boju za obstanek Poraz do dna, zmage do raja

Med zmago in porazom je tanka črta. Dno in raj sta si blizu. Tega se zavedajo tudi šentjurski košarkarji, ki so v letošnji sezoni nekajkrat nesrečno izgubili že dobljene tekme. Ja, če bi se takrat obrnilo drugače, bi imeli sedaj slajše skrbi, saj bi bili zelo blizu uvrstitvi v ligo za prvaka. Zdaj so to upanje že dokončno izgubili, vse moči bodo morali usmeriti v boj za obstanek. To jim je minulo soboto z zmago z Elektro v Šoštanju že uspelo.

V mesecu februarju je pri Šentjurčanih bil opazen Geoplinom Slovanom je lahko zadovoljila žal zelo

Bojni posvet pred odločilnimi tekmami bo dobrodošel

dvig forme, saj so v štirih tekmah dvakrat zmagali in prikazali všečno igro. V derbiju so pred domačo publiko ugnali sosede s Polzele (hitreje od napovedi se je vrnil veteran Kahvedič in bil takoj med najbolj zaslužnimi za zmago), uspeha pa jim ni uspelo ponoviti v Zrečah z Roglo. Domača tekma z

V letošnji ligi košarkarji Alposa Kemoplasta na tekmo povprečno dosegajo 82, 2 točke, medtem ko jih v povprečju prejmejo 86, 6. Skupni povpreček uspešnosti metov je 45,9 %, prostih metov 65,8 %, skokov 24,1. Šentjurčani so doslej zadeli 133 trojk (največ, 27, Petrovič), imajo 186 izgubljenih žog, 22 blokad, 101 asistenco...

razredčeno publiko. Favorizirani so se morali predvsem v prvem polčasu zelo potruditi, šentjurski odpor pa so strli v tretji četrti. V zadnjem delu tekme so dobro igro prikazali mladi (brata Maček, Palčnik), končni poraz za deset točk pa je bil še kar sprejemljiv. Omenimo tudi, da je po dolgem času iz Hruševca bilo »odpeljano« kolo. S sredine igrišča je zadel oče košarkarja Robija Ribežla.

Zadnje gostovanje pri letos odlični Elektri v Šoštanju je prineslo presenečenje. Pri četrtu uvrščenem moštvu so pokazali uzvrsteno igro. Vodili so že po prvi četrtini in praktično brez večjih težav tekmo pripeljali do zanesljive zmage z 71:66. Najbolj sta se znova izkazala "motorja" ekipe, Ilija Petrovič in Damjan Novakovič, ki je bil s 26 točkami osrednje ime srečanja.

Pred košarkarji Alposa Kemoplasta so zdaj odločilne tekme. To soboto prihaja v Šentjur kranjski Triglav, ki za Šentjurčani zaostaja le za zmago. Isto velja tudi za Zagorje (v boju za obstanek so najeli znanega trenerja Aleša Pipana), kjer bodo gostovali 8. marca. Mnogo bo odvisno od teh dveh tekem, je pa jasno, da se bodo vse ekipe še enkrat srečale v ligi za obstanek. Ta ob veliki izenačenosti nikakor še ni zagotovljen.

L. H.

Šentjurske kadetinke devete v Sloveniji Odlično, brez poraza

Potem ko so z ligo zaključile pionirke ŽKK Šentjur ŠD Šmarje, ki so osvojile četrto mesto v Sloveniji, so s tekmovanjem v drugi ligi končale tudi kadetinke. Brez poraza so osvojile prvo mesto in si s tem priborile absolutno deveto mesto v Sloveniji.

Žal se jim spomladi na kvalifikacijskem turnirju v Murski Soboti ni uspelo uvrstiti v prvo ligo, so pa zato blestele v drugoligaški konkurenci. V desetih tekmah so brez težav prav tolikokrat zmagale, praktično vedno za več kot 50 točk. Tesno je bilo edino na srečanju z Jesenicami, ko so Šentjurčanke

zmagale po podaljških. Skupno so tako osvojile prepričljivo prvo mesto v ligi, skupaj pa deveto v Sloveniji.

V ligi je nastopalo 16 različnih igralk, petnajst jih je doseglo točke. V povprečju je največ točk dosegala Tjaša Vraničar (21), sledijo ji Lili Leljak (15,9), Mateja Baloh (15,4), Maša Šket (14,3), Tjaša Mlakar (11,5), Tjaša Skutnik (11,3)... Nekaj članic kluba se je udeležilo tudi reprezentančnih akcij. Tjaša Bosio, Lili Leljak, Nuša Skutnik in Tjaša Vraničar so bile izbrane med 16 kandidatki za kadetsko reprezentanco. Vraničarjeva je 9. februarja nastopila tudi na dnevu slovenske ženske košarke v Slovenskih Konjicah na tekmi mladink, izbrana pa je bila tudi v širši izbor mladinske reprezentance.

L. H.

Športne novice

Milan Sebič v mlajši mladinski reprezentanci

Član Alpos Kemoplasta Milan Sebič (njegov starejši brat Stanko nastopa za Krko iz Novega mesta) je med 16 košarkarji, ki se udeležujejo priprav mlajše mladinske reprezentance, ki poteka od 23. do 26. februarja. Slovenija na pripravah sodeluje s francoskimi košarkarskimi upi.

Nogometaši začeli s treningi

Šentjurska članska nogometna ekipa je minulo sredo začela s pripravami na spomladanski del prvenstva v celjski občinski ligi, ki se bo začel v prvi polovici aprila. Jeseni so vse prej kot blesteli, saj so med osmimi ekipami zasedli šesto mesto, tako da nimajo nikakršnih možnosti za napredovanje v tretjo ligo. Pod vodstvom trenerja Mitje Pirca in s praktično nespremenjeno ekipo se tako pripravljajo že na naslednjo sezono, ko naj bi bili cilji višji.

Malgajevci do četrtfinala

V začetku februarja je OŠ Franja Malgaja v dvorani Hruševac organizirala četrtfinalni turnir državnega prvenstva za osnovnošolce. Poleg domačinov so nastopile še ekipe šol iz Litije, Artič in Franca Bevka iz Ljubljane. Malgajevci so se dobro upirali, a sta bili ekipi iz Litije in Ljubljane premočni in se tako uvrstili v polfinale.

Planinske odbojkarice blestijo

Ekipa planinskih odbojkaric kot že nekaj let znova blesti. Punce so prepričljivo dobile prvi del tekmovanja v šmarnski rekreativni ligi. V šestih tekmah so zabeležile enako število zmag, oddale pa so le dva niza. Zmagale so tudi v prvi tekmi nadaljevanja prvenstva, ko so gladko v gosteh ugnale Pristavo. Odbojka je očitno doma na Planini, saj v šmarnski ligi, sicer nekoliko slabše od žensk, nastopajo tudi Planinčani.

Šahovske novičke

Rezultati januarskega hitropoteznega turnirja, na katerem je sodelovalo 11 šahistov: 1. Gazvoda 9, 2. Kolman 7, 3-4. Plahuta in Leskovšek 4,5, 5. Pišek 6, 6. Diaci 4,5...

Februarski turnir za Pokal Šentjurja s 37 udeleženci: 1. Ivačič 7, 2. Cvar 5,5, 3-6. Gazvoda, Ojstrež, Ksenija Novak in Jernej Novak 5, 8. Streicher, 10. Harinski...

Igralna dneva v Športnem parku sta ob ponedeljkih in petkih ob 18. uri.

Z »mladih« košarkarskih parketov

Na koncu drugega dela sezone 2002 so se šentjurski košarkarji mlajših starostnih kategorij odrezali dokaj uspešno. Kadeti A in B so sezono zaključili z odličnimi, lahko bi rekli zavidljivimi rezultati. Medtem pa mladincem ne kaže prav dobro, saj so na domačem terenu premagali le eno ekipo, v gosteh pa izgubili prav vse. Trenutno jih čakata še dve tekmi, prva to nedeljo s Kraškim Zidarjem, druga bo doma 9. marca z Jančami.

KADETI

Prvega februarja je bila tekma med našimi kadeti »A« in ŽKK Maribor na domačem terenu. Kot v prejšnjem srečanju, so tudi tokrat zavezali roke gostom in jih nadigrali za 28 točk. Prvi violini srečanja sta bili Dani Polenek in Sebastijan Germek (oba 23 točk).

V Zreče so igralci odšli po novo zmago. Sprva je bila tekma enakovredna, v zadnjih minutah so naši le uspeli zadržati vodstvo. Kot vedno so se izkazali prav vsi igralci, strelec tekme je bil mlad Celjan Kuljad Stanko (18), sicer sin legendarnega slovenskega košarkarskega trenerja v ženskih vrstah Alojza Kuljada.

Prejšnjo soboto je bilo pričakovati visoko zmago proti Radenski iz Murske Sobote. Kot že rečeno, ni bilo pretiranega napa na domače klopi. Na parket se je vrnil Sandi Čebular, ki je nekaj časa miroval zaradi poškodbe nosa. Ponovno je pokazal, da je v odlični formi in 39 točk nasul v nasprotnikov koš. Pohvaliti je potrebno vse igralce, še najbolj pa je moralo dvigoval temperamentni kapetan Roman Verhovšek.

Porazov kadetov »B« nismo vajeni, vendar so tudi tega izkusili. Na gostovanju v Mariboru pri ŽKK Maribor so nekoliko nepričakovano izgubili. Vendar fantom ne gre zameriti, saj so svojo napako zlahka popravili teden dni kasneje in se poigrali z Lenartom za 56 točk. Kot smo vajeni, je blestel Pero Gatarič (32), sicer pa trener Dejan Mihevc ni skoparil z igralci, saj so se v listo strelcev vpisali vsi igralci. Le štiri dni kasneje so šentjurski kadeti ponovno udarili v Lenartu in zmagali.

V Dravogradu se domačini niso dali kar tako. Naši košarkarji očitno prve četrtine niso vzeli preveč zares in jo temu primerno izgubili s 23 : 9. Po nekaj trenerjevih krepkih besedah so se naposled zbudili in pokazali, kaj znajo in zmorejo. V nekaj minutah so povedli za 20 točk in vodstva do konca niso izpustili iz rok, pa naj so se Korošci še tako trudili. V neutrudljive strelce sta se vpisala Gatarič in Sajko.

Povratna tekma z Mariborčani na domačem parketu je bila prava poslastica za vse športne navdušence. Do zadnjih minut smo trepetali, kdo bo zmagovalc. Na igrišču ni bilo čutiti vroče krvi, se je pa zato na tribunah vnel prepir med starši, ki so glasno spodbujali svoje »ase«. Med drugim sta bila ostrih besed deležna tudi sodnika, vendar pa t.i. »batin«, ki so jih obljubljali gledalci, nista dočakala. Prava borca pod obema košema sta bila Pero Gatarič (34) in Luka Špiljak (24) ter derbi pripeljala do konca z zmago v domačih rokah.

MLADINCI

Našo premoč so morali priznati Primorci, ki so sklonjenih glav zapustili dvorano. Čeprav je med tekmo bilo nekaj pripomb na račun sodnikov, so po koncu tekme vseeno veselo kramljali s prisotnimi.

Celjani so se pokazali kot trd oreh. Ko so na začetku januarja morali priznati tesno premoč Šentjurja, so tokrat vzeli vse vaje v svoje roke. Naši košarkarji so se trudili obdržati vodstvo vse do druge četrtine, potem pa na žalost popustili, saj so igralci zapuščali parket kot po tekočem traku zaradi osebnih napak. Najbolj razporežen mladinec je bil Dani Polenek s 24 točkami, kateremu je na listi strelcev delal družbo Janoš Hunski z 20 točkami.

16. februarja je gostovala Loka Kava. Dinamična igra je utrudila domačine, kar so gostje nemudoma kaznovali z dodatnimi točkami. Nekaj utrujenih vzdihljajev je bilo moč slišati tudi iz ust sodnikov, ki sta urno tekala po igrišču. Uvodne minute so bile izenačene in napete, vendar se je razburljivo srečanje na žalost končalo v prid Loke. Poznala se je odsotnost prvega moža naše vrste – Janoša Hunskega. Požrtvovalno sta čast do konca tekme branila Sandi Čebular in Milan Sebič. Tokrat je debitiral kadet Luka Zalokar, ki je prikazal odlično igro v obrambi.

B.M.

Rezultati

Kadeti A

Radenska : Kemoplast Alpos (84 : 87)
Kemoplast Alpos : ŽKK Maribor (82 : 54)
Rogla Zreče : Kemoplast Alpos (66 : 79)
Kemoplast Alpos : Radenska (130 : 65)

Kadeti B

ŽKK Maribor : Kemoplast Alpos (83 : 77)
Kemoplast Alpos : Lenart (122 : 66)
Dravograd : Kemoplast Alpos (56 : 77)
Kemoplast Alpos : ŽKK Maribor (84 : 82)
Lenart : Kemoplast Alpos (61 : 97)

Mladinci

Kemoplast Alpos : Kraški Zidar (108 : 82)
Janče : Kemoplast Alpos (92 : 85)
Celjski KK : Kemoplast Alpos (89 : 83)
Kemoplast Alpos : Loka Kava (87 : 106)

Kdo bodo športniki leta?

Šentjurska športna zveza bo prihodnji petek v Hotelu Žonta proglasila najboljše na šentjurskem športnem nebu v letu 2002. Proglasitev bo potekala v kategorijah naj športnika, športnice, športne ekipe, trenerja in funkcionarja.

Upravni odbor Športne zveze še ni sprejel dokončne odločitve, jasno pa je, da za naslove kandidirajo tako člani šentjurskih klubov (ni nujno, da imajo stalno prebivališče v naši občini) kot Šentjurčani, ki nastopajo drugod.

V tablicah Olimpijskega komiteja Slovenije v mednarodnem razredu najdemo Uroša Urleba (tretje mesto na EP v kick boks), rokometaša Gregorja Lorigerja (član mladinske reprezentance in drugi vratar Pivovarne Laško) in košarkarja Davorina Škornika, ki študira v ZDA, sicer pa ima v lanskem letu nastope v mladinski reprezentanci.

Državni razred izpolnjujeta alpinist Boštjan Jezovšek in konjenik Gašper Kolar. Mladinski reprezentant je tudi košarkar Stanko Sebič, ki sicer igra za Krko, odlične rezultate sta dosegala tudi atleta Primož Pangerl in Luka Novak, uspešen je mladi smučar Simon Jecl...

Med ženskami je konkurenca nekoliko slabša. Martina Ratej ima z začetka leta, preden je postala mamica, še naslov državne prvakinja v metu kopja, Nataša Oset pa drugo mesto z državnega prvenstva. Košarkarica Alenka Potočnik je članska reprezentanka, v mlajših košarkarskih konkurencah pa imata isti status Lili Lejljak in Tjaša Vraničar. Omenjene tri najdemo tudi v tablicah.

Med ekipami so s sedmim mestom v državi košarkarji Alposa Kemoplasta najbrž brez konkurence, medtem ko je med trenerji in

funkcionarji večji nabor kandidatov. Najboljši bodo prejeli plakete in nagrade, slavnostna prireditev in uradna proglasitev pa se bosta dogodili v petek, 7. marca 2003, ob 19. uri v Hotelu Žonta.

L.H.

Športna zveza Šentjur vabi na prireditev Športnik leta 2002

V petek, 7. marca 2003, ob 19. uri v Hotelu Žonta.

Vstop je prost!

Odprava PK Rifnik odhaja na Manaslu

Šentjurčani ponovno v Himalajo

Člani Plezalnega kluba Rifnik bodo znova »udarili«! Po legendarnih osvojitvah Mt. Everesta, Lhotseja in številnih drugih vrhov, konec marca ponovno odhajajo v Himalajo. Tokrat je njihov cilj 8163 metrov visoki Manaslu. V predvidoma osemčlanski ekspediciji, ki je popolnoma v rokah našega kluba, bodo tudi trije naši občani: Aco Pepevnik, Viki Mlinar in Dušan Debelak.

Aco Pepevnik

Dušan Debelak

Viki Mlinar

Šentjurčanom se bodo pridružili Milan Romih iz Slovenske Bistrice, Dani Tič iz Slovenskih Konjic, Blaž Navršnik iz Maribora in Perujec Aritz Monasterio.

Člani PK Rifnik so v zadnjem letu preplezali 123.000 metrov. 25 aktivnih alpinistov je opravilo 32 dni čistega plezanja, največ smeri, čez 70, ima Viktor Mlinar, ki je tudi predsednik kluba, v katerem so letos začeli tudi z alpinistično šolo. Med svojimi člani imajo štiri gorske vodnike, dva alpinistična inštruktorja in reševalca. Srečujejo se ob četrtnih zvečer v prostorih KS Šentjur mesto (nad pošto), kjer so na voljo za vse informacije.

Poleg šerp, ki bodo pomagale nositi tri tone opreme, bo odpravo spremljal tudi zdravnik iz New Yorka, sicer stari prijatelj šentjurskih alpinistov.

»Najprej smo razmišljali o peti najvišji gori sveta Makaluju, a smo se na koncu odločili za

Manaslu. Doslej je na vrhu tega osemtisočaka stal samo en Slovenec, mi pa se bomo očaka lotili s SV strani. Vzpon je izjemno težak, saj so do višine 7800 m številne ledeniške razpoke, najhujši problem pa je vreme. Manaslu je na najbolj ozkem delu Himalaje, kar pomeni pogosto slabe razmere. Pričakujemo vzpon v megli in oblakih, zato podrobno študiramo specialne karte in računamo stopinje. Pomagati si bomo morali s kompasom,« je pripovedoval vodja odprave Aco Pepevnik.

Z Dunaja bodo v Katmandu odleteli 27. marca. Po opravljenih formalnostih se bodo s šerpami podali proti baznemu taboru na 5000 metrih, nato pa postopoma proti vrhu. Ocenjujejo, da naj bi cilj osvojili med prvim in desetim majem. Podvig bodo skušali doseči brez dodatnega kisika, ki ga bodo imeli s seboj samo za primer morebitnih zdravstvenih težav. Vrnili naj bi se 24. maja.

Finančna struktura predvideva, da bo na posameznika potrebno zagotoviti približno

12.000 dolarjev, ob morebitni uporabi satelitskega telefona pa bodo še večji. Alpinisti poleg treninga tako trenutno veliko energije trošijo tudi za »lovljenje« sponzorjev. Aktivno se pripravljajo že tri mesece, zdaj pa prihaja sklepni del. Njihov vzpon bo mogoče spremljati tudi preko svetovnega spleta, na naslovu www.manaslu.odprava.net pa se že nahaja odlična domača stran, kjer si lahko ogledate vse podrobnosti. Fantje

nameravajo posneti tudi film, ki bo prikazoval celoten potek odprave. Posnetki z Lhotseja, ki smo si jih lahko ogledali tudi v šentjurskem kulturnem domu, so doživeli velik mednarodni odmev. V konkurenci avanturizma je bil film Lhotse predvajan na kar šestih mednarodnih festivalih.

»Naša ekipa je zelo izkušena, saj je bil vsak član v Himalaji najmanj petkrat. Tudi zato je odprava mnogo cenejša kot je običaj, še posebej recimo pri komercialnih odpravah. Seveda pa so stroški navkljub vsemu visoki. Uspeli smo pridobiti nekaj sponzorjev, vabim pa tudi še koga. Zagotovo bomo v svet znova ponesli ime Šentjurja in Slovenije,« je zaključil Aco Pepevnik, ki je 29. maja povabljen v Katmandu, kjer bo slavje ob 50-letnici osvojitve Mt. Everesta. Pravi, da se bo raje vrnil domov z odpravo in proslavil uspešen vzpon in spust...

Srečno, Šentjurčani!

L. H.

Lahko bi bilo res

Zamenjali bomo ljudstvo

Domače ankete kažejo, da Šentjurčani ne gorimo pretirano za Nato, nasprotno pa naši strankarski veljaki že skoraj korakajo pod Bushovo zastavo. Ni problema, pametnejši odneha.

Mnogo babic...

Dobili smo številčno županstvo občine. Da se le ne bi še enkrat uresničil rek o številnih babicah in kilavem detetu!

Zakaj?

Zakaj imamo v Šentjurju kar tri podžupane? Da se lahko en na drugega zgovarjajo

Barve

Kolega poslanec v državnem zboru pobara bivšega župana: »Jure, celo desetletje ste v šentjurski občini vladali črni, kakšne so zdaj občinske barve?«

»Graharnate,« mu nejevoljno odvrne slednji.

Dilema brez dileme

Marija Rataj mukotrpno koleba med službo na občini in bazno postajo na svoji garaži. Bolj daljnovidni pravijo, da se trapi brez veze - ker bo ob oboje, če je še kaj poštenja na svetu.

Nevarno ločevanje

Znano je, da je kirurško ločevanje z glavami zraslih siamskih dvojčkov vedno rizično. Nič kaj dobro ne kaže tudi našima by pass dvojčkoma Jurmes & Mesarstvo pod Emilovim skalpelom.

Volk sit in koza cela

Šentjurčani bi z veseljem napravili »veksl« s Planinsko vasjo: klavnica za asfaltno bazo. Pa še »krematorij« in Marinko Vovk bi dali za nameček.

Nekateri so za vroče

Vzrok za nočni napad na erotično literaturo v kiosku Tri dva je razjasnjen: tangice in čipkasto perilo urednice sosednjega časopisa.

NOVICE	VEČKRAT PRESKOČITI	DRUGI SKLON	KNJIŽNA IZDAJA	BORIS NOVAK	BELO VINO	GOROVJE V PERUJU	MONGOLSKO MESTO	ŠPANIJA	VITEZ, GOSPOD (ŠPANSKO)
VRSTA FIŽOLOVE JEDI	11		19						16
RUSKA DRSALKA (IRINA)	5				15			AVSTRIJA	
EDVARD (LJUBKOVAL.)			GROBO MLET. PŠENICA					JEZERO V RUSLIJ (ONEGA)	4
			INOSLAV (KRAJŠE)						
SICILJANSKII PASTIRSKI PLES			9						
ALP. PRIPOMOČKI			12			TUJ. M. IME	14		
REPATA ZVEZDRA (DV.)						SULTANOV UKAZ			
	6		22		20		ŠTUKELJ LEON		
							NEM. BOJ. LETALO		
				IZ GRČUJE			18		3
				ČRNA PTICA (M. SPOL.)					
			RIMSKA 5	13	EG. BOGINJA				
			NASPROT. OD IZ		GRŠKA ČRKA				
		OK (SLOVENSKO)					23	KISIJK	
		JAP. GLED. IGRA						IGRALNA KARTA	
	17		NAPAD, NASKOK						AMPER
			FOSFOR						
	KOŽICA MEMBRANA					JUDOVSKI KRALJ			

Šentjurske
NOVICE

Magrudna križanka
FEBRUAR 2003

Nagrade za januarsko križanko - bone za kavice v baru Marina - prejmejo Vida Pilnger iz Laz, Ines Puser z Botričnice in Milena Potencin iz Šentjurja.

SEX šentjurski horoskop 2003

ON

Najrajši ima izkušene, vedno na seks pripravljene ženske, katerim se rad podreja. Lahko so tudi poročene, samo da ga občudujejo. Je ljubimec z bujno domišljijo, ki brez zadržka sodeluje pri vseh ljubezenskih igrh. Obožuje ljubljenje v mokrem: v bazenu, v morju, na vodni postelji ob kozarcu penine, ko mu ženska sedi v naročju in imata oba proste roke in noge. Ženska, ki ga maltretira in kaznuje, bo v njem našla hvaležnega soigralca, kajti užitek brez bolečin je zanj polovični užitek. Ko bo svojim sanjam postavil realne meje, bo tudi v postelji bolj užival.

NJEGOV PROFIL

Seksualna energija
Orgazem
Seksualna zvestoba
Seksualna privlačnost
Seksualni talent
Seksualni partner: OVR

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Age Group	Good Job (%)	Not Good Job (%)
18-29	55	45
30-49	55	45
50-69	55	45
70+	55	45

RIBI
20. februar - 20. marec

ONA

Veliko moških lahko doživi pustolovščino z ženami, rojenimi v tem znaku, kajti težko rečejo ne. Prepričani so, da so moški z njimi samo zaradi ljubezni. Niso za sex na eks, predigra mora biti pravi ognjemot od svečah, vinu, ognju v kaminu in krznu na podu. Na pravi poti je moški, ki jim najprej sezuje čevlje in nato nogavice, kajti noge so najobčutljivejše področje rib. Vzburijo jih blagi ugrizi in nežno masiranje stopal. Od takih užitkih postanejo slepe in gluhe in od njih je tudi partner deležen maksimalnih užitkov. Privlačijo jo: skrajnosti, eksotika, prepovedano in malo perversnosti.

NJEN PROFIL

Seksualna energija
Orgazem
Seksualna zvestoba
Seksualna privlačnost
Seksualni talent
Seksualni partner: BIK
KOZOROG, RIBI

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Response	Percentage
Appropriate	60%
Not Appropriate	40%

OPTIKA *Glesčič*

GLEŠČIČ BORIS, s.p.
Gregorčičeva 4, 3000 Celje

OČESNA AMBULANTA

Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 Šentjur
tel.: 03 492 34 10

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev z ENO do DESET LETNO GARANCIJO!

pon-pet: 8-19 sob: 8-13 ned: 8-11

CVETLIČARNA METKA

*Najcenejše cvetje
v vašem mestu!*

DOSTAVA BREZPLAČNO!

tel.: 749 34 01

GLORIA

Ul. Dušana Kvedra 23, Šentjur

DARILNI BUTIK BRIGITA

DARILA ZA KRST, OBHAJILA IN POROKE,
KRSTNE SVEČE Z IMENI IN DATUMI,
PLATNA, NABOŽNI PROGRAM,
UMETNIŠKE SLIKE, KIPCI, KRISTAL S SREBROM,
ROČNO IZDELANE VOŠČILNICE,
ETNO PROGRAM, DIŠEČE SVEČE IN TORTICE
KOPELI, ETERIČNA OLJA, RAZNI DODATKI
ZA POPESTRITEV VAŠEGA DOMA

Dobnikove praline, vrhunska vina, darila
za lovce, ribiče in zbiratelje vsega lepega

Unikatna darila za obletnice, poroke
in druga praznovanja.

tel.: 749 34 00

Zvonko POVALEJ s.p.

Loka pri Žusmu 25,
3223 Loka pri Žusmu

MONTAŽA:

- **JEKLENIH KRITIN**
Tufftile, Academi,
Romatfile, Oberon,
Corona
- **OPEČNIH KRITIN**

KLEPARSTVO
POVALEJ

30 LET GARANCIJE!

tel.: 03/ 78 10 356,
fax: 03/ 78 10 357
gsm: 041/ 675 643

10%
ZIMSKI
POPUST
do 31.3.2003

kleparstvopovalej@siol.net

radio 93,7 87,6

Štajerski val

NAJBOLJ POSLUŠANA REGIONALNA RADIJSKA POSTAJA

(Mediana 1994-2001)

RADIO ŠTAJERSKI VAL d.o.o. Šmarje pri Jelšah, Aškerčev trg 21, 3240 Šmarje pri Jelšah

FOTO
5-er

Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur

Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

Del. čas
delavnik
8 - 12
in
13 - 18
sobota
8 - 12

VELIKA IZBIRA
FOTOGRAFSKEGA
MATERIALA IN STORITEV

TRGOVINA pri Wiharju **SELIČ** LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55, 3230 Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80

68,90
sit/kom

**ZA NAKUPE,
KI SE SPLAČAJO!**

Celje - skladišče

D-Per

18/2003

5000012587,2

COBISS o

OSREDNJA KNJ. CELJE

VULKANIZERSTVO

C&C d.o.o., PODJETJE ZA TRGOVINO IN MARKETING, Ljubljanska 6, 3230 Šentjur

C&C d.o.o.

Odpiralni čas:
PON - PET od 7. do 21. ure

Na bencinskem servisu

OMV ISTRABENZ - ŠENTJUR

- prodaja, montaža in centriranje vseh vrst pnevmatik
- hitra popravila pnevmatik
- menjava olja in filtrov

**PRIDITE PO
DOBRE GUME
ZA VARNO POT!**

Tel.: 746 23 40